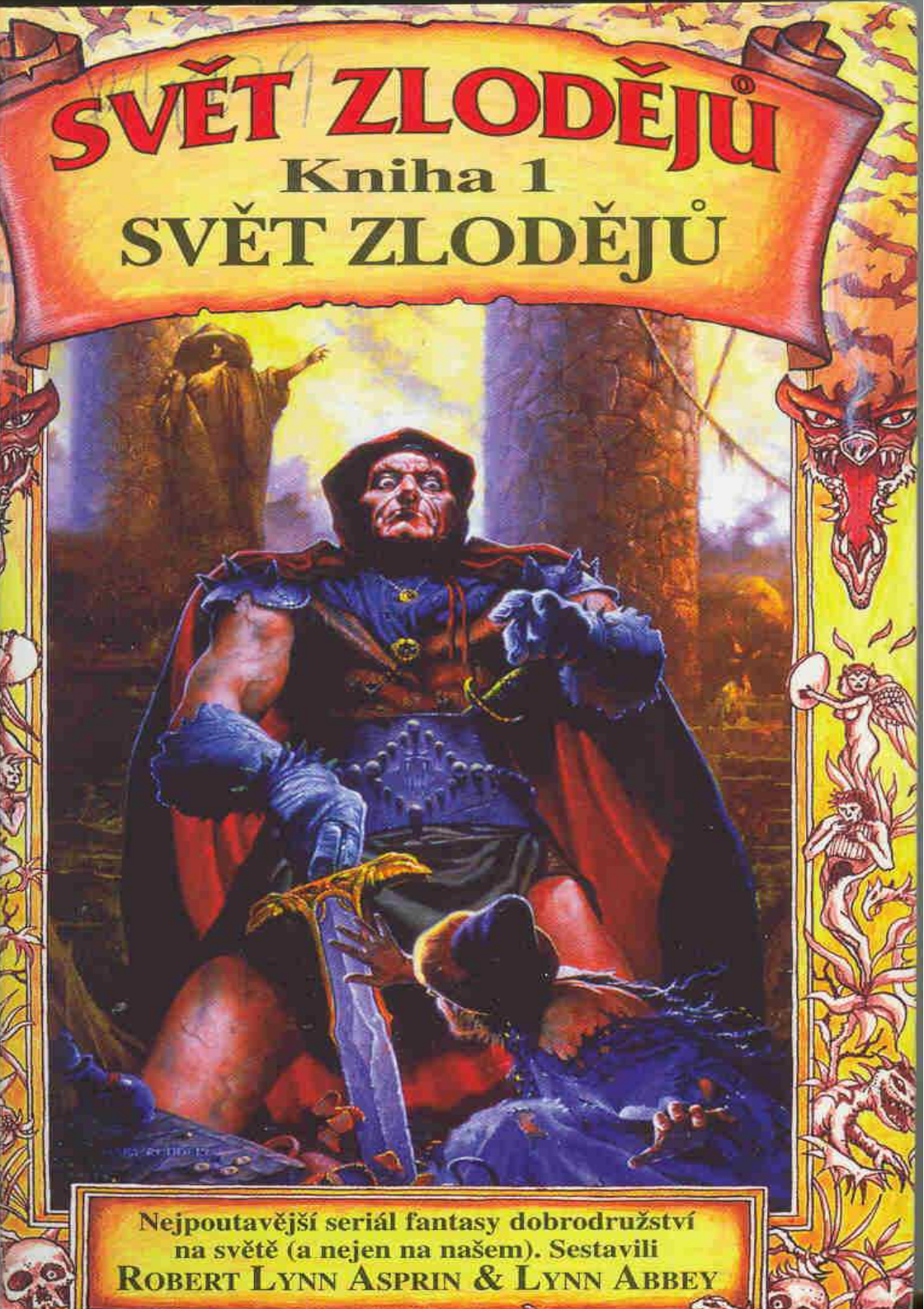
SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 1

SVĚT ZLODĚJŮ

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství na světě (a nejen na našem). Sestavili

ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnou násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je… nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obratech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

Svět zlodějů

Kniha první
SVĚT ZLODĚJŮ

Sestavili
Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey

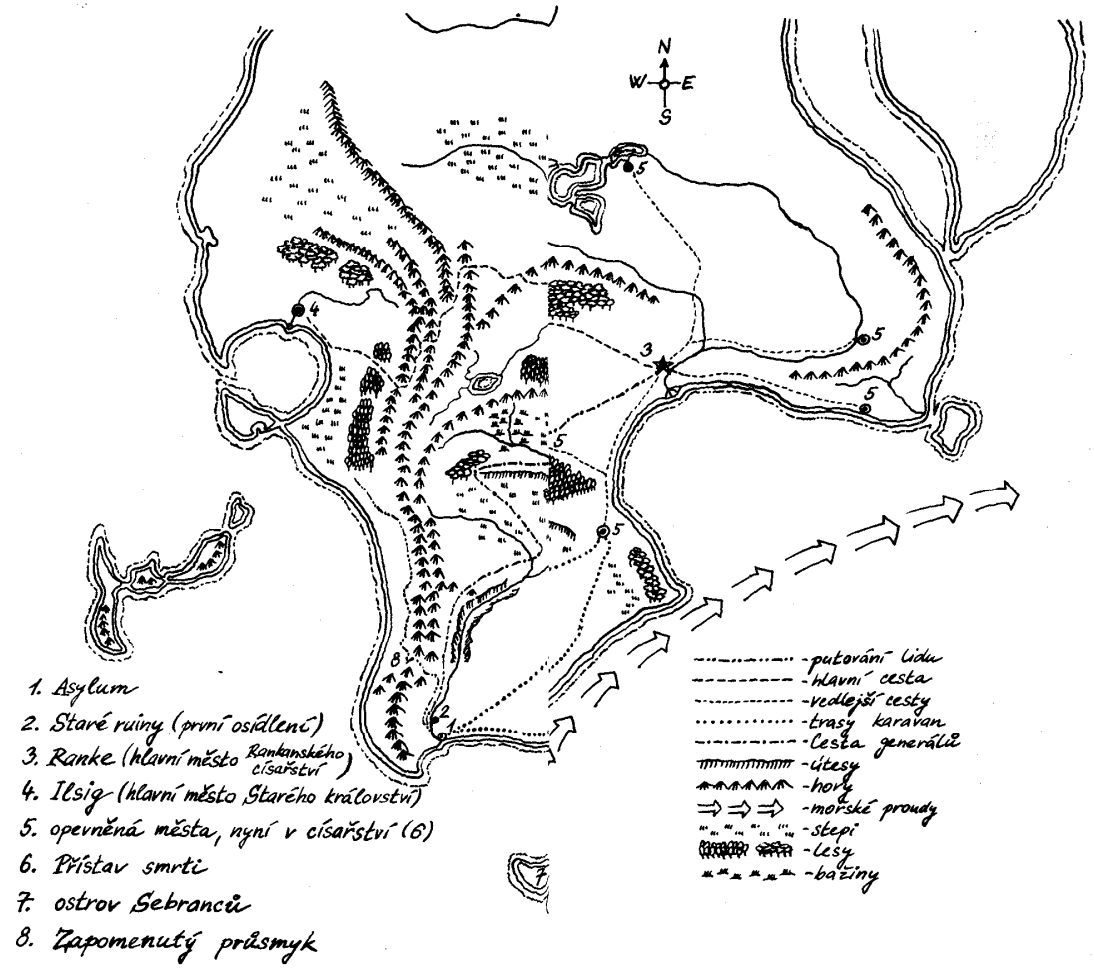
„Sentences of Death“
copyright © 1979 by John Brunner
„The Face of Chaos“
copyright © 1979 by Lynn Abbey
„The Gate of the Flying Knives“
copyright © 1979 by Poul Anderson
„Shadowspawn“
copyright © 1979 by Andrew Offutt
„The Price of Doing Business“
copyright c 1979 by Robert Asprin
„Blood Brothers“
copyright © 1979 by Joe Haldeman
„Myrtis“
copyright © 1979 by Christine DeWeeks
„The Secret of the Blue Star“
copyright © 1979 by Marion Zimmer Bradley

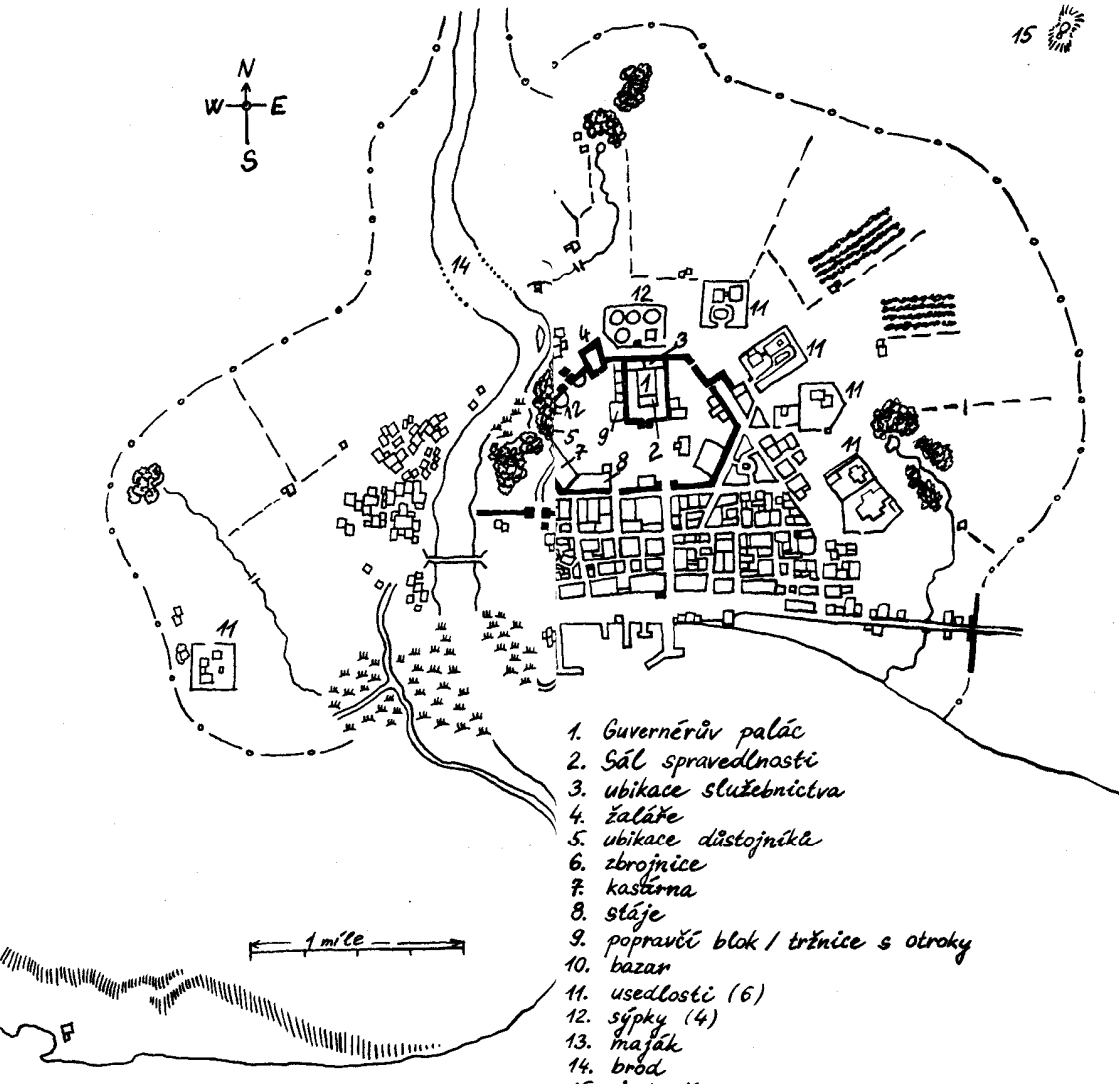
THIEVE'S WORLD
Copyright © 1979 by Robert Lynn Aspirin
Copyright © 1999 by Czech translation
by MUDr. Pavel Vohlídka
Cover art © 1999 by Gary Ruddell
Maps by Jim Odbert
Copyright © 1999 for Czech edition
by PERSEUS publishing, Ltd.

ISBN 80-86030-70-9

Obsah

Editorská poznámka
Úvod
Ortely smrti
John Brunner
Tvář Chaosu
Lynn Abbey
Brána létajících nožů
Poul Anderson
Několik poznámek kupce Furtwana Držgrešleho
Andrew Offutt
Stínolez
Andrew Offutt
Za všechno se platí
Robert Lynn Asprin
Pokrevní bratři
Joe Haldeman
Myrtis
Christine DeWees
Tajemství Modré hvězdy
Marrion Zimmer Bradley
Jak se rodil svět zlodějů
Robert Lynn Asprin

N
W
E
S
1. Asylum
2. Staré ruiny (první osídlenci)
3. Ranke (hlavní město Rankanského císařství)
4. Ilsig (hlavní město Starého království)
5. opevněná města, nyní v císařství (6)
6. Přístav smrti
7. ostrov Sebranců
8. Zapomenutý průsmyk
-putování lidu
-hlavní cesta
-vedlejší cesty
-trasy karavan
-cesta generálů
-útesy
-hory
-mořské proudy
-stepi
-lesy
-bažiny

N
W
E
S
15
14
12
11
4
3
1
12
5
7
9
8
2
11
11
11
11
11
1 míle
1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláře
5. ubikace důstojníků
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravčí blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. brod
15. jeskyně

Editorská poznámka

Bystrý čtenář si povšimne malých nesrovnalostí v postavách objevujících se v těchto povídkách. Občas se mění jejich způsob řeči, popis jistých událostí a jejich postřehy ohledně městské společenské hierarchie.

To nejsou nesrovnalosti!

Čtenář by měl tento protimluv znovu uvážit a mít přitom na mysli tři věci.

Za prvé, každá povídka je vyprávěna z jiného úhlu pohledu a různí lidé vidí a slyší různé věci. Dokonce i snadno pozorovatelné skutečnosti jsou ovlivněny individuálním vnímáním a názory. Takže minstrelovo podání rozmluvy s čarodějem poskytne jiný obraz než zlodějovo, který byl svědkem téhož rozhovoru.

Za druhé, občané Asyla jsou z nutnosti více než trošku paranoidní. Při rozhovoru mají tendenci informaci opominout nebo lehce pozměnit. Není to děláno promyšleně, spíše reflexivně a pro přežití v tomto společenství je to nezbytné.

Konečně, v Asylu panuje nelítostná konkurence. Nikdo nezíská zaměstnání tím, že připustí, že je „druhý nejlepší šermíř ve městě“. Navíc vedle přehánění vlastního postavení je obvyklé snižování nebo ignorování největších soupeřů. Výsledkem toho je, že společenský žebříček v Asylu se bude měnit v závislosti na tom, s kým mluvíte… nebo, což je ještě důležitější, komu věříte.

Úvod

I. Císař

„Zajisté ale Vaše Excelence nemůže zpochybnit fakta týkající se této záležitosti!“

Císařova v rouchu oděná postava nezvolnila přecházení, ani když nový vůdce Rankanského císařství v zuřivém nesouhlasu zavrtěl hlavou.

„Nezpochybňuji fakta, Kilite,“ namítl, „ale také nenařídím smrt svého bratra.“

„Nevlastního bratra,“ opravil ho důrazně první rádce.

„V žilách nás obou koluje krev našeho otce,“ oponoval císař, „a já ji neproliji.“

„Ale Vaše Excelence,“ naléhal Kilite, „princ Kadakithis je mladý a idealistický…“

„…a to já nejsem,“ dokončil císař. „Omíláš očividné, Kilite. Ten idealismus je moje ochrana. Když bych nařídil jeho zavraždění, nepovede rebelii proti císaři – svému bratru.“

„Prince se neobáváme, Vaše Excelence, ale těch, kteří by ho použili.“ Rádce byl neústupný. „Jestli se někomu z jeho proradných přívrženců podaří ho přesvědčit, že Vaše vláda je nespravedlivá nebo nelidská, tento idealismus ho přiměje se vám postavit, i když vás velice miluje.“

Císařovo přecházení se zpomalilo, až nakonec zůstal s lehce pokleslými rameny nehybně stát.

„Máš pravdu, Kilite. Všichni moji rádcové mají pravdu.“

V hlase mu zazněla unavená odevzdanost. „Něco se s tím musí provést, aby byl můj bratr z toho semeniště intrik tady v hlavním

městě odstraněn. Pokud je to ale jenom trochu možné, jakékoliv pomyšlení na zavraždění si ponechám jako poslední řešení.“

„Pokud má Vaše Excelence nějaký jiný plán, který si přeje navrhnout, byl bych poctěn, kdybych ho mohl ocenit,“ nabídl se Kilite, moudře skrýval pocit triumfu.

„Nemám žádný okamžitý plán,“ přiznal císař. „A ani se na něj nebudu moci plně soustředit, dokud nebude vyřešena jiná záležitost tížící mou mysl. Je ještě císařství po několik dní před mým bratrem určitě bezpečné?“

„Jaké další rozhodnutí si vyžaduje Vaši pozornost?“ zeptal se rádce a ignoroval pokus svého vládce o zlehčení. „Pokud je to něco, v řešení čehož bych vám mohl být nápomocen…“

„Je to maličkost. Nedůležité rozhodnutí, nicméně nepříjemné. Musím jmenovat nového vojenského guvernéra v Asylu.“

„Asylum?“ zamračil se Kilite.

„Městečko v jižním cípu císařství. Sám jsem ho našel poněkud s obtížemi – v nejnovějších mapách není uvedeno. Ať už byl pro to jakýkoliv důvod, město očividně existuje i nadále. Upadá a odumírá, je to útočiště drobných kriminálníků a ošumělých dobrodruhů. Pořád je ale součástí císařství.“

„A potřebují tam nového vojenského guvernéra,“ zamumlal potichu Kilite.

„Starý jde do výslužby.“ Císař pokrčil rameny. „Což mě staví před problém. Jako císařské posádkové město mají právo na guvernéra určitého postavení – někoho, kdo zná císařství dosti dobře, aby sloužil jako jejich představitel a prostředník vůči hlavnímu městu. Měl by být dosti silný, aby udržel a posílil právo – obávám se, že v této funkci byl starý guvernér více než nedbalý.“

Aniž si to uvědomil, začal znovu přecházet.

„Můj problém je, že takového muže by kdekoliv v císařství šlo využít lépe. Zdá se to být ostuda mrhat někým takovým na tak nevýznamné, zastrčené místo.“

„Neříkejte „zastrčené“, Vaše Excelence,“ usmál se Kilite. „Řekněte „vzdálené semeništi intrik“.“

Císař se na svého rádce dlouze zadíval. Poté se oba muži rozesmáli.

II. Město

Hakim Vypravěč zašilhal do ranního slunce a olízl si prach ze rtů. Dnes bude horký den – den jako stvořený na víno, kdyby si mohl víno dovolit. K malému přepychu, který si dovolil, jako bylo víno, se šlo dostat těžko, protože karavany byly stále řidší a stále nepravidelnější.

Prsty líně hledaly blechu, která si úspěšně našla cestu pod jeho hadry. Otráveně se usadil na svém novém hřadišti na kraji bazaru. Předtím byl častým návštěvníkem na velké přístavní hrázi, dokud ho rybáři nevyhnali. Obvinili ho, že krade. Jeho! Se všemi zloději, kterými tohle město oplývá, si oni pro obvinění vybrali jeho.

„Hakime!“

Rozhlédl se a spatřil, jak se k němu blíží se zářícíma a dychtivýma očima banda šesti darebů.

„Jitříčko, děcka,“ zašklebil se a odhalil tak žluté zuby. „Copak chcete od starýho Hakima?“

„Vyprávěj nám příběh,“ zaznělo jednohlasně a nahrnuli se kolem něj.

„Pryč s váma, vy kousavý blechy!“ zasténal a máchl rukou. „Slunce bude dneska pálit. Přece si nevysuším pusu ještě víc, že vám budu vyprávět zadarmo.“

„Prosím, Hakime,“ zakňoural jeden.

„Přineseme ti vodu,“ slíbil druhý.

„Já mám peníze.“

Poslední nabídka přitáhla Hakimovu pozornost jako magnet. Oči mu lačně ulpěly na měděné minci v natažené umouněné dlani. Tenhle měďák spolu se svými čtyřmi bratříčky by mu koupil láhev vína.

Kde k němu chlapec přišel, na tom nezáleželo – nejspíš ho ukradl. Co Hakima zajímalo, bylo, jak bohatství přemístit od chlapce k sobě. Uvažoval o tom vzít si ho silou, ale zamítl to. Bazar se rychle plnil lidmi a otevřené násilí na dětech by bezpochyby vyvolalo reakci. Kromě toho, mrštní darebové by mu snadno utekli. Bude si ho muset prostě čestně vydělat. Nechutné, jak hluboko klesl.

„Nuže tedy dobře, Ran–tu,“ usmál se a natáhl ruku. „Dej mi peníze a budeš mít jakýkoliv příběh, jaký si přeješ.“

„Až příběh uslyším,“ oznámil hoch povýšeně. „Dostaneš minci… pokud si budu myslet, že příběh za to stojí. Takový je zvyk.“

„Je to tak.“ Hakim se přinutil usmát. „Pojď sem, posaď se sem vedle mě, ať slyšíš každou maličkost.“

Chlapec učinil, jak mu řekl. Blažeností mu nedošlo, že se usadil v Hakimově rychlém, dlouhém dosahu.

„A teď Ran–tu, jaký příběh si přeješ slyšet?“

„Vyprávěj nám o dějinách našeho města,“ zašvitořil chlapec a na chvilku zapomněl na předstíranou světaznalost.

Hakim se zašklebil, ale ostatní chlapci nadšeně povyskočili a zatleskali. Na rozdíl od Hakima je poslouchání tohoto příběhu nikdy neunavilo.

„Velmi dobře,“ povzdechl Hakim. „Udělejte tady místo!“

Hrubě máchnul do houštiny malých nohou před sebou, vyčistil kousek země a hladce ho rukou uhladil. Rychlými nacvičenými tahy načrtl jižní část kontinentu a ze severu na jih nakupil pohoří.

„Příběh se začíná zde, kde kdysi bylo Království Ilsig, na západ od Královniných hor.“

„…kterým Rankanci říkají Hory na konci světa…“ doplnil jeden dareba.

„…a Horští lidé je zovou Gunderpah…“ přidal další.

Hakim se opřel o bok a nepřítomně se škrábal.

„Možná,“ řekl, „že by mladí pánové rádi příběh sami vyprávěli a Hakim by poslouchal.“

„Ne, nebudou,“ naléhal Ran–tu. „Držte všichni hubu. Tohle je můj příběh! Nechte Hakima vyprávět.“

Hakim čekal, než nastalo ticho, pak vznešeně Ran–tuovi kývl a pokračoval.

„Z obav před vpádem mladého Rankanského císařství, které bylo za horami, uzavřeli spojenectví s Horskými kmeny, aby strážily jediný známý průsmyk přes hory.“

Přestal, aby do mapy udělal čáru znázorňující průsmyk.

„A hleďme, i stalo se, že se jejich obavy vyplnily. Rankanští obrátili svoje armády na Ilsig a oni byli nuceni vyslat vlastní

jednotky do průsmyku na pomoc Horským lidem na obranu království.“

S nadějí vzhlédl a natáhl dlaň, protože se u nich zastavil kupec a naslouchal. Muž ale zavrtěl hlavou a pokračoval v chůzi.

„Když bylo vojsko pryč,“ zamračeně pokračoval, „vypuklo v Ilsigu povstání otroků. Sluhové, otroci z galejí, gladiátoři, všichni se spojili v úsilí zlomit pouta otroctví. Leč běda…“

Odmlčel se a dramaticky zvedl ruce.

„…ilsigské vojsko se z tažení do hor vrátilo záhy a povstání učinilo rychlý konec. Ti, co přežili, uprchli na jih… tady… podél pobřeží.“

Prsty cestu ukázal.

„Království nějaký čas vyčkávalo. Očekávalo, že se zbloudilí otroci z vlastního rozhodnutí vrátí. Když tak neučinili, byla vyslána jízda, aby je dostihla a přivedla zpět. Otroky dostihli tady a zatlačili je zpátky do hor, kde vypukla mohutná bitva. Otroci zvítězili a jízda byla zničena.“

Ukázal místo na jihu pohoří.

„O bitvě nám nepovíš?“ přerušil ho Ran–tu.

„To je příběh sám o sobě… za další platbu,“ usmál se Hakim.

Chlapec semkl rty a už nic neřekl.

„Za bitvy s jízdou objevili otroci v horách průsmyk, který je přivedl do tohoto zeleného údolí, kde byla hojnost zvěře a úrodná půda. Nazvali ho Asylum.“

„Údolí není zelené,“ přerušil ho jeden dareba důrazně.

„To proto, že otroci byli hloupí a zem vymrskali,“ poznamenal další.

„Můj děda byl sedlákem a zem nevymrskal!“ oponoval třetí.

„Tak jak to, že jste se museli přestěhovat do města, když vám písek zasypal farmu?“ namítl zase druhý.

„Chci slyšet svůj příběh!“ vyštěkl Ran–tu, který se náhle nad ně vztyčil.

Skupina zmlkla.

„Tady mladý pán má pravdu,“ usmál se Hakim a prstem ukázal na druhého darebu. „Ale nějakou dobu to trvalo. Ach, ano, moji milí, vlastně velmi dlouho. Když otroci vyčerpali zem na severu,

přestěhovali se na jih, až dospěli do místa, kde je město dnes. Potkali tady skupinu domorodých rybářů a při rybaření a sedlačení se jim dařilo žít v míru a poklidu.“

„To netrvalo dlouho,“ odfrkl si Ran–tu, který se zapomněl.

„Ne,“ přitakal Hakim. „Bohové si tak nepřáli. Do Ilsigského království dospěly zvěsti o nalezení zlata a stříbra, které do jejich poklidu přivedly vetřelce. Nejdříve dobrodruhy a nakonec samotnou královskou flotilu, aby ovládla město a opět ho podmanila království. Ve vítězném královském přípitku však toho dne plavala jedna muška. Když dorazili, byla většina rybářských lodí na moři. Rybářům došlo, jaký osud město čeká, a uprchli na ostrov Sebranců, kde založili jádro Mysu pirátů, kteří dodnes nenechávají lodě na pokoji.“

Kolem prošla žena rybáře. Pohlédla dolů, poznala v prachu mapu, usmála se a hodila Hakimovi dva měďáky. Ten je šikovně chytil, loktem přitom odstrčil darebu, který se je snažil lapit, a ukryl je v šerpě.

„Požehnání tvému domu, paní,“ zavolal za dobrodinkou.

„A co císařství?“ naléhal Ran–tu v obavách, že přijde o svůj příběh.

„Co? Ach, ano. Zdá se, že jeden z dobrodruhů se vydal na sever hledat mýtické zlato, našel průsmyk přes Civu a nakonec dorazil do Rankanského císařství. Později jeho vnuk, který je nyní císařským generálem, našel deníky svého předka. Po dědově staré cestě vedl vojsko na jih a město dobyl. Využil ho jako základnu, uskutečnil námořní útok na mys, až konečně dobyl království Ilsig a učinil z něj navždy součást císařství.“

„A sme tam, kde sme dneska,“ vyprskl hořce jeden z darebů.

„Ještě ne,“ poopravil ho Hakim, jehož netrpělivost klesala s tím, jak se soustředil na spřádání příběhu. „I když království kapitulovalo, Horští lidé z nějakého důvodu pokračovali v bránění pokusům císařství používat Velký průsmyk. Tehdy začaly putovat karavany.“

Do očí se mu vkradl zasněný pohled.

„To byly dny největší velikosti Asyla. Tři nebo čtyři karavany týdně naložené poklady a zbožím. Ne ty mizerné zásobovací

karavany, co vidíte dneska – velké karavany, kterým trvalo půl dne, než vjely do města.“

„Co se stalo?“ zeptal se s posvátnou bázní jeden z darebů.

Hakimovy oči potemněly. Odplivl si do prachu.

„Před dvaceti lety se císařství podařilo porazit Horský lid. Když byl Velký průsmyk volný, nebyl důvod, proč riskovat velké karavany v písku pouště, kde řádili banditi. Asylum se stalo pouhým odleskem své minulé slávy, útočištěm pro verbež, která neměla kam jinam jít. Dejte na má slova, jednoho dne tu bude víc zlodějů než počestných občanů a pak…“

„Na stranu, staříku!“

Noha v sandálu šlápla do mapy, rozmazala ji a rozehnala dareby.

Hakim se schoulil před stínem jednoho z Ďasů, pěti nových elitních strážců, kteří doprovázeli nového guvernéra do města.

„Zalbare! Nech toho!“

Zachmuřený obr při zaznění hlasu ztuhl a otočil obličej ke zlatovlasému mladíkovi, který vkráčel na scénu.

„Těmto lidem máme vládnout a ne je ponižovat.“

Vypadalo to zvláštně vidět sotva dvacetiletého mladíka krotícího zjizveného veterána mnoha tažení. Ten ale pouze v rozpacích sklopil oči.

„Omlouvám se, Vaše Veličenstvo, ale císař řekl, že máme do tohohle doupěte přinést zákon a pořádek, a tohle je jediná řeč, které tihle lumpové rozumějí.“

„Císař – můj bratr – mi svěřil velení tohoto města, abych mu vládl, jak uznám za vhodné. A moje rozkazy jsou, aby se s lidmi, pokud neporuší zákon, zacházelo vlídně.“

„Ano, Vaše Výsosti.“

Mladík se otočil k Hakimovi.

„Doufám, že jsme tvůj příběh nepokazili. Tady – snad ti to naše vyrušení vynahradí.“

Vtiskl Hakimovi do dlaně zlaťák.

„Zlato!“ Hakim se ušklíbl. „Myslíte si, že jedna mizerná mince vynahradí vyděšení těchto úžasných děcek?“

„Cože?“ zaburácel Ďas. „Tyhle krysy ze stoky? Vezmi si od prince peníze a buď rád, že…“

„Zalbare!“

„Ale Vaše Výsosti, ten chlap jenom hraje na vaše…“

„Pokud ano, je na mně mu dát…“

Do Hakimovy natažené dlaně pustil několik dalších mincí.

„A teď pokračujme. Chci si prohlédnout bazar.“

Hakim se hluboce uklonil. Ignoroval Ďasův zachmuřený upřený pohled. Když se narovnal, darebové byli opět v houfu okolo něho.

„To byl princ?“

„Táta říká, že on je pro tohle město to nejlepší.“

„Můj táta říká, že na pořádnou práci je moc mladý.“

„Si myslím!“

„Císař ho sem poslal, aby ho uklidil.“

„To říká kdo?“

„To říká můj brácha! Celej život tady podplácel stráže a neměl žádný potíže, dokud nedorazil princ. I se svýma děvkama a Ďasama.“

„Všechno to tu změní. Zeptej se Hakima… Hakime?“

Darebové se obrátili k vypravěči, ale Hakim se už dávno předtím odporoučel s nabytým bohatstvím do chládku krčmy.

III. Plán

„Jak už víte, vás pět mužů bylo vybráno, abyste se mnou zde v Asylu zůstali, až se zbytek čestné stráže vrátí zpátky do hlavního města.“

Princ Kadakithis se odmlčel, a než pokračoval, pohlédl každému muži do tváře. Zalbar, Bourne, Quag, Razkuli a Arman. Všichni ostřílení veteráni, kteří bezpochyby své práci rozumějí lépe než princ. Kadakithisovi přišla na pomoc jeho královská výchova, která mu pomohla skrýt nervozitu, když se jejich pohledy střetly.

„Jakmile zítra ceremonie skončí, budu zaplaven nahromaděnými nevyřešenými případy u civilního soudu. Když jsem si to uvědomil, usoudil jsem, že bude nejlepší udělat poradu a vysvětlit vám poslání dnes, abyste se bez meškání a čekání na instrukce mohli pustit do práce.“

Pokynul mužům, aby přistoupili. Shromáždili se okolo mapy Asyla visící na zdi.

„Se Zalbarem jsme udělali předběžný průzkum města. I když by vás tato porada měla seznámit se základním uspořádáním města, každý byste si měl provést svůj průzkum a navzájem se o nových zjištěních informovat. Zalbare?“

Nejvyšší z vojáků vystoupil a máchl nad mapou rukou.

„Asylum je zaplaveno zloději jako větrem navátými odpadky, kterými vlastně i jsou.“

„Zalbare!“ napomenul ho princ. „Prostě podej zprávu, bez odboček a poznámek.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ odvětil muž a lehce sklonil hlavu. „Ale řídí se to tu východním větrem.“

„Cena nemovitostí se mění v závislosti na zápachu,“ zpravil je Kadakithis. „Můžeš to říct takto a nemluvit přitom o lidech jako odpadcích. Pořád to jsou občané císařství.“

Zalbar přikývl a znovu se obrátil k mapě.

„Oblasti s nejnižší zločinností jsou zde, podél východního okraje města,“ ukazoval na mapě. „Zde jsou nejbohatší sídla, hostince a chrámy, které mají vlastní ostrahu a hlídače. Západně od nich tvoří město zejména umělci a řemeslníci. Zločiny v téhle oblasti jsou zřídka něco většího než drobné krádeže.“

Odmlčel se, a než pokračoval, pohlédl na prince.

„Jakmile ale přejdete Cestu procesí, je to už jenom horší. Kupci se trumfují navzájem, kdo má nejširší výběr kradeného nebo pokoutního zboží. Spousta obchodů je zásobována pašeráky, kteří na nábřeží veřejně vykládají svoje lodě. Co nenakoupí kupci, prodává se přímo na bazaru.“

Když ukázal na další oblast, Zalbarův výraz viditelně ztvrdl.

„Této změti ulic se říká jednoduše Spleť. Vraždy a ozbrojené loupeže jsou ve Spleti na denním i nočním pořádku. Nejpočestnější

občané se tam bez ozbrojeného doprovodu neodvažují vůbec vstoupit. Byli jsme upozorněni, že tam nikdo z vojáků místní posádky nevkročil ať už ze strachu, nebo že byli podplaceni…“

Princ si hlasitě odkašlal. Zalbar se zatvářil a přešel k další oblasti.

„Na severu za hradbami města je hromada bordelů a heren. Zaznamenávají tam nízkou zločinnost. Myslíme si ale, že to je zapříčiněno spíše zdráhavostí tamních obyvatel mít co do činění s úřady než opravdu nízkou zločinností. Dál na západ od města je městečko spodiny, chatrče a boudy, kde žijí žebráci a zchátralci. Říká se tomu Povětrov. Ze všech obyvatel, které jsme dosud potkali, se místní zdají být nejneškodnější.“

Když dokončil zprávu, vrátil se Zalbar k ostatním. Princ k nim znovu promluvil.

„Dokud nebudou vydány nové rozkazy, budou vaše priority následující,“ oznámil a pozorně na muže hleděl. „Za prvé vyvinete soustředěné úsilí na snížení nebo vymýcení drobných zločinů ve východní části města. Za druhé uzavřete pro pašeráky přístaviště. Až to bude hotovo, vydám jistá zákonná omezení, která vám umožní pustit se do bordelů. Do té doby by moje povinnosti u soudu měly klesnout do té míry, že budu moci vytvořit zvláštní plán, jak se vypořádat se Spletí. Nějaké otázky?“

„Očekáváte nějaké problémy s místními kněžími v souvislosti s nařízenou stavbou nových chrámů Savankaly, Sabellie a Vashanky?“ zeptal se Bourne.

„Ano, čekám,“ připustil princ. „Ale potíže budou spíše povahy diplomatické nežli kriminální. Tomu se budu věnovat osobně, abyste se mohli věnovat zadaným úkolům.“

Žádné další otázky nebyly. Princ sebral odvahu k závěrečnému proslovu.

„K tomu, jak se budete při vykonávání rozkazů chovat…“ Kadakithis se dramaticky odmlčel a přejel shromážděné tvrdým pohledem. „Chápu, že všichni jste vojáci zvyklí se střetávat s nepřítelem s tasenou zbraní. Je vám naprosto dovoleno bojovat, abyste bránili sebe, budete–li napadeni, nebo abyste bránili jakéhokoliv občana tohoto města. Nicméně brutalitu nebo zbytečné

krveprolévání ve jménu císařství trpět nehodlám. Ať si o tom myslíte cokoliv, na žádného občana nesmíte tasit meč, dokud nebude dokázáno – opakuji dokázáno – že je zločinec. Už teď vám ve městě říkají Ďasové. Hleďte, aby tento titul vyjadřoval pouze pádnost, se kterou budete vykonávat své povinnosti, a ne vaši divokost. To je vše.“

Když muži odcházeli z komnaty, bylo slyšet mumlání a zablesklo několik zachmuřených pohledů. Oddanost Ďasů císařství byla nade vší pochybnost. Kadakithis uvažoval, jestli ho však opravdu považují za reprezentanta tohoto císařství.

Ortely smrti

John Brunner

I.

To, že písárna mistra Melilota zabírala přední místo naproti Guvernérské promenádě, jen ukazovalo úpadek Asyla. Šlechtic, jehož dědeček dal na tomto místě postavit vybrané rodinné sídlo, svůj majetek prohrál v hazardních hrách a nakonec mu nezbývalo než trávit své dny ve vznešené připitosti v improvizovaném čtyřpatrovém domě s proutěnými zdmi vymazanými hlínou, které byly vztyčeny nad původní střechou. V přízemí Melilot umístil svůj stále se rozrůstající personál a pustil se do podnikání – knihařství a písárny. Zápach z vazárny, kde se vařil klíh a zpracovávaly kůže, se za horkých dnů mohl směle měřit s puchem okolo jatek.

Rozumějte, ne vše upadalo. Melilot byl toho příkladem. Před deseti lety neměl nic než šaty a písařské náčiní. Tehdy pracoval venku, nebo se uchýlil pod plachtu nějakého vlídného kupce. Jeho zákazníci se omezovali na chudé žalobce z venkova, kteří, aby se dostali do Sálu spravedlnosti, potřebovali písemný souhrn svého případu, nebo nedůvěřivé negramotné kupce, kteří chtěli písemnou záruku kvality na zboží od obchodníků z ciziny.

Jednoho nezapomenutelného dne mu jeden pošetilý muž nařídil napsat záležitost týkající se právě probíhajícího soudního případu, která by zajisté soudce přesvědčila, když by mu byla doručena, aby o tom protivná strana nevěděla. Melilotovi to došlo a udělal si kopii navíc. Byl bohatě odměněn.

Nyní se vedle písařiny – té většinou v zastoupení – specializoval také na padělatelství, vydírání a nesprávné překlady. Byl to přesně takový typ zaměstnavatele, v jakého Jarveena ze Zapomenutého Chlumku doufala, když dorazila. Bylo to zejména pro jeho stav, který šlo odhadnout z bezvousé tváře a buclaté tloušťky a který ho k věku či vzhledu svých zaměstnanců činil lhostejným.

Písárnou nabízené služby a jméno majitele byly zřetelně napsány v půltuctů jazyků a ve třech druzích písma na kamenné zdi budovy. Do zdi byly proraženy okno a dveře (při ohrožení stability horních poschodí), které vedly do velké haly, takže zákazníci mohli čekat pod střechou, dokud nebyl k maní ten, kdo uměl jazyk, který požadovali.

Jarveena dobře četla a psala ve svém rodném jazyku, v jenizedštině. Proto ji také Melilot najal. Nyní nemohl žádný konkurenční podnik v Asylu nabídnout tolik jazyků. Uběhly ale možná dva měsíce – tedy ve skutečnosti zrovna končily – aniž by jediný zákazník žádal překlad do nebo z jenizedštiny, takže tam spíš byla jako symbol postavení podniku. Pilně zápasila s rankanštinou, s dvorní verzí hovorového jazyka, protože kupci chtěli, aby si lidé mysleli, že jejich zboží je natolik poctivé, že je lze prodávat šlechtě, dokonce i když na pobřeží dorazilo v noci z ostrova Sebranců. Velký pokrok učinila s běžnou hovorovou řečí, ve které chudší zákazníci chtěli napsat výpovědi před soudem nebo obchodní smlouvy. Nicméně pořád musela vykonávat podřadné úkoly, aby vyplnila čas.

Bylo poledne a čekal ji další takový úkol.

Spoléhat se, že nápisy na domě přitáhnou ty, kteří nejvíc potřebovali pomoc písaře, očividně přinášelo malý užitek. Proto Melilot vydržoval bandu malých chlapců s mimořádně sladkými a pronikavými hlásky, kteří pochodovali po přilehlých ulicích a křičením, přemlouváním a někdy žadoněním dělali jeho podniku reklamu. Byla to únavná práce a děti často ochraptěly. Proto třikrát denně dostal někdo nařízeno, aby jim odnesl na svačinu chléb a sýr a pití z medu, vody a trochy vína nebo silného piva a různého koření. Když nadešel čas ke krmení, měla Jarveena nejméně stálých povinností. Proto byla na ulici a rozdávala Melilotovy dobroty, když

se objevil důstojník, kterého znala jménem i od pohledu. Choval se velmi podivně. Byl to kapitán Aye–Gophlan ze strážnice na rohu cesty Procesí.

Skoro si jí nevšiml, když ji míjel, ale to nebylo mc překvapujícího. Vypadala jako chlapec – víc než to, spíše jako nějaký boubelatý blonďatý dareba, kterým rozdávala jídlo. Když ji Melilot přijímal, měla na sobě hadry. Trval na tom, že jí koupí nové šaty, jejichž cena jí ovšem bude sražena z maličké provize za práci, kterou odvede. To ji nezajímalo. Trvala jedině na tom, že si bude moci oblečení sama vybrat: koženou kazajku s krátkými rukávy, která se zavazovala křížem přes prsa, kalhoty do půl lýtek, vysoké boty, do kterých šly kalhoty zastrčit, bandalír, na kterém měla pověšenou písařskou soupravu s rákosovými pery, blokem atramentu a nádobkou na vodu, perořízkem a svitky hrubého rákosového papíru, a plášť, který jí v noci sloužil i jako přikrývka. Na něm měla stříbrný špendlík – její jediný klenot.

Melilot se tomu zasmál, myslel si, že pochopil. Měl hezkou stydlivou dívku o rok mladší než Jarveena, která přiznala patnáct let, a ta obvykle dávala jeho učedníkům za ucho, protože jí v temných průchodech zahrazovali cestu, aby ukradli polibek, a tak nepotřeboval žádné vysvětlení.

S tím to ale nemělo nic společného. Stejně tak nehrálo roli, že její opálená kůže, hubené tělo a nakrátko ostříhané černé vlasy a spousta viditelných jizev bez ohledu na oblečení jen stěží připomínalo děvče. Byla spousta násilníků – i se šlechtickou krví – kterým bylo pohlaví mladistvých, které znásilnili, naprosto jedno.

Kromě toho se podle Jarveeny daly takové zážitky přežít. Kdyby ne, nedostala by se do Asylu. Takových se už nebála.

Ale dokázaly ji hluboce a zahořkle rozzlobit. A jednoho dne bude muset ten, jemuž její vztek patří víc než komukoliv jinému, zaplatit alespoň za jeden ze svých nesčetných zločinů. Tak přísahala… ale tehdy jí bylo pouhých devět a s plynoucím časem byla šance na pomstu víc a víc vzdálená. Teď už v ni ani nevěřila. Někdy se jí zdálo, jak dělá jiným to, co provedli jí, a vzbudila se a sténala hanbou. Ostatním písařským učedníkům to nemohla nijak vysvětlit. Ti s ní sdíleli společnou ložnici, která kdysi byla ložnicí

šlechtice, který nyní chrápal a zvracel a hekal a chrápal pod přístřeškem vhodnějším spíš pro prasata než pro lidi, kteří se nacházeli na špatné straně jeho vznešeně malovaného stropu.

Mrzelo ji to. Většinu ze svých společníků měla ráda. Někteří byli ze ctihodných rodin, pro které zde nebyly jiné školy kromě škol chrámových, ve kterých měli kněží zvyk cpát dětem do hlavy mýty a legendy, protože si mysleli, že musí žít ve světě předstírání a ne ve světě, kde se musí bránit. Aniž by se naučili číst nebo psát aspoň ve vlastním jazyku, riskovali, že je okrade každý chytrý prodavač ve městě. Ale jak se mohla spřátelit s těmi, kteří vedli pohodlné, bezpečné životy, kteří v pokročilém věku patnácti nebo šestnácti let nikdy nemuseli vyškrabovat živobytí ze stok a hromad odpadků?

Kapitán Aye–Gophlan byl v civilu. Nebo si myslel, že je. V žádném případě nebyl tak bohatý, aby si mohl dovolit nějaké jiné oblečení kromě svých uniforem, kterých museli gardisté povinně vlastnit několik – jednu na císařovy narozeniny, tuhle pro svátek božského patrona jednotky, tamtu pro denní strážní službu, další pro noční strážní službu, jinou pro pohřební obřad… Obyčejní vojáci byli šťastnější. Pokud neměli vhodnou uniformu, byli z lakoty obviněni důstojníci. Ale jak je to již dávno, kdy tudy táhlo sdostatek karavan, takže gardisté měli z úplatků od nich na parádu, která se od nich požadovala? Časy byly opravdu zlé, když nejlepší oděv důstojníka pro soukromou záležitost byl švestkově modrý plášť s prodřenou dírou, kterou probleskovala jeho omšelá výstroj.

Když ho Jarveena spatřila, pomyslela náhle na spravedlnost. Nebo spíše na pomstu. Nejspíš už nebyla žádná naděje pohnat k zodpovědnosti toho lotra, který jí zabil rodiče a vyraboval jejich usedlost, zotročil tělesně schopné a pustil svoje napůl šílené vojáky na děti, aby si na nich ukojili svou žádostivost. To vše uprostřed kouře a praskotu trámů, jak vesnice, svými obyvateli zvaná Chlumek, mizela z jeviště dějin.

V životě ale mohla podniknout i další věci. Honem chňapla po poháru, který nechala beztak už dlouho vylizovat naštěstí už poslednímu z Melilotových náhončích hochů. Pokus o stěžování utnula zamračením, při kterém se jí stáhla kůže na čele dolů, takže

bylo vidět jizvu, která byla normálně schovaná pod vlasy. Tohle si obvykle schovávala, když všechno ostatní selhalo. Požadovaný výsledek se dostavil; chlapec polkl, vzdal se poháru a vydal se zpátky do práce. Jenom se zastavil, aby se vymočil u zdi.

II.

Přesně jak Jarveena očekávala, Aye–Gophlan lhostejně přepochodoval okolo bloku, občas se ohlédl, jako by se bez svého pravidelného doprovodu šesti vysokých mužů necítil bezpečně, a zamířil k zadnímu vchodu do písárny – tomu v křivolaké uličce, ve které byli soustředěni obchodníci s hedvábím. Ne všichni Melilotovi zákazníci stáli o to, aby je viděli vcházet z lidnaté a světlé hlavní ulice.

Jarveena vrazila džbán na víno, jídlo a pohár do rukou učni, který byl příliš mladý na to, aby mohl něco namítat, a nařídila mu to vrátit do kuchyně hned vedle vazárny, se kterou měla kuchyň společné ohniště. Pak se postavila za Aye–Gophlana a diskrétně zakašlala.

„Mohu vám nějak pomoci, kapitáne?“

„Ach–!“ Důstojník se vylekal. Ruka mu vyletěla k něčemu ve tvaru hůlky, co měl pod pláštěm; bezpochyby to byl pevně srolovaný svitek. „Ach… přeju ti dobrý den. Mám problém, se kterým bych se chtěl obrátit na tvýho pána.“

„Zrovna teď bude obědvat,“ řekla Jarveena vhodně sníženým tónem. „Dovolte, abych vás k němu dovedla.“

Melilot si přál, aby nebyl při jídle ani při spánku, který po něm následoval, nikdy rušen. Ale na Aye–Gophlanově chování bylo něco, z čeho si byla Jarveena jistá, že tohle je výjimečný důvod.

Otevřela dveře Melilotovy svatyně a návštěvníka dostatečně rychle ohlásila, takže předešla vzteku svého zaměstnavatele, že je rušen od skvělého pečeného humra, který před ním ležel na stříbrném

podnosu. Přála si, aby se našel nějaký způsob, jak by mohla naslouchat, oč běží.

Byl však příliš opatrný, aby něco takového riskoval.

Jarveena doufala při nejlepším v pár mincí jako prémii, pokud se Aye–Gophlanova záležitost ukáže být výnosnou. Proto byla velmi překvapená, když byla za půl hodiny zavolána do Melilotova pokoje.

Aye–Gophlan tam pořád ještě byl. Humr nedotčený vychladl, ale ubyla spousta vína.

Když přišla, důstojník se na ni podezřívavě zadíval.

„Vy si myslíte, že tohle holátko by mohlo rozluštit tu záhadu?“ namítl.

Jarveena dostala strach. S jakou podivnou výmluvou Melilot teď přijde? Pokorně ale čekala na jasné pokyny. Přišly v mžiku, tlouštíkovým vysokým a lehce pisklavým hlasem.

„Kapitán má k vyluštění jeden rukopis. Velice rozumně ho přinesl k nám, protože umíme překládat víc cizích jazyků než jakákoliv jiná firma! Je možné, že je to v jenizedštině, kterou ovládáš… já, želbohu, ne.“

Jarveena stěží potlačila uchechtnutí. Kdyby dokument byl v nějakém známém písmu nebo jazyce, Melilot by to určitě poznal – ať už by to dokázal či nedokázal přeložit. To znamenalo – htnmm! Šifru? Zajímavé! Jak přišel důstojník gardy ke psaní v kódu, který neuměl přečíst? S očekáváním, nikoliv však dychtivě, hleděla a Aye–Gophlan jí s velkým zdráháním svitek podal.

Aniž vzhlédla, všimla si, že Melilot malinko kývl. Měla s ním souhlasit.

Ale–

Co to pro všechno na světě má být? Jenom ohromné sebeovládání zabránilo, aby dokument neupustila. Jenom z pouhého pohledu se jí zatočila hlava, jako by začala proti vlastní vůli šilhat. Za chvilinku se zdálo, že ho dokáže jasně číst a s dalším úderem srdce…

Pořádně se sebrala. „Řekla bych, že je to v jenizedštině, jak jste předpokládal, pane,“ prohlásila.

„Řekla bys?“ zakrákal Aye–Gophlan. „Ale Melilot přísahal, že to dokážeš okamžitě přečíst!“

„Současnou jenizedštinu ano, kapitáne,“ zdůraznila Jarveena. „V tomto poznávám vznosný a dvorní styl, který je pro osobu jako já stejně obtížný, jako by byla císařská rankanština pro pasáčka vepřů.“ Když se hovoří s někým takovým, je vždy vhodné zdůraznit vlastní malost. „Naštěstí, díky rozsáhlé knihovně mého pána, jsem v posledních týdnech o tom nabyla rozsáhlejší vědomosti. S pomocí některých knih, které vlastní, očekávám, že dostanu alespoň podstatu.“

„Jak dlouho to potrvá?“ naléhal Aye–Gophlan.

„Ach, dá se říct, že bezpečně dva nebo tři dny,“ vložil se do toho Melilot tónem, který nepřipouštěl námitky. „Vzhledem k tomu, že je to tak neobvyklý úkol, cena bude stanovena až po dodání uspokojivého překladu.“

Jarveena svitek málem upustila podruhé. Nikdy, co jí paměť sloužila, Melilot nepřijal zakázku, aniž by nevzal aspoň polovinu ceny předem. Na tom kousku papíru musí být opravdu něco výjimečného –

A samozřejmě, že bylo. V tu chvíli ji to napadlo a musela se snažit, aby jí nezajektaly zuby.

„Počkej tady,“ řekl tlouštík a vstal. „Vrátím se hned, jak kapitána vyprovodím.“

Jakmile se zavřely dveře, hodila svitek na stůl vedle humra – přála si, zbytečně, aby nebyl nedotčený, protože by si mohla vzít kousek, aniž by to bylo poznat.

Melilot se vrátil, usadil se na židli a usrkl ze zpola plného poháru vína.

„Ty jsi mazaná, ty lasičko jedna!“ řekl s nepřejícím obdivem. „Jsi dost bystrá, abys věděla, proč ani on, ani já – ani ty! – nemůžeme ten list přečíst?“

Jarveena ztěžka polkla. „Je na něm kouzlo,“ řekla po chvíli.

„Ano! Ano, tak je to! Lepší než nějaký kód nebo šifra. Kromě očí pravého příjemce ho nikdo nepřečte dvakrát stejně.“

„Jak to, že to kapitánovi nedošlo?“

Melilot se uchichtl. „Aby ses stala kapitánem gardy, na to číst a psát nepotřebuješ," řekl. „Dokáže ještě tak říct, jestli úředník, který dosvědčuje jeho značku na zprávě, drží list správně. Ale něco složitějšího a hlava mu z toho jde kolem."

Změřil si humra, odlomil klepeto a mezi zuby ho rozlomil. Olej mu stekl po bradě a potřísnil zelenou róbu. Vybral maso a pokračoval. „Ale zajímavější je, jak k tomu přišel. Hádej."

Jarveena zavrtěla hlavou.

„Jeden z císařských gardistů z Ranke, z toho vyčleněného oddílu, který prince doprovázel po cestě Generálů, se dnes ráno při úsvitu vypravil na inspekci místní strážnice. Očividně se stal velmi nepopulární, protože když svitek vypadl, aniž by si toho všiml, Aye–Gophlan myslel spíš na to, jak ho schovat než ho vrátit. Nedokážu říct, proč je schopen věřit, že by císařský důstojník nosil dokument ve staré dvorní jenizedštině. Možná je to část kouzla."

Strčil si do úst sousto šťavnatého masa a chvíli žvýkal. Jarveena polykala sliny.

Aby přišla na jiné myšlenky, řekla. „Proč vám všechno tohle řekl…? Aha, já jsem hlupák. Neřekl."

„Správně." Melilot se domýšlivě zatvářil. „Za to si zasloužíš ochutnat humra. Chytej!" Hodil jí kousek který byl podle jeho měřítek velkorysý, spolu s kouskem chleba. Chytila obojí ve vzduchu, vykoktala díky a zhltla.

„Potřebuješ nabrat sílu," pokračoval tlustý písař. Dnes v noci mám pro tebe velmi odpovědnou pochůzku."

„Pochůzku?"

„Ano. Císařský důstojník, který svitek ztratil, se jmenuje velitel Nizharu. Je se svými muži ubytován ve stanech na nádvoří guvernérova paláce. Vypadá to, že se bojí, aby se nenakazili, kdyby museli jít do baráků s místními vojáky.

Dnes večer po setmění se tam vkradeš a počkáš na něj. Zjistíš, jestli zaplatí víc za vrácení svitku a za jméno muže, který ho šlohnul, nebo za přesvědčivý ale falešný překlad, který vyprovokuje neoprávněného držitele k nějaké unáhlené akci. Pokud můžu hádat," uzavřel svatouškovsky, „tak podle všeho ho upustil schválně. Hm?"

III.

Od svého příchodu k Melilotovi byla Jarveena mnohokrát venku po večerním zvonění. Nebylo to dokonce ani poprvé, co musela ve stínu uhánět přes širokou Guvernérskou promenádu, aby doběhla ke zdi paláce a vyškrábala se přes ni mrštně jako opice navzdory zjizvením, na kterých jí nikdy nenarostlo pravé ňadro. Díky časté praxi ze sebe shodila plášť a srolovala ho do válce, který nebyl silnější než opasek na peníze. Ten si uvázala okolo sebe a hnala se vzhůru po vnější zdi. Využívala přitom úchyty pro ruce a nohy, které po tučném úplatku správci zůstaly při každoročních opravách pečlivě neopraveny.

Ale bylo to určitě poprvé, kdy se musela na druhé straně utkat s elitními rankanskými vojáky. Měla smůlu, že když sestupovala, jeden z nich si za kvetoucím keřem ulevoval a nemusel udělat nic jiného, než jí vrazit násadu kopí mezi nohy. Zalapala po dechu a rozplácla se.

Ale Melilot toto všechno předpokládal, takže měla připravenou historku a na její podporu i důkaz.

„Neubližujte mi, prosím! Nechci škodit!“ zakňourala dětským hláskem, jak nejlépe dovedla. Nedaleko v držáku blikotala pochodeň. Voják ji za pravé zápěstí vytáhl na nohy, jeho stisk byl hrubý jako kleště, a postrčil ji k ní. Od stanů přicházel seržant. Od její poslední návštěvy tu od vchodu do Sálu spravedlnosti až po sýpky na severozápadní straně pozemku jako houby po dešti vyrostly stany.

„Co tu máš?“ zabručel hrozivým basem.

„Pane, nechci škodit! Musím udělat, co mi nařídila moje paní, nebo mě přitlučou na chrámové dveře!“

To je oba zarazilo. Voják trochu povolil stisk a seržant se k ní naklonil, aby si ji v chabém světle pochodně lépe prohlédl.

„Chápu podle toho, že sloužíš kněžce Argashy?“ zeptal se nakonec.

Byla to logická dedukce. Ve dvacet stop vysokém chrámu tohoto božstva se nechávali jeho nejvíce oddaní vyznavači, které omrzel život, pověsit a postili se až k smrti.

Jarveena ale zuřivě zavrtěla hlavou.

„N–ne, pane! Dyareely!“ – jmenovala bohyni, která byla již třicet let pro krvežíznivost svých stoupenců zakázaná.

Seržant se zamračil. „Když jsme doprovázeli prince Chrámovou cestou, žádnou její svatyni jsem neviděl!“

„N–ne, pane! Její chrám byl zbořen, ale její uctívači vytrvali!“

„Tak tedy vytrvali!“ zamručel seržant. „Hmm! To je něco, co by měl velitel vědět!“

„Je to velitel Nizharu?“ řekla Jarveena dychtivě.

„Cože? Jak to, že znáš jeho jméno?“

„Moje paní mě za ním poslala! Viděla ho dnes časně ráno, když byl venku ve městě, a tak jí jeho ztepilost uchvátila, že se rozhodla okamžitě mu poslat vzkaz. Ale to všechno mělo být tajemství!“ Jarveena nechala zachvět hlas. „Nyní jsem to prozradila a ona mě předá kněžím Argashy a… Ach, jsem ztracená! To už jsem teď mrtvá!“

„Umírání může počkat,“ řekl seržant, který dospěl k nečekanému rozhodnutí. „Ale velitel bude určitě chtít vědět o stoupencích Dayreely. Myslel jsem, že dneska může ta stará děvka zajímat tak akorát šílence v poušti… Hele, co to máš na boku?“ Zvedl to na světlo. „To je písařská skříňka, co?“

„Ano, pane. Tohle hlavně dělám pro svou paní.“

„Když umíš psát, proč doručuješ vzkazy. Tohle říkám vždycky. Aha, řekl bych, že jsi její důvěrnice, co?“

Jarveena živě přikývla.

„Sdělené tajemství není už tajemství. Tady máme další důkaz tohoto přísloví. Pojďs náma!“

Ve světle dvou lamp, naplněných podle zápachu laciným rybím olejem, obrátil Nizharu vnitřek svého stanu vzhůru nohama, dokonce bez pomoci svého sluhy. Vyházel dvě okované dřevěné truhlice a začal s třetí. Polní lehátko ze dřeva a plátna měl rozházené po podlaze. Tucet vaků a brašen bylo vyprázdněno a nezabaleno.

Když seržant zvedl cíp stanu, zuřil a zvolal, že nechce být rušen. Ale Jarveena v mžiku odhadla situaci a prohlásila jasným pevným hlasem: „Zajímalo by mě, jestli nehledáte nějaký svitek.“

Nizharu ztuhl. Otočil obličej, takže mu na něj dopadlo světlo. Byl to nejplavější muž, jakého kdy viděla. Vlasy měl jako vypranou

vlnu a oči jako úlomky poledního slunce. Pod nosem ostrým jako ptačí zobák rámovaly tenké rty dobře udržované zuby, které kazila uražená první stolička vpravo nahoře. Byl štíhlý a očividně velmi silný, protože převrátil truhlici, která musela vážit stovku liber, a bicepsy se mu stěží zavlnily.

„Svitek?“ řekl tiše a truhlu položil. „Jaký svitek?“

Jarveena mohla stěží odpovědět. Cítila, jak se jí málem zastavilo srdce. Svět se zachvěl. Potřebovala všechny síly, aby udržela rovnováhu. Z dálky slyšela, jak seržant říká: „O žádném svitku nám neřekla!“

Ke svému překvapení byla schopná znovu promluvit.

„Je to pravda, veliteli,“ řekla. „Musela jsem těmto dvěma mužům lhát, aby mě nezabili, než jsem se k vám dostala. Omlouvám se.“ V duchu přitom děkovala síti informátorů, která tak dobře zásobovala Melilota informacemi, takže té lži uvěřili i tihle cizinci. „Ale myslím, že jste dnes ráno někam založil svitek…?“

Nizharu chvilinku zaváhal. Pak vyštěkl: „Ven! Chlapce nechtě tady!“

Chlapce! Zázrak! Kdyby Jarveena věřila v nějaké božstvo, nyní by se mu rozhodla něco z vděčnosti obětovat. To znamenalo, že ji nepoznal.

Čekala, než zmatený seržant s vojákem odtáhnou. Sucho v ústech, mokré dlaně a v uších zvonění na omdlení. Nizharu přibouchl víko truhlice, kterou opět obrátil a řekl: „A teď vysvětluj! A ať je to dobré vysvětlení!“

Bylo. Bylo vynikající. Melilot jej vymyslel s velkou pečlivostí a během odpoledne ho s ní tucetkrát nacvičil. Bylo v něm právě tolik pravdy, aby bylo přesvědčivé.

Aye–Gophlan, jak každý věděl, bral úplatky. (Tak jako každý gardista, který mohl být užitečný někomu bohatšímu než on, ale to bylo vedlejší.) Takže Melilota napadlo – jako nejloajálnějšího občana dbalého zákonů, který, jak by všichni, jež ho znají, mohli přísahat, halasně uvítal příchod prince, nového guvernéra, a těšil se, jak bude město zreformováno – napadlo ho, že to možná byla součást plánu.

Jen stěží šlo uvěřit, že by vysoce postavený císařský důstojník byl tak neopatrný na očividně přísně tajný dokument. Nebo snad ano?

„Nikdy," zamumlal Nizharu, ale nad rty se mu perlil pot.

Další bylo trošku ošemetné. Všechno záleželo na tom, zda velitel bude chtít už jen pouhou existenci svitku uchovat v tajnosti. Nyní věděl, že ho má Aye–Gophlan, takže mohl svolat své muže a odpochodovat na strážnici a prohledat ji od sklepa po půdu. Jarveena mu totiž řekla, že ať je tomu jakkoliv, Aye–Gophlan byl příliš opatrný, aby jej přes noc ponechal v opatrování pouhého písaře. Vrátí se, až nebude mít službu, pozítří nebo popozítří. Záleží na tom, s kterým důstojníkem si ji bude moct vyměnit.

Ale Melilot usoudil, že když je svitek tak důležitý, že si ho Nizharu u sebe ponechal dokonce i při běžné inspekci, musí jít opravdu o velmi soukromou záležitost. Očividně měl pravdu. Nizharu velmi pozorně naslouchal a soustavně přikyvoval novému plánu.

Vzhledem k důležitosti byl Melilot připraven zhotovit falešný překlad, který by Aye–Gophlana rozrušil tak, že by provedl něco, za co by ho mohl Nizharu bez problémů zavřít, aniž by se dokonce vědělo, že dočasně vlastnil svitek, který právem náležel veliteli. Stačí, ať pouze určí podmínky, a jako by se už stalo.

Když domluvila – a Nizharu byl pořád přesvědčen, že se jedná o chlapce, za což byla hluboce vděčná – velitel chvíli přemítal. Posléze se začal usmívat, nikoliv však jeho oči, a přísnými jasnými slovy vysvětlil své podmínky, aby se připojil k dohodě podle Melilotova návrhu. Korunoval to tím, že jí dal dvě zlaté mince, které neznala, se slibem, že si ho (jí) najde, pokud se obě nedostanou k Melilotovi, a velký stříbrňák, kterými se platilo v Ilsigu, pro něho.

Pak nařídil vojákovi, kterého neznala, aby ji doprovodil z brány a přes Guvernérskou promenádu. Jakmile ale byli za branami paláce, zmizela mu a přes Hedvábné nároží pádila k zadnímu vchodu.

Protože byl Melilot bohatý, mohl si dovolit na svých dveřích zámky. Dal jí těžký bronzový klíč, který schovala do písařské skříňky. Zalovila jím v zámku, ale než jím mohla otočit, dveře se rozletěly a ona vstoupila, jako by jí k tomu pobídla cizí vůle.

Tady byla ulice – nebo spíš ulička. Tohle byly dveře s přístřeškem. Zvenčí bylo všechno v pořádku. Ale uvnitř bylo absolutně všechno naprosto nepopsatelně špatně.

IV.

Jarveena chtěla vykřiknout, ale zjistila, že se jí nedostává dechu. Svaly jí ovládla nesmírná slabost, jako kdyby se ponořila do klihu. Věděla, že další krok by ji naprosto vyčerpal. Proto se soustředila a pouze se rozhlížela, ale během chvilky si přála, aby tak neučinila.

Vše bylo zaplavené kalným sinalým světlem. V něm viděla ze všech stran vysoké kamenné zdi a pod nohama kamennou podlahu. Nahoře však nebylo nic krom převalující se mlhy, která měla občas strašidelné vybledlé barvy: narůžovělou, modravou nebo slabě světélkující odstín lekající ryby. Před ní byl pouze dlouhý stůl, ohromně a podivně dlouhý, že by se k němu mohla posadit celá rota vojáků.

Podél páteře jí naskočila husí kůže, ale zmizela díky podivnému strnuti, které ji ovládlo. To, co viděla, odpovídalo v každém ohledu popisu domu Enase Yorla, jak o něm slyšela šeptat. V celé zemi byli jen tři Velcí čarodějové, tak mocní, že se nemuseli starat, že jejich pravá jména jsou známa široko daleko. Jeden byl v Ranke a sloužil potřebám dvora, druhý byl v Ilsigu, ten byl považován za nejmocnějšího. Třetí se musel kvůli nějakému skandálu spokojit s drobky v Asylu. To byl Enas Yorl.

Ale jak by mohl být tady. Jeho palác byl na – nebo přesněji pod – ulicí Prytanů, kde se město vytrácelo do jihovýchodní části Chrámové cesty.

Ledaže…

Z paměti se jí vynořila myšlenka, bojovala s ní, ale prohrála. Jednou jí někdo vysvětloval:

Ledaže je někde jinde.

Najednou jako by se stůl zmenšil, jeho vzdálený konec se přiblížil z ohromné vzdálenosti spolu s židlí s vysokým opěradlem, podobný trůnu, na které seděl podivný jedinec. Byl zahalen do ohromného pláště s mnoha záhyby z bezvýrazné tmavohnědé látky a měl vysoký klobouk, jehož široká krempa mu dokázala i v rozptýleném kalném světle, které tu panovalo, zastiňovat obličej.

Z toho stínu však probleskovaly jako žhavé uhlíky dva body, tam, kde bývají lidské oči.

V pravé ruce držel částečně rozvinutý svitek a levou bubnoval do stolu. Proporce jeho prstů byly neobvyklé; vypadalo to, že mu jeden nebo dva prsty chybí, nebo že má na ostatních nadpočetné klouby. Jeden z nehtů zářivě zajiskřil, ale pak trochu pohasl.

Pozvedl hlavu a promluvil.

„Dívka. Zajímavé. Která ale… trpěla. To byl trest?“

Jarveeně připadalo, že jí bezvýrazný pohled dvou rudých zřítelnic proniká tělem i oblečením. Nemohla nic říct, ani nebylo co říct.

„Ne,“ prohlásil čaroděj – naprosto to nemohl být nikdo jiný. Upustil svitek na stůl, ten se ihned svinul do tenké roličky. Sám vstal a přistoupil k ní. Gestem, kterým jakoby načrtl její obrysy ve vzduchu, ji osvobodil od malátnosti, která poutala její údy. Ale měla dost rozumu, aby se nevytrhla a neutekla.

Kam také?

„Znáš mě?“

„Já…“ Olízla si suché rty. „Myslím, že jste asi Enas Yorl.“

„Aspoň že slavný,“ řekl čaroděj sarkasticky. „Víš, proč jsem tady?“

„Vy… řekla bych, že jste na mě nastražil past. Nevím proč, pokud to nemá co dělat s tím svitkem.“

„Hmm! Bystré děcko!“ Pokud měl čaroděj obočí, určitě jej pozdvihl. A hned dodal: „Promiň. Neměl jsem říkat „děcko“. Jsi dost stará zkušeností, nikoliv roky. Ale po prvním století takové povýšené poznámky snadno uklouznou…“ Znovu usedl na židli a gestem Jarveenu vybídl, aby přišla blíž. Zaváhala.

Když vstal, aby si ji prohlédl, přikrčil se. Bylo vidět, že pod pláštěm je tlustý a sporý, s pupkem. Když se ale usadil, bylo stejně tak jasné, že je hubený, kostnatý a že má jedno rameno výš než druhé.

„Všimla sis," řekl. Také jeho hlas se změnil. Předtím to byl baryton, nyní spíše rozechvělý alt. „Oběti okolností, ty i já. Tu past jsem na tebe nenastražil já. To udělal ten svitek."

„Na mě? Ale proč?"

„Nemluvím přesně. Past nebyla nastražena pouze na tebe. Byla nastražena na toho, kdo zamýšlí smrt jiného. Myslím, že ty tomu vyhovuješ, ať už si to uvědomuješ nebo ne. Že ano? Hádej. Věř své představivosti. Poznala si například někoho, kdo nedávno přišel do města?"

Jarveena cítila, jak zbledla. Sevřela ruce v pěst. „Pane, jste velký čaroděj. Dnes v noci jsem někoho poznala. Ani jsem nesnila, že ho znovu potkám. Tomu bych smrt ráda dopřála, jenomže pro něj je smrt příliš dobrá."

„To vysvětli!" Enas Yorl opřel loket o stůl a bradu si podepřel pěstí… jenomže ani loket, ani brada, natož pěst neodpovídaly svému jménu.

Chvilku zaváhala. Potom rozhrnula plášť, trhnutím uvolnila u krku šňůrku, kterou měla křížem převázanou kazajku. Ta se jí rozevřela, takže byly viděl zahnědlé jizvy, které nikdy nezmizí. Kde mělo být pravé ňadro, byla velká ohyzdná zduřelá jizva.

„Proč před čarodějem něco skrývat?" řekla hořce. „Velel mužům, kteří tohle provedli mně a mnohem horší věci ostatním. Myslela jsem si, že to byli bandité! Přišla jsem do Asylu, protože jsem doufala, že bych je tu mohla najít – jak by se bandité mohli dostat do Ranke nebo do dobytých měst? Ale ani jsem nesnila, že tu jsou pod pláštíkem císařských gard!"

„To oni…?" zkusil Enas Yorl.

„Ah… Ne. Uznávám: přísahat mohu pouze na jednoho."

„Jak jsi byla stará?"

„Bylo mi devět. A potěšilo se se mnou devět dospělých mužů, než mě k smrti zbičovali bičem s vpleteným drátem."

„Chápu.“ Sebral svitek a jeho koncem nepřítomně klepal do stolu. „Dokážeš teď vytušit, co je v tomto vzkazu? Měj na mysli, že mě to donutilo být tady.“

„Donutilo? Ale já si myslela–“

„Že jsem tady ze své vůle? Naopak!“ Zazněl rezavý, zahořklý smích. „Řekl jsem, že jsme oba oběťmi. Dávno, když jsem byl mladý, byl jsem neskutečně pošetilý. Pokusil jsem se svést nevěstu někoho, kdo byl mocnější než já. Když to zjistil, dokázal jsem se bránit, ale… Víš, co je to kouzlo?“

Zavrtěla hlavou.

„To je… činnost. Činnost, stejně jako skála je nehybnost, která je si vědomá, že je skálou, ale nic jiného. Červ je si toho o málo víc vědom; pes nebo kůň mnohem víc; lidská bytost nesmírně víc – ale ne nekonečně víc. V požáru, bouřích, hvězdách lze najít procesy, které jsou skutkem vnějšího světa, aniž jsou si toho vědomy. Kouzlo je takový proces, vytvořený skutkem vůle, který nezachovává cíl ani účel, který mu jeho stvořitel propůjčil. A mně můj sok odkázal… Ale na tom nezáleží. Začíná to znít, jako bych se litoval, a já vím, že můj osud je spravedlivý. Můžeme pohrdat spravedlností? Tento svitek může být jejím nástrojem. Jsou v něm zapsány dva ortely.“

„Ortely smrti.“

Zatímco mluvil, pod jeho zahalujícím hávem probíhaly další změny. Hlas měl lahodný a sytý a jeho ruce, i když štíhlé, měly správný počet kloubů. Zářící červeň však zůstala.

„Jestli je jeden ortel pro velitele Nizharu,“ řekla Jarveena odhodlaně, „může být záhy vykonán.“

„To se dá zařídit.“ Slova byla zabarvená cynismem. „Za vysokou cenu.“

„Svitek nemluví o něm? Představovala jsem si–“

„Představovala sis, že mu přináší záhubu, a proto byl tak vyděšený z jeho ztráty? Svým způsobem je to pravda. Svým způsobem… A já mohu zajistit, aby takový byl výsledek. Za vysokou cenu.“

„Jakou – cenu?“ Hlas se jí proti vůli zatřásl.

Pomalu vstal ze židle a shodil ze sebe plášť; ten se slabým zašustěním padl na podlahu.

„Copak se musíš ptát toho, kdo je tak jasně posedlý touhou po ženách? To byla příčina mého pádu. Už jsem to vysvětloval.“

Jako by jí srdce sevřela ledová ruka. Okamžitě měla sucho v ústech.

„Ach, nač se tak ostýchat? zavrněl Enas Yorl a uchopil ji za ruku. „Už jsi vydržela spoustu horších milovníků. Slibuji.“

Bylo pravdou, že zjistila, že jediné bohatství, které si ze Zapomenutého Chlumku do Asyla přinesla, bylo její tělo: u obchodníků, žoldáků, čeledínů, gardistů…

„Pověz mi nejdřív,“ řekla v posledním vzepětí ducha, „čí smrti jsou uvedeny v tom dokumentu.“

„To je fér,“ řekl čaroděj. „Tedy věz, že jeden je nejmenovaný muž, který je křivě obviněn z vraždy. A druhý je nový guvernér, princ.“

Pak světlo pohaslo a ona se nechala bez odporu obejmout.

V.

Probudila se pozdě, aspoň půl hodiny po rozbřesku. Byla ve své posteli; společná ložnice byla už prázdná. Všemi údy se jí rozlévala příjemná malátnost. Enas Yorl svůj slib dodržel. Pokud měl stejné schopnosti, když byl mladý, žádný div, že mu nevěsta jeho soka dala před manželem přednost!

Neochotně otevřela oči. Na hrubém polštáři něco spatřila. Zmatená, podívala se znovu, natáhla ruku a dotkla se toho: duhově zelené, rozdrobené –

Šupiny!

„Tak tady jsi, ty malá děvko! Kdes byla celou noc? Hlídal jsem, dokud jsem vydržel být vzhůru. Do teď jsem si myslel, že tě stráže chytily a hodily do vězení. Co říkal Nizharu?“

Nahá, zmatená Jarveena byla hodnou chvíli v rozpacích. Pak jí zrak padl na něco naprosto uklidňujícího. Na dřevěném věšáku nad

postelí visely její plášť, kazajka, kalhoty a také její drahocenná písařská skříňka. Přesně tak, jak si je před ulehnutím ukládala.

Natáhla se pro skříňku a otevřela zásuvku, kde si takové věci schovávala, a triumfálně vytáhla zlaťáky, které od velitele dostala – ne ale stříbrňák, který byl pro ni.

„Tohle zaplatil za nesprávný překlad svitku," řekla. „Ten ale nesmíte udělat."

„Cože?" Melilot chňapl po mincích, chtěl do nich kousnout, ale zarazil se.

„Jak by se vám líbilo stát se dvorním písařem u guvernéra?"

„Zbláznila ses?" Tlouštík vykulil oči.

„Ani v nejmenším." Nedbavši jeho přítomnosti sáhla Jarveena pod postel pro nočník a použila ho. Mezitím vysvětlovala intriku, kterou spunktovala.

„Ale to znamená, že tvrdíš, že ten svitek dokážeš přečíst," řekl Melilot pomalu, jak se snažil její návrh strávit. „Je začarovaný! Jak bys to dokázala?"

„Já ne, ale Enas Yorl."

Melilot otevřel ústa a krev se mu vytratila z tváří. „Ale jeho palác stráží baziliškové!" prohlásil posléze. „Mohla jsi zkamenět!"

„Úplně takhle to nefunguje," řekla Jarveena a natáhla si kalhoty. V duchu poděkovala, že jí to šlo tak rychle. Roky jí bude ve snech pronásledovat to hrůzyplné ochrnutí. „Tak proč svitek nepřinesete, abychom se přesvědčili? Co takhle jít a znova se na něj podívat?"

Za pár minut byli v jeho svatyni.

„Je to naprosto jasné," řekl Melilot, když si dokument dvakrát prostudoval. „Je to velmi nabubřelé – v obřadní rankanštině. Neznám tady ani v jiných dobytých městech nikoho, kdo by v ní napsal dopis. Ale je tam přesně to, cos řekla."

Posvátný děs roztřásl záhyby jeho sádla.

„Jste si jistý, že je to ten samý svitek? Žádná náhrada?" naléhala Jarveena.

„Ano! Po celou noc byl v zamčené truhle! Jen kouzla mohla způsobit to, co se s ním stalo!"

„Pak," prohlásila s uspokojením, „vzhůru do práce."

Každé poledne se na nádvoří Guvernérského paláce před Sálem spravedlnosti konala přehlídka a výměna stráží. Ceremonie byla veřejně přístupná – v principu každému, ale prakticky jen těm, kteří si mohli dovolit podplatit stráže u bran. Tudíž většinu diváků tvořily vyšší vrstvy, nohsledi šlechty nebo ti, kdož se chtěli ukázat u soudního dvora. Melilotovi, který zde každopádně byl častým návštěvníkem, když byl požadován zápis svědectví, bylo nemálo z nich povědomých, ať již podle oblečení nebo jejich suity.

Proto nebyla jeho a Jarveenina přítomnost nápadná. Mimoto se povídalo, že dnes budou ceremonii provádět naposledy elitní císařské gardy, než patnáct z nich odvelí zpět do Ranke. Byla tam daleko větší tlačenice, než která obvykle čekala na guvernéra, kdykoliv byl v úřadu.

Byl horký, suchý a prašný den. Slunce vrhalo ostré tmavé stíny. Stánky, stany, kamenné zdi, vše vypadalo jako z jedné hmoty. Stejně tak i lidé, zejména ti ve zbroji. Vojáky podobných postav se sklopeným hledím si šlo navzájem snadno poplést.

Přísně vzato nebyla řada na jednotce z cesty Procesí, aby vystřídala Ďasy. Pár úplatků a ostrý rozkaz od Aye–Gophlana a problém byl vyřešen.

Jarveena se opět tvářila přirozeně a snažila se, aby vypadala jako náhodný kolemjdoucí zaujatý vzorným pochodováním jednotek z hlavního města, než jako osoba, jejíž nejvroucnější přání pomsty se blížilo vyplnění.

Ale ústa se jí stále kroutila do vlčího úšklebku.

Střídající stráž připochodovala ve směru od Guvernérské promenády, vyměnila si pozdravy a hesla s císařskou jednotkou a nastoupila uprostřed nádvoří. Velitel Nizharu, doprovázený dvěma ozbrojenými pobočníky, obřadně odevzdal velení svému nástupci a zařadil se mu po boku na guvernérovu přehlídku. Jakmile bylo po ní, odcházející jednotky byly vystřídány stráží a s vlajícími prapory odpochodovaly.

Ani ne po deseti minutách, uprostřed potlesku precizní pořadové, kterou předváděli Ďasové, opustil Princ zavěšený do

Nizhara nádvoří. Nizharu byl odvelen zpátky do hlavního města, ale pět jeho druhů zůstalo, aby pro guvernéra vycvičilo z místních vojáku osobní stráž podle císařských měřítek.

To se povídalo. Co se povídá, pravda nebývá.

Šikovně a s důvtipem se usmívající Melilot protlačil na čelo davu. Když se guvernér s velitelem přiblížili a všichni se klaněli, nahlas a zřetelně pronesl: „Hleďme, velitel! To je ale štěstí! Teď mám možnost vám vrátit svitek, který vám včera ráno upadl!“

Nizharu měl kvůli horku zdvižené hledí. Bylo vidět, jak mu tvář zbledla. „O – o žádném svitku nic nevím!“ vyštěkl, jakmile se vzpamatoval.

„Ne? Pokud není váš, tak v tom případě jsem si jist, že ho ode mne převezme princ, aby byl nalezen právoplatný vlastník!“

I když byl tlustý, dokázal se Melilot v případě nutnosti mrštně pohybovat. Jako bleskem vytáhl zpod tuniky svitek a vrazil ho Jarveeně do natažené ruky. Ta v mžiku klečela na jednom koleni před princem a vzhlížela do jeho pohledné mladistvé a poněkud prázdné tváře.

„Čtěte, Vaše Výsosti!“ naléhala prudce a téměř ho donutila, aby si ho vzal.

Jakmile princ přelétl jeho obsah, ztuhl. Nizharu učinil opak. Na patě se otočil, houkl na své muže a dal se na útěk.

Nůž, který Jarveena nosila v písařské skříňce, nebyl žádný perořízek. Cvičeným pohybem ho vytáhla, zamířila a vrhla.

Se zaskučením se Nizharu rozplácl na zemi. Byl zasažen zezadu do pravého kolena, kde byl chráněn pouze kůží a nikoliv kovem.

Dav vykřikl na poplach a vypadalo to, že vypukne panika. Stráž byla ale předem upozorněna. Kapitán Aye–Gophlan zdvihl hledí a rozkázal svým mužům zajmout a uvěznit Nizhara. Princ ve vznešeně nesmírném hněvu zvolal na přihlížející, aby jim to vysvětlil.

Tento vzkaz je od zrádce na císařském dvoře! Je v něm pokyn Nizharovi, aby nařídil jednomu ze svých mužů mě zabít, jakmile najde někoho, koho by z toho šlo falešně obvinit! Praví se v něm, že pisatel vzkaz začaroval, aby ho nemohla přečíst nesprávná osoba –

ale číst to jde bez obtíží! Je to dvorní písmo, které jsem se učil již jako dítě!“

„To my – ehm – jsme magii odstranili,“ napověděl Melilot. „Vaše Výsosti!“ dodal honem.

„Jak jste k němu přišli?“

„Nizharu ho ztratil, když kontroloval naši strážnici.“ To řekl Aye–Gophlan, který chytře přistoupil. „Myslel jsem si, že je to důležité, tak jsem se poradil s mistrem Melilotem, o kterém už dlouho vím, že je diskrétní a loajální.“

„A pokud jde o mě…“ Melilot omluvně pokrčil rameny. „Řekněme, že mám jisté kontakty. Takže začarování šlo bez problémů odstranit.“

Pravda, pomyslela si Jarveena a obdivovala, jak mazaně lže.

„Budete štědře odměněni,“ prohlásil princ. „A on po náležitém soudu také! Usilovat o život někoho z císařské krve – to se nedá nazvat jinak než ohavným zločinem. To je zázrak, že ten svitek ztratil. Bohové zajisté stojí při mně!“ Opět pozvedl hlas: „Nechť dnes večer všichni obětují a vzdávají díky! Pod boží ochranou jsem vyvázl z podlého spiknutí!“

Jarveena si pomyslela, že pokud všichni bohové nejsou lepší než Melilot, je spokojená, že je nevěřící. Ale už se těší, až bude sledovat, jak se Nizharu smaží.

VI.

„Vzhledem k tomu, jak se musíš cítit, Jarveeno,“ řekl tichý hlas po jejím boku, „skládám poklonu, jak skrýváš své emoce.“

„To není nic těžkého,“ odpověděla s hořkostí. Dav kolem nich se rozplýval, mířil ven k popravčímu bloku, kde dle přísného ceremoniálu zrádce Nizharu zaplatil za své četné zločiny bitím, pověšením a nakonec upálením.

Náhle se vyděsila. Osobu, která ji oslovila, neznala: vysoká, přihrbená, stará, s prameny šedivých vlasů, s košíkem…

Kde měly být oči, rudé záblesky.

„Enas Yorl?“ zašeptala.

„Tak jest.“ Suchý smích. „Ježto toto mohu prohlásit vždy… Jsi spokojená?“

„Já – řekla bych, že ne.“ Jarveena se odvrátila a následovala dav. „Měla bych být! Vyprosila jsem si privilegium vlastní rukou napsat příkaz k jeho popravě. Myslela jsem, že bych tam mohla připojit zmínku o mých rodičích, přátelích, vesničanech, které zmasakroval nebo zotročil, ale má obřadní rankanština není dostatečně dobrá, takže jsem musela opsat konspekt od Melilota!“ Pohodila hlavou. „A doufala jsem, že stanu před soudem a budu svědčit, co provedl, a sledovat tváře lidí, jak se jim budou měnit, až jim dojde, jaký hnusný lump zde byl za císařského důstojníka. Řekli mi, že po Aye–Gophlanově, Melilotově a princově svědectví žádné další už není třeba.“

„Mluvit po princích je nebezpečný zvyk,“ prohlásil čaroděj. „Každopádně se ale zdá, že ti došlo, že pomsta není nikdy to, v co jsi doufala. Vezmi si můj případ. Ten, kdo mi učinil to, o čemž ty víš, byl tak odhodlán ukojit svou pomstychtivost, že vytvořil o kouzlo víc, než mohl zvládnout. Na každé musel věnovat část své vůle; jak jsem ti říkal, kouzla sama o sobě cíl nebo účel nemají. Tím se připravil o zdravý rozum a až do smrti seděl a brečel a naříkal jako děcko.“

„Proč mi to povídáš?“ vykřikla Jarveena. „Chci si uchovat chvíli největšího uspokojení, byť nebyla tak okázalá a pamětihodná, jak jsem snila.“

„Protože,“ řekl čaroděj a prsty ji vzal za paži; jeho dotek jí rozechvěl celé tělo, „jsi za službu, kterou jsem vykonal, zaplatila slušnou a čestnou cenu. Nezapomenu na tebe. Můžeš být bez jizev a poznačení; i s nimi jsi krásná.“

„Já?“ řekla s opravdovým údivem Jarveena. „Tak to se dá i o ropuše říct, že je krásná, nebo o lepenici.“

„Jak chceš,“ odpověděl Enas Yorl s pokrčením ramen. Pohyb odhalil, že nyní vypadá úplně jinak než předtím. „Každopádně je tu druhý důvod.“

„Jaký?“

„Četla jsi svitek a předtím jsem ti to popsal. Nicméně se chováš, jako bys na něco zapomněla.“

Chvíli nechápala, co tím myslí. Pak jí ruka vyletěla k otevřeným ústům.

„Dvě smrti,“ zašeptala.

„Ano, vskutku. A sotva ti musím říkat, na koho se zrádce na císařském dvoře obrátil o kouzlo dostatečně silné, aby mě do toho chtě nechtě zatáhl. Dokázal jsem to učinit čitelným. Nedokázal jsem ale obejít zhoubné důsledky kolegova díla.“

„Čí smrt? Moje?“

„Bylo by prozíravé nebezpečí zmenšit, například zaměstnáním se na lodi. Spousta obchodních kapitánů by byla za schopného písaře vděčná. A po učení u Melilota na takové místo máš. Navíc, tvůj nynější pán má sklony k žárlivosti. Jsi o polovinu mladší než on a už tě považuje za rivala.“

„Skrývá to dobře,“ zamumlala Jarveena, „ale tu a tam se chová tak, že ti docela věřím.“

„Mohl by být k tobě laskavější, kdyby ses stala jeho jakýmsi zahraničním agentem. Jsem si jist, že bys ho dokázala – za rozumnou taxu – zásobovat cennými obchodními informacemi. Stěží by namítal přidat si další želízka do ohně: obchodování s kořením, například.“

Chvíli se zdálo, že Jarveena při jeho promluvě ožila. Nyní ji zase zaplavily chmury.

„Proč bych měla chtít zbohatnout, opustit ho? Pokud sahá moje paměť, měla jsem v životě jen jeden cíl. Ten je pryč – odnesen do nebes s Nizharovým puchem!“

„Objednat si kouzlo, to chce velkého boháče.“

„Co bych mohla od magie chtít?“ řekla opovržlivě.

O vteřinu později to bylo, jako by jí celé tělo zachvátil oheň. Ukázal jí každé zohavení, každé šlehnutí bičem, každé popálení, každé říznutí a rozdrásání. Už na to zapomněla. Ale té mimořádné noci, kdy spolu spali, si dal práci a z mapy její kůže vysledoval celý příběh násilí jejího života.

Také ji napadlo, že to musí mít nějaký soukromý čarodějný důvod. Nebo se mýlila? Mohlo to být daleko jednodušší – mohlo jít o

to, že prostě měl soucit s někým, jehož život byl poznamenán jiným způsobem?

„Můžeš si přát," pravil tiše, „očistit své tělo od minulosti stejně, jako si myslím, že jsi počala nyní očisťovat svou mysl."

„Dokonce i…?" Nedokázala otázku dokončit. Jen pozvedla ruku k pravé straně hrudi.

„Časem. Jsi mladá. Nic není nemožné. Ale jedna věc je víc než možná. Mluvili jsme o tom. Teď jednej!"

Byli téměř u brány. Dav se tlačil a strkal. Lidé si drželi opasky s penězi a měšce, pro zloděje to byly vynikající podmínky.

„Chápu dobře, že bys se mnou o tom nemluvil, kdybys pro mě neměl na mysli nějakého nového chlebodárce?" řekla po chvíli Jarveena.

„Jsi velmi bystrá."

„A kdyby v tom nebyla výhledově pro tebe nějaká výhoda?"

Enas Yorl si povzdechl. „Ve všem je výhledově nějaký účel. Kdyby tomu tak nebylo, kouzla by byla nemožná."

„Takže Nizharovo upuštění svitku mělo také nějaký účel?"

„Upuštění…?"

„Ach! Proč jsem na to nepomyslela?"

„Jsem si jist, že časem to tak budeš dělat. Ale přišla jsi do Asyla nedávno, takže lze jen těžko očekávat, že budeš vědět, že ten chlapík Aye–Gophlan je považován za jednoho z nejprohnanějších chmatáků a kapsářů ve městě. Jak myslíš, že se mu povedlo ve stráži koupit si povýšení? Copak mluví, jako by pocházel ze zámožné rodiny?"

Byli u brány a protlačili se ven. Jarveena jednou rukou pevně tiskla písařskou skříňku a druhou si držela stříbrný špendlík, kterým měla okolo pasu sepnutý srolovaný plášť. Přitom přemýšlela a přemýšlela.

A rozhodla se.

Dokonce i když její hlavní životní cíl nyní zmizel, nebylo důvodu, aby nemohla najít jiný a možná lepší. Kdyby tomu tak bylo, byl by to dobrý důvod to zkusit a opuštěním Asyla si prodloužit život.

Ačkoliv…

Poplašeně se rozhlédla po čaroději. Myslela, že ho v tlačenici ztratila. S úlevou ho chytila za paži.

„Copak na vzdálenosti záleží? Jestli mi hrozí záhuba, copak jí můžu uniknout?“

„Ach, ta nehrozí tobě. Bylo tam jenom, že kouzlo se týká dvou smrtí, a došlo jen k jedné. V takhle velkých městech dochází každodenně po celý rok ke stovkám úmrtí. Je pravděpodobné, že kouzlo bude působit místně. Když je na bouře, blesky udeří pod ní, ne stovky mil daleko. Lze si představit, že další smrt se bude týkat někoho, kdo nese stejnou vinu jako Nizharu na vydrancování Zapomenutého Chlumku. Měl přece s sebou vojáky, ne?“

„Ano, všechno to byli vojáci. A já je dlouho považovala za bandity…! Ach, jakými zkouškami musí tato země projít! Máš naprosto pravdu! Odjedu, jak daleko jen můžu, ať už tak uteču své smrti nebo ne!“

Uchopila ho za ruku, stiskla ji a naklonila se k němu. „Pověz mi, jak se jmenuje ta loď, kterou musím vyhledat!“

V den, kdy loď vyplula, bylo pro Enase Yorla nebezpečné odvážit se do ulic. Občas změny, které v něm pracovaly, dospěly do forem, které nikdo na světě ani při nejlepší vůli nemohl považovat za lidské. Takže byl nucen sledovat ten únavný proces pouze z křišťálové koule, ale byl odhodlán se ujistit, že vše dle jeho plánu vychází.

Vše vyšlo. Sledoval loď s Jarveenou na palubě, dokud ji nezahalila mlha a pak se pohodlně usadil v něčem, co zrovna v tuto chvíli křeslo nebylo, tedy ne takové, jak si většina lidí křeslo představuje.

„Když už tu nejsi, abys ho pokoušela,“ zamumlal, „snad štěstí způsobí, že druhý ortel smrti bude určen tomu, kdo snáší neskutečně šílenou existenci, je hříčkou stovky nesmyslných kouzel, tomu zoufalci, bídnému Enasu Yorlovi.“

Zablikotala naděje, stejně jako rudé důlky, které měl místo očí. Věděl, že aspoň jedna osoba na světě o něm smýšlí lépe než on sám. S chraplavým smíchem nakonec přikryl kouli a odevzdaně se usadil,

aby přečkal neúprosnou proměnu. Poněkud jej uklidňoval fakt, že se zatím v žádný tvar neproměnil dvakrát.

Tvář Chaosu

Lynn Abbey

Na stolku pokrytém černým sametem, který Illyn používala k věštění, ležely v půlkruhu karty lícem dolů. Zavřela oči, ukazovákem se náhodně dotkla jedné z nich a otočila ji. Tvář Chaosu, obraz muže a ženy v rozbitém zrcadle. Vykládala karty sama sobě. Snažila se tak proniknout atmosféru neblahé předtuchy, která visela nad rozviklanou konstrukcí ze dřeva a plátna kterou ona a Dubro, kovář na bazaru, nazývali domovem. Místo toho to vyvolalo ještě větší obavy.

Přešla k dalšímu stolku, aby si načernila víčka. Mladou a pohlednou S'danzo by nikdo nenavštívil aby mu předpověděla budoucnost, a z jiného důvodu by k ní žádný cizinec nezavítal. Černidlo a beztvarý oděv S'danzů ve spoře osvětlené místnosti skrývaly její věk. Kdyby se ale nějaký láskou poblouzněný voják nebo kupec dostal příliš blízko, byl vždycky pár kroků odsud pod přístřeškem Dubro. Stačil jeden pohled na svalnatého zpoceného obra s těžkým kladivem a každá krize byla zažehnána.

„Sladkosti! Sladkosti! Nejlepší na bazaru! Nejlepší v Asylu!“

Hlas prodavače Hákona pronikl přes plátěný závěs ve vchodu. Illyra rychle dokončila toaletu. Množství tmavých vlnitých vlasů měla pod purpurovým hedvábným šátkem sepnuté sponou. Šátek ostře kontrastoval s dvěma suknicemi, šálem i blůzou, které měla na sobě. Zalovila pod suknicemi v měšci a vytáhla měďák.

Bylo ještě dost časně, takže se mohla odvážit z domu. Každý na bazaru věděl, že je ještě děvče, a aspoň hodinu se tu lidé z města ještě potloukat nebudou.

„Hákone! Tady!“ Zavolala zpod přístřešku, kde měl Dubro nářadí. „Dva… ne, tři, prosím.“

Na tácek, který napřáhla, jí položil tři sladké tyčinky a s úsměvem od ní přijal měďák. Za plného dne by za takovou koupi chtěl Hákon pět takových mincí, ale lidé na bazaru si prodávali to nejlepší laciněji.

Jeden snědla a dva nabídla Dubrovi. Políbila by ho, ale kovář se stranil projevů citů na veřejnosti. Pro veškeré záležitosti mezi mužem a ženou dával přednost soukromí. Usmál se a beze slova si je vzal. Velký muž promluvil zřídka; ve slovech byl pomalý. Lidem na bazaru opravoval železné nářadí, mnohé vylepšil. Illyry se ujal, když se potulovala jako osiřelé dítě mezi stánky, když jí její vlastní lidé vyhnali za nenapravitelný zločin, který spočíval v tom, že jen napůl pocházela z jejich kasty. Kdykoliv bylo nutné něco vyjednat, hovořila za něj pohotová Illyra s ostrým jazykem a on se na oplátku stále o ni staral.

Dubro dojedl tyčinky, otočil se k ohni a vyndal z něj obruč na sud, kterou tam nechal nahřát. S nikdy neutuchajícím zájmem Illyra sledovala, jak ji položil na kovadlinu, aby ji Jofanovi, obchodníkovi s vínem, vykoval do správného tvaru. Kladivo dopadlo, ale místo jasného zvonivého úderu kovu o kov se ozvalo duté zařinčení. Roh kovadliny upadl do prachu.

Dokonce i Hákon s očima dokořán strnul v tichém úžasu. Dubrova kovadlina byla na bazaru… určitě již za Dubrova pradědečka, a nejspíš déle – ale to už nikdo nepamatoval. Kovářova tvář potemněla do barvy chladnoucího železa. Illyra ho uchopila za ruce.

„Necháme ji spravit. Odpoledne ji vezmeme do Zbrojnice. Půjčím od Kopretiny osla a vozík…“

„Ne!“ vybuchl v jediném zmučeném slovu Dubro, setřásl její ruce a zíral na ulomený kus svého živobytí,

„Takhle ulomenou kovadlinu spravit nejde,“ vysvětloval jí tiše Hákon. „Bude pevná jen tolik, kolik vydrží spára.“

„Tak obstaráme novou,“ odvětila a při tom si uvědomovala zachmuřenou Dubrovu tvář, i to, že nikdo na bazaru kovadlinu na prodej nemá.

„Od té doby, co Ranke přestalo s Ilsigem obchodovat po moři, nová kovadlina v Asylu nebyla. Pokud chceš na bazar dostat takovouhle obří kovadlinu, potřebuješ na to čtyři velbloudy a jeden rok – když máš zlato.“

Černidlo rozmazala jedna slza. Na poměry bazaru se s Dubrem měli dobře. Měli hojně měďáků na Hákonovy sladkosti a čerstvou rybu třikrát týdně, ale žalostně málo zlata, aby přesvědčili obchodníky z karavan aby přivezli z dalekého Ranke kovadlinu.

„Kovadlinu mít musíme!“ zvolala k hluchým bohům, protože Dubrovi a Hákonovi to bylo jasné.

Dubro kopl prach do ohně a z malé kovárny odešel.

„Dej mi na něj pozor, Hákone. Takhle na tom ještě nikdy nebyl.“

„Dám na něj pozor – ale až se v noci vrátí domů, bude to na tobě.“

V uličkách bazaru se už procházelo pár lidí z města. Byl nejvyšší čas, aby se schovala ve svém pokoji. Za těch pět let, co pracovala na bazaru jako S'danzo, ještě nikdy nenastal den, aby Dubro svou klidnou přítomností nečelil proudu zákazníků. Kontroloval, jak přicházeli a odcházeli. Bez něj nevěděla, kdo je na řadě, nebo jak odradit zákazníka, který měl sice otázky, ale ne peníze. Seděla v těžce provoněné temnotě, vyčkávala a usilovně přemýšlela.

Kopretina. Měla by jít ke Kopretině. Ne pro stařeninu rozhrkanou kárku, ale pro radu. Stařena se jí nikdy nevyhýbala jako ostatní S'danzové. Spravovat kovadliny ale Kopretina neuměla. A co mohla dodat k poselství tlumočeném Tváří Chaosu? Kromě toho Kopretininy nejbohatší zákazníci přicházeli brzy ráno, aby zastihli její nejlepší „vibrace“. Stařena by neměla radost, kdyby její chudá příbuzná ubírala zákazníkům cenný čas.

Sama ještě neměla žádné zákazníky. Možná je to počasím. Možná, že uviděli prázdnou kovárnu a usoudili, že i uvnitř je prázdno. Illyra se neodvážila vyjít ven, aby to zjistila.

Zamíchala a srovnala balíček věšteckých karet. Je, jich osahaný povrch ji poněkud uklidnil. Vytáhla spodní kartu a položila ji lícem nahoru na černý samet.

„Pětice loděk,“ zašeptala.

Na kartě byla stylizovaná scéna s pěti malými rybářskými loďkami, každá se spuštěnou sítí ve vodě. Podle tradice je karta odpovědí na její otázku. Její talent by jí umožnil odpověď najít – kdyby se dokázala vyznat v tom množství otázek vířících v hlavě.

„Illyra, věštkyně?“

Než se dokázala na kartu pořádně soustředit, přerušila její zasnění první zákaznice. Žena měla potíže s mnoha milenci, ale vykládání karet překazil další zákazník, který vstoupil v nevhodnou chvíli. Vykládání karet druhému zákazníkovi přerušil udič ryb, který hledal Dubra. Den byl přesně takový, jak slibovala Tvář Chaosu.

Těch několik málo vykládání, která nebyla přerušena, odrážela spíše její zoufalství než zákazníkovo. Dubro se nevrátil a ji lekal každý zvuk od venkovního plátěného přístřešku. Zákazníci vycítili zmatek a nebyli s jejím výkonem spokojeni. Někteří odmítli zaplatit. Starší a zkušenější S'danzo by věděla, jak takové věci zvládnout, ale Illyra se jenom nespokojeně stáhla. Přes vchod do místnosti, kde věštila, uvázala natažený provaz, aby odradila každého, kdo by u ní hledal radu.

„Madame Illyra?“

Zvenčí zavolal neznámý ženský hlas, který ani provaz neodradil.

„Dnes odpoledne již nikoho nepřijímám. Přijdte zítra ráno.“

„Do zítra čekat nemohu.“

To říkají všichni, pomyslela si Illyra. Každý si myslí, že je ten nejdůležitější zákazník a že jeho otázky jsou ty nejspletitější. Ale je to pořád to samé. Ať žena přijde zítra.

Bylo slyšet, že cizinka za provazem váhá. Illyra zaslechla zašustění šatů, nejspíš z hedvábí, jak se žena konečně otočila. Při tom zvuku S'danzo zpozorněla. Hedvábí znamená bohatství. Illyře bleskl myslí obraz – tohle byla zákaznice, kterou nemohla nechat odejít.

„Jestli nemůžete čekat, tak vás přijmu nyní.“

„Ano?“

Illyra odvázala provaz a zvedla závěs, aby žena mohla vejít. Byla zahalena do prostého šálu, tvář jí zastíral a stínil cíp šátku zavázaného okolo hlavy. Cizinka rozhodně nebyla z těch, které

přicházejí na bazar za S'danzo často. Illyra usadila zákaznici k sametem zakrytému stolku a upevnila zpátky provaz.

Bohatá žena, která si přála působit záhadně. Šál sice vypadal prostě, ale pro chudou, za kterou se vydávala, byl příliš dobrý. Pod ním měla hedvábí a voněla růžemi, i když se snažila vůně parfému zbavit. Bezpochyby měla zlaťáky a ne stříbrňáky nebo měďáky.

„Nebylo by vám pohodlněji, kdybyste si sundala ten šál? Je tu dost teplo," řekla Illyra, když si ženu prohlédla.

„Raději ne."

S tou bude potíž, pomyslela si Illyra.

Zpod šálu se vynořila ženina ruka a na samet upustila tři staré zlaté ilsigské mince. Ruka byla bílá, hladká a mladistvá. Teď, když Asylum bylo pod rankanskou nadvládou, byly ilsigské mince vzácné. Žena a její dotazy byly vítanou úlevou od Illyřiných vlast nich úvah.

„Dobře tedy, jaké je vaše jméno?"

„Raději bych ho neříkala."

„Jestli vám mám pomoci, musím mít nějaké informace," řekla Illyra a shrnula mince na kousek hedvábí. Dávala pozor, aby se prsty nedotkla zlata.

„Má slu… Jistí lidé mi řekli, že jedině vy, S'danzo, dokážete spatřit blízkou budoucnost. Musím vědět, co se mi stane zítra v noci."

Otázka neuspokojila ani Illyřinu zvědavost, ani příslib záhadnosti. Sáhla ale po balíčku karet.

„Tohle znáte?" zeptala se ženy.

„Trochu."

„Tak je rozdělte do tří hromádek a z každé hromádky vyberte jednu kartu – ty mi ukáží vaši budoucnost."

„I zítřejší noc?"

„Jistě. Odpověď se týká doby počínaje položením otázky. Sejměte karty."

Zahalená žena vzala bázlivě karty. Ruka se jí třásla tak, že místo tří hromádek vytvořila jenom neuspořádané kupky. Viditelně se zdráhala znovu dotknout karet a než by tak učinila, raději ustrašeně otočila z každé kupky vrchní kartu.

Ohnivý kopiník.

Klenutá brána.

Pětice loděk, obrácená.

Illyra poplašeně stáhla ze sametu ruku. Pětice loděk – tu kartu měla sama před chvilkou v rukou. Nepamatovala se, že by ji do balíčku vrátila. S chvějivou předtuchou, že v kartách spatří i část vlastního osudu otevřela Illyra mysl, aby obdržela odpověď. A téměř okamžitě ji uzavřela.

Padající kameny, kletby, vražda, pouť bez návratu. Žádná z karet nebyla nijak šťastná, ale dohromady tvořily obraz zášti a smrti, jaký se v životě hned tak nevidí. S'danzo nikdy nepředpovídala smrt, i když ji spatřila. A ačkoliv Ilyra byla poloviční S'danzo, které se ostatní stranili, ona sama se jejich zákony a pověrami řídila.

„Nejlepší by bylo zůstat doma, zejména zítra v noci. Držte se od zdí, ze kterých mohou padat kameny. Bezpečí spočívá ve vás samé. Nehledejte jiných rad – zejména ne od chrámových kněží."

Rezervovanost její návštěvnice se rozpadla. Vydechla, zavzlykala a otřásla se nepředstíraným děsem. Než ale ji mohla Illyra uklidnit, černě oděná žena utíkala pryč, až strhla natažené lano.

„Vraťte se!" zavolala Illyra.

Žena se ještě pod plátěnou stříškou otočila. Šál se jí shrnul a odhalil bledou plavovlásku mladistvé a jemné krásy. Oběť zavrženého milence? Nebo žárlivé manželky?

„Pokud jste již spatřila svůj osud, mohla byste klást další otázky, například co lze změnit," domlouvala tiše ženě a vedla ji zpátky do provoněné místnosti.

„Myslela jsem, jestli byste to neviděla jinak… Ale bude to podle Molina Světlonoše. Dokonce i vy jste to viděla."

Molin Světlonoš. To jméno Illyra znala. Byl to kněz, stavitel chrámů, z doprovodu rankanského prince. Měla přítelkyni a zákaznici žijící v jeho domě. Byla to snad žena z Cappen Varrových idyl? Že by to konečně minstrel přehnal?

„Co má s vámi ten Rankanec společného?" vyzvídala opatrně.

„Snaží se vybudovat chrám pro jejich bohy."

„Ale vy nejste bohyně a ani dokonce Rankanka. Takové věci by se vás týkat neměly."

Illyra hovořila v lehkém tónu, ale z karet věděla, že kněz o ni usiluje jako o součást nějakého rituálu, ne z osobního zájmu.

„Můj otec je bohatý, pyšný a mocný. Patří mezi ty v Asylu, kteří nikdy nepřijali pád Ilsigského království a nikdy nepřijmou císařství. Molin si mého otce vybral. Pro svůj chrám požaduje naše pozemky. Když jsme odmítli, přinutil ty slabší, aby s námi neobchodovali. Ale můj otec neustoupil. Věří, že ilsigští bohové jsou silnější. Ale Molin, než aby přiznal porážku, přísahal pomstu."

„Možná vaše rodina bude muset opustit Asylum, aby unikla tomu cizímu knězi, a váš dům bude stržen, aby vystavěli svůj chrám. I když město je vše, co znáte, svět je velký a tohle místo je pouze jeho ubohou součástí."

Illyra hovořila s větší autoritou, než v sobě ve skutečnosti cítila. Od smrti své matky opustila bazar jen párkrát a venku z města nebyla nikdy. Byla to jen součást řečnění S'danzů, jak ji to naučila Kopretina.

„Odejít musí můj otec s ostatními, ale já ne. Já jsem součást pomsty Molina Světlonoše. Jednou přišli do otcova domu jeho muži. Rankanec nám za mě nabídl cenu jako za nevěstu, ačkoliv je ženatý. Otec tuto „čest" odmítl. Molinovi muži ho zbili do bezvědomí a mě křičící unesli z domu.

Když ke mně tu noc přišel, bojovala jsem s ním. Ještě nějakou dobu žádnou ženu chtít nebude. Ale můj otec neuvěřil, že jsem nebyla zneuctěna. A Molin prohlásil, že když jsem se mu neoddala, tak mě nebude mít žádný jiný živý muž."

„Taková bývají slova odmítnutých mužů," dodala jemně Illyra.

„Ne. To byla kletba. To vím jistě. Jejich bohové jsou dost silní, aby odpověděli, když jsou vzýváni.

Minulou noc se v našem sídle objevili dva Ďasové, aby otci nabídli nové podmínky. Slušnou cenu za půdu, bezpečný doprovod do Ilsigu, ale já tu musím zůstat. Příští noc posvětí smrtí panny základní kámen nového chrámu. Až ten kámen uloží, budu ležet pod ním."

Ačkoliv Illyra nebyla opravdová jasnovidkyně, vyprávění spojilo všechny hrozné vize v jeden celek. Před osudem, který pro tuto ženu připravil Molin Světlonoš, ji mohou zachránit jen bohové.

Nebylo žádným tajemstvím, že se císařství snaží podrobit si ilsigské bohy, stejně jako si podrobilo jeho armády. Jestliže rankanský kněz uvalil kletbu na neposkvrněnou pannu, pomyslela si Illyra, nemůže s tím ona moc udělat.

Žena stále vzlykala. Jako zákazník neměla budoucnost, ale Illyře jí bylo líto. Otevřela malou skříňku a rozpustila pořádnou špetku bílého prášku v lahvičce naplněné tekutinou.

„Dnes v noci, než ulehnete, užijte tohle se sklenicí vína."

Žena ji pevně sevřela, ale strach v jejích očích poněkud polevil.

„Jsem vám za toto něco dlužná?" zeptala se.

„Ne, to je to nejmenší, co pro vás mohu udělat."

Bylo v tom tolik prášku z cylanthie, že by mladá žena měla spát tři dny. Spící pannu možná Molin Světlonoš ke svému rituálu chtít nebude. Pokud mu to vadit nebude, žena se neprobudí, aby to zjistila.

„Mohu vám dát víc zlata. Mohla bych vás dovést do Ilsigu."

Illyra zavrtěla hlavou.

„Je tu ale jedna věc, kterou bych si přála. A tu nemáte," zašeptala, překvapena impulzivitou vlastních slov. „Ani všechno zlato v Asylu nenajde pro Dubra novou kovadlinu."

„Dubra neznám, ale ve stájích mého otce kovadlina je. Do Ilsigu se nevrátí. Bude vaše, jestli budu naživu, abych otci řekla, aby vám ji dal."

Impulzivita z Illyřiny mysli zmizela. Teď tu byl důvod, proč zmírnit ženiny obavy.

„To je velkorysá nabídka," odvětila. „Pak vás tedy uvidím ode dneška za tři dny v domě vašeho otce. Pokud mi řeknete, kde to je."

A jestli mi to povíš, řekla si v duchu, pak bude jedno, jestli budeš naživu nebo ne.

„Je to usedlost zvaná „Kraj země", za chrámem Ilse Nejvyššího."

„Po kom se mám ptát?"

„Po Marille."

Chvíli na sebe hleděly. Blondýnka se pak vydala na přeplněný odpolední bazar. Illyra prudce zavázala ve vchodu do svého pokoje provaz.

Kolik let – aspoň pět – zodpovídala banální otázky lidí z města, kteří sami nebyli schopní nic vidět. Za celou tu dobu, nikdy, nekladla zákazníkovi otázky a ani při vykládání karet nespatřila takovou smrt, ani sama takovou kartu neměla. A až kam paměť společenství S'danzo na bazaru sahá, nikdy žádný z nich nezkřížil cestu bohům.

Ne, nemusím mít s bohy co do činění. Já si nevšímám jich a oni si nevšímají mě. Můj dar je S'danzo. Jsem S'danzo. Žijeme osudem. Do záležitostí bohů se nemícháme.

Ale Illyra sama sebe přesvědčit nedokázala. Myslí jí vířila myšlenka, že zašla za hranice domény svého lidu a daru. Zapálila vonnou tyčinku laskavého zapomnění a zhluboka vdechovala. Ale zvuk rozlomení Dubrovy kovadliny a obraz tří karet jí zůstávaly dál nemilosrdně v mysli. Jak odpoledne plynulo, opět přesvědčila sama sebe, aby šla ke Kopretině pro radu.

Otylá S'danzo měla tři děti, které na sebe v prachu ječely, zatímco její tmavooký manžel seděl ve stínu a rukama si zakrýval uši i oči. Nebyla to nejšťastnější chvíle pro žádání stařeny o radu. Bazar opouštěly davy lidí, a tak potulovat se mezi stánky a hledat Dubra bylo pro Illyru bezpečné.

„Illyro!“

Čekala Dubrův hlas, ale i tento byl známý. Pozorněji se podívala do hloučku u obchodníka s vínem.

„Cappen Varra?“

„Právě ten.“ Odpověděl a s úsměvem ji pozdravil. „Přes vchod jsi měla dnes provaz a Dubro u ohně nebyl – jinak bych se u vás zastavil.“

„Máš otázku?“

„Ne, lepší život si nemohu přát. Mám pro tebe píseň.“

„Dnešek se pro písně nehodí. Neviděl jsi Dubra?“

„Ne. Chci tady koupit víno pro mimořádnou večeři zítra večer. Díky tobě vím, kde je v Asylu stále k maní nejlepší víno.“

„Nová láska?“

„Ta samá. Je nádhernější každým dnem. Pán domu bude zítra zaměstnán kněžskými povinnostmi. V domácnosti bude klid.“

„Dům Molina Světlonoše ti tedy svědčí. Je dobré být u dobyvatelů Ilsigu v milosti.“

„Jsem diskrétní. Stejně tak i Molin. To je vlastnost, která se, jak vidím, u obyvatel Asyla vytratila, kromě S'danzů, ovšem. V jeho domě se cítím nejlépe.“

Prodavač mu podal dvě čerstvě umyté láhve vína. Krátce se s Illyrou rozloučil a vydal se na cestu. Už to byla hezká chvíle, co dnes prodavač Dubra viděl. Podotkl, že kovář navštívil každého prodavače vína na bazaru a nemálo krčem mimo něj. U ostatních prodavačů na ni čekala podobná historka. V padajícím soumraku a mlze se vrátila domů do kovárny.

Deset svíček a olejová kamínka nedokázala zaplašit tmavou prázdnotu pokoje. Illyra se těsně ovinula šálem a pokoušela se zdřímnout si, než se Dubro vrátí.

„Čekáš na mě.“

Při tom zvuku Illyra vyskočila. Hořely už jen dvě svíčky. Neměla představu, jak dlouho spala. Příbytek se chvěl stíny a za zavázaným provazem stál muž vysoký jako Dubro, ale mrtvolně vyzáblý.

„Kdo jsi? Co chceš?“ Zapřela se o opěradlo křesla.

„Protože jsi mě nepoznala, tak řekněme, že já hledám tebe.“

Muž máchl rukou. Svíčky i kamínka vzplála a Illyra zjistila, že hledí do tváře s modrou hvězdou, do tváře čaroděje Lythanda.

„Ničeho jsem se proti tobě nedopustila,“ řekla a pomalu povstávala z křesla.

„Já neřekl, že by ses dopustila. Myslel jsem, žes mě hledala. Mnoho z nás dnes slyšelo tvé volání.“ Zvedl tři karty, které otočila Marilla, i Tvář Chaosu.

„Nevěděla jsem – nevěděla jsem, že mé problémy ruší tvé studium.“

„Přemítal jsem o výkladu Pětice loděk, proto bylo pro tebe poměrně snadné ke mně dosáhnout. Vzal jsem si za své, abych se pro tebe dozvěděl, jak se věci mají.

Ta dívka Marilla nejdříve vzývala své bohy. Ti ji poslali k tobě, protože kdyby ovlivnili její osud, vyvolalo by to hněv Sabellie a Savankala. Spoutali spolu vaše osudy. Své soužení nevyřešíš, dokud jí nepomůžeš od jejího.“

„Ona je mrtvá, Lythande. Kdyby si jí ilsigští bohové přáli pomoct, potřebovali by veškerou svou moc. A jestli to není dost, pak pro ni nemohu nic udělat.“

„To není moudré stanovisko, Illyro,“ řekl čaroděj s úsměvem.

„Takhle jsem to chápala. S'danzo nezkříží cestu bohům.“

„A ty, Illyro, nejsi S'danzo.“

Sevřela opěradlo křesla, rozzlobená tou připomínkou, ale nebyla schopná něco namítnout.

„Předali ten závazek tobě,“ řekl.

„Nevím, jak změnit Marillin osud,“ řekla Illyra prostoduše. „Chápu, oni se musí změnit.“

Lythandos se zasmál. „Možná, že to nejde, dítě. Třeba si zasvěcení chrámu, který staví Molin Světlonoš, vyžádá dvě oběti. Ty jsi byla největší nadějí změnit Marillin osud.“

K jeho zasmání se přidal chladný vánek. Svíčky najednou zablikaly a čaroděj byl pryč. Illyra upřeně hleděla na netknutý provaz.

Nechť jí Lythandos a ostatní pomohou, když je to tak důležité. Já chci jenom tu kovadlinu a tu mohu mít bez ohledu na její osud.

Studený vzduch v místnosti zůstal. Její představivost již byla zaneprázdněna možnými následky rozlícení některého z mocných asylských božstev. Vydala se hledat Dubra po bazaru ponořeném do mlhy.

Cáry mlhy obklopovaly známé stánky a boudy bazaru, jak ho znala ve dne. Za několika rozviklanými dveřmi probleskoval oheň, ale bazar sám usínal brzy. Illyra musela bloudit vlhkou nocí sama.

Blízko hlavního vstupu spatřila plápolající pochodeň utíkajícího muže. Se zdušeným výkřikem muž s pochodní upadl. Zaslechla, jak v tmavé mlze mizí lehké kročeje. Opatrně, plná strachu se Illyra kradla k ležícímu muži.

Nebyl to Dubro. Byl to menší muž v modré jestřábí masce. Z krku na straně mu trčela dýka. Nad smrtí jednoho z Jubalových lotrů Illyra lítost necítila. Jen úlevu, že to není Dubro. Jubal byl horší než Rankanci. Maskovaného muže snad konečně dostihly jeho vlastní zločiny. Nejspíš někdo riskoval vylít si zášť proti zřídka viděnému

bývalému gladiátorovi. Každý, kdo měl něco společného s Jubalem, měl víc nepřátel než přátel.

Jakoby tichá odpověď na její myšlenky se z mlhy vynořila skupina mužů. Illyra se skryla mezi bedny a krabice, zatímco pět nemaskovaných mužů si prohlíželo mrtvého. Pojednou jeden z nich bez varování odhodil pochodeň a vrhl se na nevychladlou mrtvolu a zuřivě do ní bodal nožem. Když se nabažil smrti, ostatní ho vystřídali.

Zakrvácený muž v jestřábí masce se přikutálel na píď k Illyřiným nohám. Zadržela dech a ani se nepohnula, oči v hrůze upřené na neznámé tělo před ní. Odpotácela se z toho místa. Byla v hrozném šoku, nic jiného nevnímala. Ta ukrutnost se jevila být konečným, nesmyslným gestem Tváře Chaosu ve dni, který rozložil její bytí.

Opřela se o sloupek plátěné stříšky a bojovala s návaly nevolnosti. Ale Hákonovy sladkosti byly jediné jídlo, které za celý den měla. Naprázdno zvednutý žaludek jí žádnou úlevu nepřinesl.

„Lyro!“

Zaburácel za ní známý hlas a paže, která ji ochranitelsky uchopila okolo ramene, přerušila záchvat nevolnosti. Se zaťatými prsty se na Dubra zavěsila a v jeho kožené vestě dusila křečovité vzlyky. Páchl vínem a slanou mlhou. Vychutnávala každý jeho dech.

„Lyro, co tady venku děláš?“ Odmlčel se, ale ona neodpověděla. „Snad sis nemyslela, že se k tobě nevrátím?“

Pevně ji držel a neklidně se kolébal dopředu a dozadu. Přerývaně mu vylíčila příhodu s mrtvým mužem v jestřábí masce. Dubrovi trvalo jen chviličku, aby usoudil, že jeho milovaná Illyra trpěla jeho nepřítomností příliš. Zalitoval, že se opil a hledal práci mimo bazar. Jemně ji zdvihl a nesl ji zpátky domů. Jak šel, potichu si pro sebe brumlal.

Dokonce ani Dubrovy chlácholivé paže nedokázaly Illyru uchránit od noční můry, která se jí vkradla do spánku, jakmile se vrátili domů. Vystřízlivěl, jak ji hlídal, když sebou na prostěradle házela a trápila se. Pokaždé, když si myslel, že upadla do klidného spánku, sny opět začaly. Illyra se budila zpocená a strachy bez sebe.

Když se ptal, nic mu o snech neřekla. Začal mít podezření, že za jeho nepřítomnosti se seběhlo něco horšího než vražda, ačkoliv jejich příbytek nenesl žádné stopy přepadení nebo zápasu.

Illyra se mu snažila při každém probuzení vyjádřit svůj strach, ale směsice vizí a emocí unikala jasnému vyslovení. Každé další usnutí a návrat noční můry ji přinášely blíž k jednomu obrazu, který shrnoval její potíže a zároveň je odstraňoval. Když mlhou pronikly první paprsky úsvitu, měla konečný obraz snového zážitku.

Viděla samu sebe na místě, o kterém jí bylo duchem snu řečeno, že to je usedlost zvaná „Kraj země“. Sídlo bylo dlouho opuštěné. Jedině řetězem připoutaná kovadlina na podstavci uprostřed hvězdami osvětleného dvora ukazovala, že bylo obydleno. Illyra lehce přetrhla řetěz a zvedla kovadlinu, jako by byla z papíru. Jak kráčela pryč, vřítily se dovnitř mraky a kvílející vítr začal kolem ní hnát sloupy prachu. Pospíchala k bráně, kde na její dar čekal Dubro.

Než urazila polovinu vzdálenosti, ocel praskla, a když mu kovadlinu předávala, úplně se rozpadla. Začalo pršet a déšť smýval Dubrovu tvář a odhaloval Lythandův krutý výsměšný úsměv. Čaroděj ji udeřil kartou, která nesla Tvář Chaosu. A oná zemřela a najednou zjistila, že je uvězněna ve svém těle, které bylo neseno neviditelnýma rukama k prázdné jámě. Obklopovala ji nelibozvučná hudba kněžského zpěvu a činelů. Ve snu Illyra otevřela mrtvé oči a spatřila obrovský kvádr kamene, jak na ni klesá do jámy.

„Já už jsem mrtvá!“ vykřikla a snažila se paže a nohy vyprostit z neviditelných pout. „Nemůžu být obětována! Já už jsem mrtvá!“

Uvolnila si paže. Divoce jimi tloukla. Stěny jámy byly hladké jako sklo bez možnosti zachycení. Hlavy se jí dotkl klesající kámen. Vykřikla, protože život podruhé opouštěl její tělo. Její duše opustila tělo a ona skrze kámen povstala. Jakmile tak učinila, probudila se.

„To byl sen,“ řekla Illyra, než se Dubro zeptal.

Určitě nyní měla v mysli řešení. Sen se nevrátí. Ale bylo to jako čtení z karet. Aby porozuměla, co jí duch snu poskytl, bude muset nad tím meditovat.

„Říkalas něco o smrti a obětování,“ řekl Dubro, kterého její náhle klidná tvář neuklidnila.

„Byl to sen.“

„Jaký sen? Bojíš se, že když nemám nic na práci, že tě opustím a odejdu z bazaru?“

„Ne,“ odvětila rychle, aby zamaskovala náhlou úzkost, kterou jeho slova vyvolala. „Kromě toho, našla jsem pro tebe kovadlinu.“

„V tom snu se smrtí a obětováním?“

„Smrt a obětování jsou klíče, které mi dal duch snu. Teď jim musím porozumět.“

Dubro od ní ustoupil. Nebyl S'danzo, a ačkoliv byl z bazaru, nebyl s jejich tradicemi či talentem srozuměn. Když Illyra začala mluvit o „vidění“ a „vědění“, nechal ji o samotě. Usadil se, tichý a zakaboněný, do křesla, které si odtáhl do nejvzdálenějšího rohu co nejdál od jejích S'danzovských praktik.

Bylo již dlouho po rozbřesku a spustil se drobný déšť. Illyra stále hleděla na černý sametový přehoz stolku. Dubro před ni položil tácek se sladkostmi. Pokývla usmála se a snědla je, ale nic neřekla. Než Illyra skončila s meditováním, odmítl kovář už dva zákazníky.

„Skončila jsi, Illyro?“ zeptal se. Nedůvěra k S'danzovským praktikám nezastínila jeho starost o ni.

„Myslím, že ano.“

„Už žádná smrt a obětování?“

Přikývla a začala líčit události včerejšího dne. Dobro tiše naslouchal, dokud nedospěla k Lythandovi.

„V mém domě? Mezi těmito zdmi?“ naléhal.

„Viděla jsem ho, ale nevím, jak se dostal dovnitř. Provaz byl netknutý.“

„Ne!“ prohlásil Dubro a začal přecházet jako zvíře v kleci. „Ne, nechci žádného z nich. Ve svém domě žádné čaroděje a zaklínače nechci!“

„Nebyl jsi tu a já ho nezvala.“ Při řeči po něm Illyra zablýskla tmavýma očima. „A jestli něco neudělám, vrátí se. Tak mě vyslechni.“

„Ne, řekni mi jenom, co musíme udělat, aby se tu neobjevil.“

Ve skrytu záhybu sukně si Illyra zabořila nehty do dlaní.

„Musíme… musíme zastavit zasvěcení základního kamene nového chrámu pro rankanské bohy.“

„Bohové, Illyro, snad ses nezapletla s bohy? To je význam, který jsi nalezla ve „smrti a obětování“?“

„To je také důvod, proč tady včera v noci Lythandos byl.“

„Ale, Illyro…“

Zavrtěla hlavou a on zmlkl.

„Nezeptá se mě, co mám v úmyslu,“ pomyslela si když ve dveřích uvázal provaz a následoval ji do města. „Pokud mám všechno v hlavě, jsem si jistá, že je to možné a že uspěji. Když bych to ale někomu pověděla – dokonce i jemu – slyšela bych, jak mám malou naději, že zastavím Molina Světlonoše, nebo že změním Maryllin osud.“

Ve snu bylo její mrtvé tělo nabídnuto Sabellii a Savankalovi. Její ranní sebezpytování ji přesvědčilo. Musí pro ceremonii Molina Světlonoše dodat mrtvolu. Minuli místo vraždy, ale Jubalovi muži si kumpána odnesli. Jediný další zdroj mrtvol, o kterém věděla, byl v guvernérském paláci, kde se za stále tvrdšího působení Ďasů staly popravy denním jevem.

Šli kolem velké márnice, která byla hned za vstupem na bazar. Déšť držel okolo hrázděného stavení pach smrti. Spokojili by se Sabellia a Savankala s potlučenými kostmi a tukem ze zaříznutých krav? Váhavě vystoupila na dřevěný chodník nad červenohnědými splašky, které vytékaly ze stavení.

„Co z takovýho místa rankanští bohové chtějí?“ zeptal se Dubro, než vstoupil na chodník.

„Náhradu za tu, kterou si už vybrali.“

Z bočních dveří vyšel muž. Tlačil před sebou šplíchající sud, který vyklopil do pomalu plynoucího proudu. Beztvaré rudé hroudy pluly pod chodníkem s oběma obyvateli bazaru. Illyra se zapotácela.

„Tohle neoklame dokonce ani rankanské bohy.“ Dubro ukázal rukou na odtékající odpad. „Aspoň jim nabídni smrt počestného Ilsigčana.“

Napřáhl ruku, aby jí pomohl, když sestupovala zpátky na ulici. Vydali se po Serpentě ke guvernérskému paláci. V dešti zplihle viseli na šibenici tři muži, na destičkách pověšených okolo krku byla napsána jejich jména a zločiny. Ani Illyra, ani Dubro nerozluštili záhadné písmo.

„Který se nejvíc podobá tomu, co potřebuješ?“ zeptal se Dubro.

„Měla by být jako já, jenže blondýna,“ vysvětlovala Illyra a hleděla na dva oběšence a starce visící před nimi. Dubro pokrčil rameny a přistoupil ke kamenně se tvářícímu Ďasovi, který držel stráž při patě šibenice.

„Otec,“ zabručel a ukázal na starcovo tělo.

„Je to zákon. Bude viset do západu slunce. Musíš přijít potom.“

„Domů je dlouhá cesta. Už je mrtvý, nač čekat?“

„V Asylu nyní vládnou zákony, rolníku, rankanské zákony. A dodržují se bez výjimky.“

Dubro koukal do země a nešťastně si mnul ruce.

„Za deště slunce neuvidím. Jak budu vědět, kdy se vrátit?“

Stráž a kovář pohlédli na ocelově šedou oblohu, ale oba věděli, že před soumrakem se nevyčasí. Pak Ďas s hlasitým povzdechem přistoupil k provazům, uchopil jeden a rozvázal ho, takže Dubrův „otec“ spadl do bláta.

„Popadni ho a zmiz!“

Dubro si mrtvého přehodil přes rameno a odešel k Illyře, která čekala na okraji popraviště.

„On je… vždyť on je…“ v rostoucí hysterii lapala po dechu.

„Od úsvitu mrtvý.“

„Je špinavý. Smrdí. Obličej má…“

„Chtěla jsi někoho k obětování.“

„Ale ne takového!“ Takhle vypadají lidi, co byli pověšený.“

Kráčeli zpátky k márnici, kde panovali asylští pohřebáci a spalovači. Za pět měďáků tam našli muže, který upravil tělo. Za další měďák jim půjčil káru a svého syna jako kopáče, aby mohli nešťastného exzloděje odvézt na obecní hřbitov za Triumfální branou a slušně ho pohřbít. Illyra a Dubro předvedli ohromné hoře a trvali na tom, že otce pohřbí vlastníma rukama.

Stařík byl zabalen do skoro čistého rubáše a přivázán na prknu. Illyra ho vzala u nohou a Dubro na druhém konci. Tak se vrátili zpátky na bazar.

„Vezmeme tělo k chrámu, abychom ho vyměnili?“ zeptal se Dubro, když odsunuli křesla na stranu, aby udělali pro prkno místo.

Illyra na něj zírala. Nejdříve jí nedošlo, že ve své důvěře k ní myslí otázku upřímně.

„V noci opustí rankanští kněží guvernerský palác a vydají se k usedlosti zvané „Kraj země“. Vezmou s sebou Marillu. Budeme je muset zastavit a Marillu vyměnit za naši mrtvolu, aniž by to věděli.“

Kovář nevěřícně vyvalil oči.

„Illyro, to není to samý jako ukrást Slepýmu Jakubovi jabko! To děvče bude naživu. On je mrtvý. Kněží si toho určitě všimnou.“

Zavrtěla hlavou. Zoufale lpěla na obrazu, ke kterému v meditaci dospěla. „Prší. Měsíc svítit nebude a pochodně jim budou víc kouřit než svítit. Dívce jsem dala prášek z cylanthie. Budou ji muset nést, jako by byla mrtvá.“

„A vezme si ho?“

„Ano!“

Jistá si ale Illyra nebyla. Nemohla si být jistá, dokud průvod neuvidí. Tolik otázek: jestli si Marilla drogu vezme, jestli bude průvod malý, nestrážený a díky břemenu, které ponesou, pomalý, jestli rituál bude takový, jak to viděla ve snu. Vrátila se chladná panika, kterou cítila, když na ni klesal kámen. V duchu se jí před očima vynořila smějící se Tvář Chaosu.

„Ano! Drogu si vzala včera v noci,“ řekla pevně a vůlí Tvář zahnala.

„Jak to víš?“ zeptal se Dubro nevěřícně.

„Vím to.“

Tím diskuze skončila, protože Illyra se pustila do přípravy morbidní hostiny, kterou snědli na stole prostřeném nad jejich mrtvým hostem. Nadešel mlhavý západ slunce a Asylum se ponořilo do mlhavé noci, jak Illyra předpověděla. Pomalu prošli bazarem a Obecní bránou ven. Neustávající déšť jí zvýšil sebevědomí.

Čekal je dlouhý, ale ne namáhavý pochod za městské hradby. Jak podotkl Dubro, slečny z ulice Červených luceren konaly stejnou cestu každou noc, když mířily do Zaslíbeného ráje. Dámy zavinuté v šálech se chichotaly, když je dva viděly, jak nesou naprosto jasně mrtvolu. Ale nijak jim nebránily a na mnohem nevázanější provoz vracející se z Ráje bylo ještě příliš brzy.

Místo nového chrámu vyznačovaly ohromné hromady kamenů v moři rozbahněných kráterů. Promočená plátěná stříška kryla prskající koše se žhavým uhlím a pochodně. Jinak bylo místo tiché a opuštěné.

Tohle je noc Nelítostného. Cappen Varra mi říkal, že kněží budou mít práci. Déšť zasvěcení nepřekáží. Bohům déšť nevadí! To si Illyra myslela, ale opět nevěděla. Usadila se zády k Dubrovi. Chvěla se spíš pochybnostmi a strachem než chladem vody, která jí stékala po zádech.

Když se usadila, déšť přešel do mlhavého mrholení a vypadalo to, že přestane úplně. Opustila nedostatečný úkryt za hromadou kamení a odvážila se blíž k přístřešku a košům s uhlím. Plošina byla postavena nad bahnem na okraji jámy. Do ní po jedné straně visely provazy. Měly asi sloužit k uložení těla do jámy. Naproti byl na kládách umístěn ohromný kámen, připravený rozdrtit všechno pod sebou. Aspoň nepřišli pozdě – žádná oběť se ještě nekonala. Než se Illyra vrátila k Dubrovi, v mlhavé dálce se objevilo šest pochodní.

„Přicházejí," zašeptal Dubro, když k němu dorazila.

„Vidím je. Máme už jenom chvíli."

Od pasu odvinula dva kotouče lana, které vzala v kovárně. Vymyslela vlastní plán, jak výměnu provést, protože ani duch snu ani meditace jí náležitý návod nebo inspiraci nenabídli.

„Nejspíš půjdou stejnou cestou jako my, protože taky nesou tělo," vysvětlovala, když kladla provazy do bahna a maskovala je. „Tady jim to překazíme."

„A já vyměním naši mrtvolu za dívku?"

„Ano."

Dál už nemluvili a krčili se v blátě. Čekali a doufali, že průvod půjde mezi nimi.

Měli štěstí, jak to bylo ve snu slíbeno. Malý průvod vedl Molin Světlonoš. Nesl velkou pochodeň ze dřeva a bronzu ze samotného Sabelliina chrámu z Ranke. Zaním šli tři zpívající akolyti, kteří nesli kadidlo a pochodně. Poslední dvě pochodně byly připevněny na márách, které na ramenou nesl poslední pár kněží. Světlonoš a další tři přešli přes provazy a ani si jich nevšimli. Když byl první kněz s márami mezi provazy, Illyra je napnula.

Kněží s márami zaslechli plesknutí, jak se provazy zvedly z bláta, ale než stačili zareagovat, zakopli. Marilla a pochodně spadly k Dubrovi, kněz k Illyře. Ve zmatku, který ve tmě nastal, se Illyra bezpečně dostala k blízké hromadě kamene. Neviděla ale, jestli se Dubrovi výměna zdařila.

„Co se děje?“ chtěl vědět Světlonoš a pospíšil zpátky, aby posvítil svou pochodní.

„Ti zatracení řemeslníci tu nechali natažené provazy,“ vysvětloval zablácený kněz, který se hrabal z po kolena hluboké díry plné bláta.

„A děvče?“ ptal se dál Molin.

„Spadla z dohledu, někam tam.“

Molin Světlonoš si jednou rukou pozvedl obřadní šat a vedl akolyty a kněze k označené rozbahněné jámě. Illyra něco zaslechla. Modlila se, aby to byl Dubro, jak se schovává někam do bezpečného stínu.

„Pomozte tady.“

„Zatracené ilsigské bláto. Teď váží desetkrát víc.“

„Klid. Je to trochu bláta, žádný pospíchání chrámu nepomůže, ale je to rouhání, které může vyburcovat ostatní.“ Světlonošův nevzrušený hlas je uklidnil.

Zapálili znovu pochodně. Ze svého úkrytu Illyra viděla na márách zablácený rubáš. Dubro uspěl, nedovolila si pomyslet nic jiného.

Průvod pokračoval k přístřešku. Déšť úplně přestal. Roztrhanými mraky pronikl chabý měsíční svit. Světlonoš mezeru v mracích hlasitě pozdravil jako předzvěst a znamení smíření, svátosti, přítomnosti Vashanky a započal rituál. V určenou chvíli vylili akolyti z bronzových nádob na rubáš olej a obojí zapálili. Hořící máry spustili do jámy. Akolyti na ně symbolicky hodili kameny. Pak přeťali provazy, které na okraji držely základní kámen. Ten s hlasitým mlasknutím sklouzl dolů.

Molin Světlonoš a další dva kněží skoro okamžitě plošinu opustili a zamířili do paláce. Celonoční bdění nad hrobem přenechali akolytům. Když byli kněží z dohledu, Illyra po čtyřech přelezla zpátky do rozblácené díry a zašeptala Dubrovo jméno.

„Tady,“ zasykl.

Stačil jí jeden pohled na jeho měsícem osvícenou tvář, aby věděla, že se něco nepovedlo.

„Co se stalo?“ zeptala se honem, nedbajíc ani, aby mluvila potichu. „Marilla? Pohřbili Marillu?“

Dubro se slzami v očích zavrtěl hlavou. „Jen se na ní podívej!“ řekl hlasem, který stěží ovládal.

Zablácený rubáš ležel o několik kroků dále. Dubro se na něj nedíval, ani neměl odvahu se k němu přiblížit. Illyra k němu opatrně přistoupila.

Dubro nechal tvář zakrytou. Se zatajeným dechem Illyra odhrnula mokré špinavé plátno.

Chvíli viděla Marillinu spící tvář. Pak se proměnila v její vlastní. Jakmile ji poznala, prošla tvář řadou ohromujících změn. Měnila se v obličeje lidí z jejího dětství, ale i ve tváře lidí, které neznala. Na chvíli ztuhla v roztřeseném obrazu Tváře Chaosu, pak se opět proměnila – tam, kde měly být oči, nos i ústa, byla jen bělostná pleť.

Illyře ztuhly prsty. Otevřela ústa, aby vykřikla, ale hrudník i hrdlo měla stažené strachem. Plátno jí z ochromených rukou vypadlo, ale ohyzdnou věc, která ležela před ní, nezakrylo.

Zmiz! Zmiz odsud!

V mysli jí vyvstal tento primitivní příkaz. Vyhovět mu šlo jen střemhlavým úprkem. Odstrčila Dubra stranou. Akolyti zaslechli, jak se brodí blátem, ona si jich ale nevšímala. Vpředu byla stavení, v měsíčním svitu se rýsovala pevná kamenná stavení.

Byl to panský dům usedlosti, která již byla dlouho opuštěná. Illyra v něm poznala dům ze snu, ale panika a hrůza ji hnala od mrtvoly bez tváře. Dveře do domu byly dokořán. Visely ve zrezivělých veřejích, které zaskřípěly, když do nich strčila. Nepřekvapilo ji, když uprostřed dvora spatřila na prosté dřevěné bedně kovadlinu. Instinkt jí napověděl, že dvůr není tak úplně opuštěný.

„Jenom to prodlužuju. Kovadlina a ten zbytek; to je tu pro mě.“

Vešla do dvora. Nic se nestalo. Kovadlina byla mohutná a příliš těžká, aby ji uzdvihla.

„Přišla jsi si pro svou odměnu?“ zvolal něčí hlas.

„Lythandos?“ zašeptala a čekala, až se vyzáblý čaroděj objeví.

„Lythandos je někde jinde.“

Do měsíčního světla vystoupil muž v kápi.

„Co se stalo? Kde je Marilla? A její rodina?“

Muž ukázal po své pravici. Illyra pohyb sledovala a uviděla rozpadávající se náhrobní kameny starého hřbitůvku.

„Ale…?“

„Kněží Ilse se snaží provokovat nové bohy. Vytvořili homunkula, který pro necvičené oči vypadal jako dívka. Jeho pohřbení do základů nového chrámu by mu způsobilo zničující slabiny. Přes poušť by sem dosáhl hněv Savankala a Sabellie. To je ovšem přesně to, co kněží Ilsu chtěli.“

„My čarodějové – a dokonce i vy nadaní S'danzové – vzájemné mstění božstev a jejich kněží nevítáme. Pohrávají si s jemnou rovnováhou osudu. Naše práce je mnohem důležitější než chlácholení božstev, proto jsme tentokrát, stejně jako v minulosti, zasáhli.“

„Ale co chrám? Měli přece pohřbít pannu, ne?“

„Rankanské bohy by zburcovala falešná osoba, ale ne taková, která tak úplně pannou nebude. Když postavili chrám Ilse, staří kněží chtěli, aby byla pod oltář pohřbena královská duše. Chtěli nejmladší a nejmilovanější královskou princeznu. Sama královna byla částečně čarodějnice. Proměnila starého otroka a jeho kosti dosud odpočívají pod oltářem.“

„Takže bohové Ilsigu a Ranke jsou stejní?“

Muž v kápi se zasmál. „My to vidíme tak, milé dítě, že všichni bohové v Asylu jsou stejně postižení.“

„A co já? Lythandos mě varoval, abych nezklamala.“

„Neřekl jsem snad právě, že našeho – a tedy tím i tvého – záměru bylo dosaženo? Nezklamala jsi a my ti, jak Marilla slíbila, zaplatíme kovadlinou. Je tvá.“

Položil ruku na kovadlinu a zmizel v obláčku kouře.

„Illyro, jsi v pořádku? Slyšel jsem, jak s někým mluvíš. Pohřbil jsem tu dívku, než jsem tě šel hledat.“

„Tady je kovadlina.“

„Takové nečistě nabyté věci nechci.“

Dubro ji uchopil za ruku a chtěl ze dvora odvést.

„Už jsem zaplatila příliš!“ vykřikla na něj a vykroutila se z jeho sevření. „Vezmi ji zpátky na bazar. Pak zapomeneme na všechno, co se tu stalo. Nikdy o tom nikomu neříkej. Ale kovadlinu tu nenechávej, nebo by to všechno bylo na nic!“

„Nikdy nezapomenu, jak ta mrtvá dívka… věc měla tvou tvář.“

Illyra hleděla tiše do rozbahnělé země. Dubro přešel ke kovadlině a smetl z ní vodu a špínu.

„Někdo do ní vyryl nějaký symbol. Připomíná mi jednu z těch tvých karet. Řekni mi, co znamená, než ji vezmu k nám na bazar.“

Stanula po jeho boku. Do otlučeného vrchu kovadliny byla čerstvě vyryta smějící se Tvář Chaosu.

„To je starý symbol S'danzo pro štěstí.“

Zdálo se, že Dubro v jejím hlase nezaslechl stopu hořkosti a klamu. Jeho důvěra v Illyru byla zkoušena, ale ne otřesena. Kovadlina byla těžká, nešikovné břemeno pro jeho paže.

„No, domů asi sama nedojde, co?“ vyrazil a podíval se na ni.

Dotkla se podstavce a myslela na otázky, které jí stále vířily hlavou. Když byl venku ze dvora, Dubro opět zavolal. Mezi nimi a bazarem leželo celé Asylum a ještě nebyla půlnoc. Bez ohlédnutí vyšla ze dvora za ním.

Brána létajících nožů

Poul Anderson

Cappen Varra, prodírající se davy na bazaru, opět bez groše, bez střechy nad hlavou a bez dámy svého srdce, skýtal velkolepý pohled. Koneckonců, až do dneška dokázal pobývat po několik týdnů v domě Molina Světlonoše téměř jako člen domácnosti. Kromě vzácné přítomnosti komorné Danlis se mu dostávalo štědré odměny od kněze – stavitele, kdykoliv zapěl nějakou píseň nebo složil báseň. To vše se tak nenadále a úděsně změnilo. Pořád měl ale na sobě jasně zelenou halenu, šarlatový plášť, kanárkově žluté kamaše, měkké, stříbrem lemované škorně a švestkově modrý baret. I když byl pochopitelně zkormoucený tím, co se seběhlo, plný strachu o svého miláčka, zatím neměl důvod, proč šaty prodávat. Zatímco by ji hledal, peníze na obživu by dokázal vydělat mnoha způsoby. Pokud by bylo třeba, mohl by, tak jak často předtím, zastavit harfu, kterou zrovna zlatník pozlacoval.

Pokud jeho pátrání neskončí úspěchem, než bude v hadrech, pak bude muset předpokládat, že Danlis a Lady Rosanda jsou navždy ztraceny. Nikdy ale nepatřil k těm, kteří truchlí ze žalu, který je teprve čeká.

Bazar v zapadajícím slunci kypěl a lomozil. Kupci, řemeslníci, posluhové, čeledíni, otroci, manželky, tuláci, kurtizány, kejklíři, žebráci, zloději, hazardní hráči, čarodějové, akolyti, vojáci a kdoví, kdo ještě se tam pletl, klábosili, hádali se, kuli pikle, zpívali, hráli, pili, jedli a kdoví co ještě. Tím vším se s kletbami prodírali jezdci, poháněči velbloudů a formani. Z vináren zněla hudba a zpěv. Prodavači v boudách prohlašovali svoje zboží za zázrak, sousedé na sebe křičeli a na plochých střechách zpívali pobožnůstkáři. Vzduch

byl plný pachů těl, sladkostí, pečeného masa a ořechů, voňavého pití, kůže, vlny, hnoje, kouře, olejů, laciných voňavek.

Obvykle Cappen Varra toto ošumělé představení plné barev vychutnával. Nyní se jím cílevědomě hnal. Pořád ale samozřejmě vše vnímal, tak jako v Asylu každý. Ucítil na těle lehké prsty. Zatímco kdykoliv předtím by se zasmál a kapsáři řekl: „Lituji, kamaráde. Doufal jsem, že bych mohl něco štípnout tobě.“ Tentokrát sáhl po meči takovým způsobem, že chlapík uskočil a vrazil do tlusté ženy, až upustila měděný tác plný květin. Vykřikla a začala ho tím tácem mlátit přes hlavu.

Cappen se nezastavil, aby přihlížel.

Na východním konci tržiště našel, co hledal. Illyra byla u svých kolegů znovu v nemilosti a svou živnost přestěhovala do stánku jinam. Zdi z hliněných cihel lemovaly černé závěsy. Zápach z nedaleké koželužny skoro přehlušil kadidlo, které pálila v podivném držáku, a dozajista přemohl všechny její byliny. Ona sama postrádala tu děsivost, jakou se vyznačuje většina věštkyň, čarodějů, zaklínačů, jasnovidců a podobně postižených. Byla příliš mladá a nebýt tak krásná, vypadala by ve vlajícím křiklavém rouchu S'danzů téměř melancholicky.

Cappen se jí poklonil po caronnském způsobu. „Přeji ti dobrý den, Illyro rozmilá,“ řekl. „Dobrý den i tobě, Cappene Varro.“ Hovořili spolu už bezpočtukrát, obvykle žertovně, a také jí zpíval pro obveselení. Prahnul po tom, aby spolu měli více společného, ale vypadalo to, že všechny muže drží v odstupu, a obrovitý kovář, který ji očividně zbožňoval, dohlížel, zda jsou její přání respektována.

„Nikdo tě v těchto končinách již hezkou dobu nepotkal,“ poznamenala. „Jaké veliké štěstí tě přimělo zapomenout na staré přátele?“

„Moje štěstí bylo zkalené, ježto se mi nedostávalo času sem zavítat a spatřit tebe, má nejsladší,“ odvětil ze zvyku.

Illyru opustila bezstarostnost.

Velké oči v olivové tváři pod záplavou kaštanových vlasů se na návštěvníka tvrdě upřely. „Když v neštěstí potřebuješ pomoc, čas si najdeš,“ řekla.

Nikdy se k ní nechoval blahosklonně, a vlastně ani k žádnému z věštců či divotvůrců v Asylu. V Caronne, kde vyrostl, neměla většina lidí pro magii využití. Za svého pozdějšího putování se setkal s tolika podivnostmi, že to jeho vrozenou skepsi oslabilo. I když už tak byl otřesený, cítil, jak mu jde mráz po zádech. „Ty čteš můj osud, aniž bys vůbec čarovala?“

Z ničeho nic se smutně pousmála. „Ach, ne. Je to jednoduché. Do Spleti se doneslo, že sídlíš ve Čtvrti klenotníků a že jsi častým hostem v domě Molina Světlonoše. Když se objevíš hned v patách zvěsti, že minulou noc byla jeho žena unesena, je snadné pochopit, že tě to samotného nějak postihlo.“

Přikývl. „Ano a strašně trápí. Přišel jsem o–“ Zaváhal, nebyl si jist, zda je moudré povědět „svou lásku“ této dívce, jejíž půvaby poněkud přehnaně opěvoval.

„–své postavení a příjem,“ odsekla Illyra. „Na minstrelské písně nemůže mít velekněz náladu. Stejně bych řekla, že ti byla spíš nakloněná jeho žena. A neprohádám, že jsi výdělek utratil tak rychle, jak ti padal do klína, nebo i rychleji, že ses opozdil s činží a proto tě z tvého honosného bydlení vyhodili, jakmile se to domácí dozvěděl. Do Spleti ses vrátil, protože nemáš kam jinam jít, a ke mně, protože doufáš, že mě přemluvíš, abych ti dala vodítko – zda budeš co platný při nalezení paní, stejně jako v navrácení svého štěstí a ještě víc.“

„Ne, ne, ne,“ protestoval. „Křivdíš mi.“

„Velekněz bude vzývat jenom své rankanské bohy,“ řekla Illyra. Hlas se jí z podrážděného změnil na zamyšlený. Mnula si bradu. „On, příbuzný císaře, který je zde, aby řídil stavbu chrámu, který předělal chrám Ilsův, stěží může žádat o pomoc staré asylské bohy, natož naše mágy, čarodějnice a jasnovidce. Ale ty, který nepocházíš z císařství, ale dorazil jsi sem z království daleko na západě… ty můžeš hledat kdekoliv. Nápad je to tvůj; jinak by ti tajně podstrčil nějaké zlato a ty bys vyhledal věštkyni s větší reputací, než mám já.“

Cappen rozpřáhl ruce. „Tvůj rozum je děsivě dobrý, milá panenko,“ přiznal. „Jenom v motivech se pleteš. Ach, ano, rád bych si stál u Molina vysoko, byl bohatě odměňován a tak dál. Nyní cítím s ním. Pod tou tvrdostí není zlý a nyní je hluboce raněn. Ještě víc

cítím s jeho paní, která ke mně byla opravdu milá a kterou unesli neznámo kam. Ale především–“ Velmi zvážněl. „Neunesli jenom Lady Rosandu. Zmizela také její komorná Danlis. A – Danlis, je ta, kterou miluji, Illyro, ta, se kterou se chci oženit.“

Dívčin pohled ho stále zkoumal. Viděla mladého muže střední váhy, štíhlého, ale silného a bystrého. (To díky životu, který musel vést; povahou byl líný, kromě postele.) Měl dlouhou lebku se štíhlými a pravidelnými rysy, jasně modré oči. Byl hladce oholen, černé vlasy padající mu na ramena měl zastřiženy. Jeho hlas propůjčoval řeči melodičnost, jako by promlouvala bílá města, zelené louky a lesy, stříbřitá jezera a modré moře jeho vlasti, kterou opustil, aby našel štěstí.

„Nu, máš šarm, Cappene Varro,“ zabručela, „a víš, jak ho použít. Ale pozor, peníze ti schází. Jak mi chceš zaplatit?“

„Obávám se, že musíš jenom spekulovat stejně jako já,“ řekl. „Pokud naše společné úsilí povede k záchraně, pak se rozdělíme o jakoukoliv hmotnou odměnu. Za svůj podíl by sis mohla koupit bydlení na Zlaté cestě.“ Zamračila se. „Je to tak,“ pokračoval, „dostanu víc než okamžitou odměnu, kterou věnuje Molin. Budu mít zpátky svou milovanou. Získám také knězovu přízeň, což zase není až tak výnosné. Teď uvažuj. Potřebuješ se ve svém umění cvičit. Pak už bude veškeré úsilí a risk na mně.“

„Proč myslíš, že se ubohá věštkyně může dozvědět víc než gardisté guvernérova vyšetřovatele?“ otázala se.

„Vypadá to, že jejich pravomoc na to nestačí,“ odvětil.

Naklonila se kupředu, šaty skrývaly, jak byla napjatá. Cappen se k ní sklonil. Jakoby šumot tržiště ustoupil a zůstali jen oni dva se svou obezřelostí.

„Já tam nebyl,“ řekl potichu, „ale dorazil jsem brzy ráno potom, co se to stalo. Po městě kolují jenom dohady, kterým nelze zabránit. Domácí sluhové žvaní přátelům zvenčí a ti pak žvaní dál. Molin většinu faktů utajil, dokud nezjistí, co znamenají, pokud to vůbec půjde. Já jsem se tam ale dostal, když ještě pořád panoval zmatek. Nikdo mi nebránil mluvit s lidmi, než mě uviděl sám pán a řekl mi, abych zmizel.“

„A–?“ pobídla ho.

„A nezdá se, že je to pozemský druh únosu, jako třeba normálně pro výkupné. Chápej, usedlost je dobře hlídána a ani Molin, ani jeho žena nikdy nevycházeli bez doprovodu. Jak víš, jeho úkol tady zrovna populární není. Jeho vojáci jsou z Ranke a jsou nepodplatitelní. Dům stojí v zahradě za vysokými zdmi, jejichž vršek hlídají. Po setmění po zahradě volně pobíhají tři levharti.

Molin měl se svým příbuzným, princem, nějaké jednání a noc strávil v paláci. Lady Rosanda zůstala doma. Ulehla, později ale vstala a stěžovala si, že nemůže spát. Proto vzbudila i Danlis. Danlis není jenom komorná, těch jsou spousty. Je její tajemnicí, rádkyní, důvěrnicí, shromažďovatelkou informací, často průvodkyní nebo tlumočnicí. Přesto, že jsme spolu měli za svítání dostaveníčko, proto jsem přijel, musela z Rosandina rozmaru z postele, aby jí držela za ruku, nebo psala dopisy, které jí diktovala paní, nebo jí četla z uklidňujících knih – ale já plýtvám slovy. Stačí říct, že se ty dvě uchýlily do horní komnaty, která je zařízena jako solárium i jako pracovna. Nahoru vede jediné schodiště a žádná jiná místnost tam není. Je tam balkón, ano, a noc byla teplá, takže dveře na něj byly otevřené, stejně jako okna. Fasádu pod nimi jsem ale prozkoumal. Není tam nic než čistý mramor, kromě několika barev bez ozdob, prostý břečťanu a čehokoliv jiného, po čem by nějaký člověk mohl vylézt, snad jedině pokud by byl moucha.

„Nicméně… těsně než se na východě rozbřesklo, bylo slyšet výkřiky. Stráže vtrhly nahoru po schodech. Dveře musely vyrazit, protože byly na petlici. Předpokládám, že to bylo spíš kvůli vyrušování, protože nikdo se necítil ohrožený. V soláriu byl zmatek. Vázy a všechno bylo rozbité, šaty roztrhané na kusy a okolo stopy krve. Danlis se zajisté aspoň bránila. Ale spolu se svou paní byly pryč.

Několik hlídek na zahradní zdi uvedlo, že slyšelo hlasitý zvuk křídel. V noci bylo zamračeno a určitě moc neviděli. Možná si ten hluk spíš představili. Zajímavé je, že leopardy našli, jak se schovávají v rohu. Když pro ně pečovatelé přišli, aby je odvedli do klecí, hrozně je vítali.

A to je všechno, co je známo, Illyro,“ skončil Cappen. „Pomoz mi, snažně tě prosím, pomoz mi najít mou lásku!“

Dlouho byla ticho. Konečně skoro šeptem řekla: „Mohlo by to být horší, kdybych se snažila do toho nahlédnout, neřku–li vstoupit.“

„Nebo také ne,“ naléhal Cappen.

Zaujala jakoby vyzývavou pózu. „Lidé mé matky považovali za nešťastné poskytovat bez odměny jakékoliv služby Shavakhovi. To je člověk, který není z jejich kmene. Žadonění se nepočítá.“

Cappen se zachmuřil. „Mohl bych jít do zastavárny a… Ale ne, čas může být nad zlato.“ Nad hloubkou neštěstí se mu chmury prohloubily. „Básně mají také hodnotu, že? Vy S'danzové máte svoje balady a milostné písničky. Dovol mi, Illyro, složím píseň, která bude jenom tvoje.“

Nato Illyra ožila. „Opravdu?“

„Opravdu. Nech mě přemýšlet… Ano, začneme takto.“ Odvážil se ji vzít za ruce a šeptal:

„Přišla ke mně paní má podobná zoře.
V temnotě snil jsem, zda pobude či ne,
až praporec jejího jasu zažene
stíny temnot zpět do jejich moře…“

Vyškubla se a vykřikla: „Ne! Ty mizero, tohle jsi musel složit pro Danlis, nebo pro nějakou ženu předtím, kterou jsi chtěl dostat do postele…“

„Ale není dokončená,“ namítl. „Dokončím jí pro tebe, Illyro.“

Vztek ji opustil. Zavrtěla hlavou, zamlaskala a povzdechla. „Nevadí. Ty jsi nenapravitelný. A já… já jsem jen poloviční S'danzo. Pokusím se pro tebe věštit.“

„Při každé bohyni lásky, o které jsem kdy slyšel,“ sliboval rozechvěle, „až bude po všem, opravdu budeš mít svou vlastní báseň.“

„Buď zticha,“ nařídila mu. „Kdyby se někdo přiblížil, zažeň ho.“

Rozhlédl se a tasil meč. Úzká, rovná čepel ani nebyla nutná, protože na několik sáhů od jejího jiný stánek nebyl a mezi ním a okrajem davu se táhl široký pruh dláždění. Jílec meče v ruce mu ale dával pocit, že konečně někam postoupil. V prvních hodinách se cítil bezmocný, bez naděje, jako by jeho drahá byla vlastně mrtvá, místo

toho, že – že co? Za sebou slyšel šustění karet, házení kostek a tiché kvílení.

Najednou Illyra potlačila výkřik. Otočil se a spatřil, jak jí z olivové tváře zmizela krev, až zešedla. Objímala se a třásla.

„Co se děje?“ vyjekl hrůzou.

Nepodívala se na něj. „Jdi pryč,“ řekla slabounkým hlasem. „Zapomeň, že jsi tu ženu vůbec kdy znal.“

„Ale… ale co…“

„Říkám ti, jdi pryč! Nech mě na pokoji!“

Pak se slitovala a pokračovala: „Nevím. Neodvažuji se vědět. Jsem jenom malá míšenka, děvče, co zná pár kouzel a ošidný druhý zrak, a – a spatřila jsem, že tahle záležitost je mimo prostor a čas a je v ní moc přesahující každou magii – Enas Yorl by mohl říct víc. ale on sám –“ Odvaha ji opustila. „Jdi pryč!“ vykřikla. „Než zavolám Dubra s jeho kladivem!“

„Prosím o prominutí,“ řekl Cappen Varra a honem poslechl.

Vrátil se do klikatých ulic Spleti. Byly úzké, většina z ošumělých stavení okolo něj byla vysoká a bylo tu již šero. Bylo to jako té noci, kdy zmizela Danlis… Danlis, stvoření slunce a dálav… Je–li naživu pamatuje si, jak byli naposledy spolu, stejně, jako si to pamatuje on? Ten sen, jenž se před staletími zdál?

Měla volný den a chtěla prozkoumat krajinu na sever od města. Cappen měl tři námitky. O první se nezmínil; že by to vyžadovalo značné úsilí a že by se zaprášil a zpotil se a odřel od sedla. Pohrdala muži, kteří nebyli aspoň tak činorodí jako ona, pokud to nenahrazovali tím, že byli úctyhodní a učení.

Na druhou udělal narážku. I když většina Asyla nestála za nic, věděl o místech, kde si muž a žena mohli spolu užívat, hezky v pohodlí a soukromí – jeho komnaty, například. Odmítavě se usmála. Její rodina patřila ke staré rankanské aristokracii, ne k těm zbohatlíkům, a byla vychovávána v přísné tradici. Ač na jejího otce přišly zlé časy a ona byla nucena jít do služby, zachovala si svou hrdost a své panenství pyšně odevzdá manželovi. Na Cappenova vášnivá vyznání až dosud odpovídala tím, že připouštěla, že se jí líbí, že má ráda jeho společnost a aby změnil předmět hovoru. (Zdálo se,

že vnadná Lady Rosanda by byla více přístupná, ale zde si dával pozor, aby s veselostí zachovával patřičnou rezervovanost.) Byl přesvědčen, že ani u ní se již nejedná o pouhé obveselení, protože s každým jejich setkáním se její patricijská rezervovanost zdála být menší. Také nemohla tak docela zapomenout, že je pouhý panchart drobného šlechtice ze vzdálené země, vyděděný a toulavý minstrel.

Třetí námitku se odvážil vyslovit. I když venkov byl poměrně bezpečný, Molin Světlonoš by zuřil kdyby se dozvěděl, že ženu z jeho domu doprovázel jediný ozbrojený muž a ne profesionální bojovník. A měl by nejspíš pravdu. Danlis se znovu usmála a řekla: „Mohla bych požádat strážce, který nemá službu, aby šel s námi. Ale ty máš, Cappene zajímavé přátele. Není mezi nimi nějaký válečník?“

Po pravdě řečeno, znal jich nemálo, ale pochyboval, že by měla zájem je poznat – s jednou výjimkou. Naštěstí Jamie Rudovlasý neměl žádný přednější závazek a souhlasil, že se k nim připojí. Cappen řekl v kuchyni, aby jim zabalili piknikový koš pro čtyři.

Jamieho děvčata s nimi nešla. Nebyl to druh výletu, který by je lákal, a slunce by jim mohlo pokazit pleť. Cappen si pomyslel, že je od Seveřana trochu nezdvořilé, že se o ně nikdy nepodělí. Jeho, Cappena, to nutilo ke značným výdajům v ulici Červených luceren, protože stěží si mohl vydržovat milenku, když se dvořil Danlis. Jinak měl Jamieho rád. Poznali se později než s Rosandou. Jamie náhodou slyšel minstrela zpívat a pozval ho, aby vystupoval v jeho sídle. A pak ho zval znovu a nyní Cappen žil ve čtvrti klenotníků. Jamie bydlel nedaleko.

V čerstvě zrozeném ránu vyjeli za cinkotu rolniček na postrojích tři koně a nákladní mula. V Cappenově hlavě veselí odezvu nenašlo. Minulý večer pil a v žádném případě nevstával rád před polednem. Netečně naslouchal Jamiemu:

„Ano, milady, horalé, z kterých pocházím, jsou chudý, ale svobodný lid. Mohou nám říkat barbaři, ale před námi by to bylo nemoudré. Protože my máme své příběhy, písně, zákony, obyčeje, bohy stejně staré jako kdekoliv na světě a stejně tak dobré. Nemáme mnohé vaše jižanské tradice, ale kolik z nich znáte? Rozumějte, prosím, ne že bych se vychloubal. Za svého putování jsem viděl mnoho divů. Ale tvrdím, že i doma jich několik máme.“

„Ráda bych si o nich poslechla,“ odvětila Danlis. „V císařství o vaší zemi téměř nic nevíme. Sotva pár zmínek v kronikách Venafera a Mattathana nebo v Kahayaveshově Přírodopisu. Jak jste se sem vlastně dostal?“

„Ach, jsem mladší syn našeho krále a myslel jsem si, že než se usadím, podívám se trochu po světě. Ne že bych měl s sebou nějaké bohatství, které by stálo za řeč. Ale tu a tam jsem se nechal najmout a jedno ke druhému, na živobytí to stačí.“ Jamie se odmlčel. „Vy však máte daleko víc o čem mluvit, milady. Jste ze sídelního města císařství, studujete z knih a zároveň jezdíte ven, abyste sama viděla zem, skály, rostliny i zvířata.“

Cappen usoudil, že bude lépe, když se do rozhovoru vloží. Ne že by Jamie podrazil přítele, nebo že by Danlis divoký horal přehnaně přitahoval. Nicméně –

Jamie nevyhlížel špatně. Byl velký, Cappena převyšoval o hlavu, a měl nepřiměřeně široká ramena. Jeho nedbalý, uvolněný vzhled klamal. Bard to věděl, protože spolu cvičili ve veřejné tělocvičně. Mel silné kosti a ocelové svaly. Pozornost upoutávali ohromná zrzavá hříva okolo chlapecké tváře, mírné modré oči a poněkud nesmělé způsoby. Dnes byl oděn prostě, měl halenu a jezdecké kalhoty, ale za opaskem mu trčel nůž a u sedla čněla sekera.

Pokud jde o Danlis, nuže, našel by snad básník lehce slova, kterými by postihl aspoň náznak její nádhery? Byla vysoká a štíhlá, pravidelné rysy alabastrové tváře působily téměř chladně – dokud jste si nevšimli velkých šedých očí, vysoko vyčesaných zlatých vlasů a křivky rtů, ze kterých vycházel zastřený hlas. (Jak často ležel, bděl a toužil po těch rtech! Utěšoval se vzpomínáním na pevnou, jemně žilkovanou ruku, kterou mu nechala políbit.) Navzdory rostoucímu horku a prachu zvedajícímu se od kopyt koní zůstával její posez bezvadný a na pokožce neměla ani krůpěj potu.

Když Cappen vyhrabal svůj rozum z postele, kde pořád ještě hnípal, stočil se hovor na bohy. Danlis zajímali ti z Jamieho domoviny, podobně jako ji zajímala spousta věcí. (Vyhýbala se jen několika tématům, které považovala za odporné.) Jamie na oplátku dychtil dozvědět se od ní, co se to v Asylu děje. „Slyšel jsem o tom

pouze z jedné strany a Cappenovi je to lhostejné," řekl. „Lidi na tvého pána – na Molina, jmenuje se tak? – nadávají –"

„On není můj pán," vysvětlila Danlis. „Jsem svobodná žena, která pomáhá jeho manželce. On je v Ranke velekněz a také stavitel."

„Proč císař Asylum popouzí? Ve většině míst, kde jsem byl, to koloniální místodržící dělali lépe. Nechávali místní bohy na pokoji."

Danlis se zamyslela. „Kde mám začít? Bezpochyby víte, že Asylum původně přináleželo k Ilsigskému království. Proto tu byly postaveny chrámy ilsigských bohů – zejména Ilse, Pána Veškerenstva a jeho královny Shipri, Matky Všehomíra, ale stejně tak i ostatních – Anen, bohyne plodnosti, Thufira, ochránce poutníků–"

„Ale žádný Shalpovi, patronovi zlodějů," zapojil se Cappen, „ačkoliv nyní má nejvíc vyznavačů."

Danlis jeho žert ignorovala. „Ranke je naprosto odlišná země, s naprosto jinými bohy," pokračovala „Nejhlavnější jsou Savankala Hromovládce, jeho choť Sabellia, Paní hvězd, jejich syn Vashanka Nelítostný a jeho sestra a choť Azyuana – bohové bouře a války. Ti podle Venafera způsobili, že Ranke konečně ostatním panuje. Mattathan je prozaičtější a tvrdí, že válečnický duch, který hlásají, je zodpovědný za to, že Rankanské císařství nakonec k sobě Ilsig připojilo."

„Ano, milady, ano, tohle jsem slyšel," řekl Jamie, zatímco Cappen uvažoval, že má–li jeho milovaná chybu, je to její sklon k přednášení.

„Asylum se od starých dob změnilo," pokračovala. „Stalo se mnohojazyčným, bouřícím, zkorumpovaným, zhoubou státu. K jeho největším zkaženostem patří bujení cizích kultů, o nekromantech, čarodějnicích, šarlatánech a podobných lovcích lidí ani nemluvě. Je nejvyšší čas zde znovu nastolit zákon. To dokáže jenom císařství. Nezbytným předpokladem je nastolení císařských božstev, rankanských bohů, aby v nich každý viděl symbol, útočiště a panující přítomnost."

„Ale oni mají svoje chrámy," namítl Jamie.

„Malé, omšelé, pro usazené Rankance, těch pár, kteří žijí ve městě již dlouho,“ odsekla Danlis. „Jakou úctu to ale k panteonu a ke státu vzbuzuje? Ne, císař rozhodl, že Savankala a Sabellia musí mít největší a nejbohatěji zdobený chrám v celé provincii. Postaví a zasvětí ho Molin Světlonoš. Pak mohou být zvrhlíci a černokněžníci z Asyla vyhnáni. Potom se princ guvernér vypořádá i s obyčejnými zločinci.“

Cappen si nemyslel, že by to bylo tak jednoduché.

Neměl šanci to říct, protože Jamie se okamžitě zeptal: „Je to moudré, milady? Pravda, spousta duší v okolí vyznává cizí bohy, nebo také žádné. Ale mnoho jich stále uctívá staré ilsigské bohy. Ti hledí na vašeho, eh, Savankalu jako na vetřelce. Nechci urazit ale je to tak. Jsou rozhořčeni, že má větší a velkolepější chrám než Ils Tisícioký. Někteří se obávají, že to Ils tak nenechá.“

„Já vím,“ řekla Danlis. „Lituji všech obav, které to vyvolalo, a jsem si jista, že pán Molin také. Musíme ale přemoci posly temnoty, než se nákaza, kterou jsou, rozšíří po celém císařství.“

„Ach, ne,“ podařilo se Cappenovi do toho vstoupit, „žiji tady už nějakou dobu, většinou dole ve Spleti. Měl jsem co do činění s nemálo tak zvanými čaroději, obou i neurčitého pohlaví. Nejsou tak špatní. Většinou jsou spíš k politování. Používají svých pár triků a žijí v tomhle mizerném městě, kde je život uvěznil, z ruky do úst.“

Danlis se na něj ostře podívala. „Říkal jste mi, že v Caronne nemají lidé o čarodějnictví nejlepší mínění,“ řekla.

„To ano,“ připustil. „Ale je to proto, že jsme spíše racionalisté, kteří téměř všechnu magii považují za snůšku triků. Což je pravda. Sám jsem se pár fíglů naučil.“

„Ano?“ zahučel Jamie překvapeně.

„K pobavení,“ pospíšil si honem Cappen, než to mohla Danlis odsoudit. „Některé jsou naprosto elegantní, fakticky cvičení v trojrozměrné geometrii.“ Když v ní viděl záblesk zájmu, pokračoval: „V dětství jsem studoval matematiku. Můj otec, než zemřel, chtěl, abych měl panské vzdělání. Většina se mi už z hlavy vykouřila, ale pitoreskní nebo užitečné drobnosti si pamatuji.“

„No, tak nám něco ukaž, stejně je čas na oběd,“ navrhl Jamie.

Když zastavili, Cappen tak učinil. Bylo to na úbočí nad řekou Březnicí. Třpytila a klikatila se sytě zelenými lukami a polmi, které neladily s pouští, jež se rýsovala na obzoru. Polední slunce vypalovalo ze země silnou vůni humusu, pryskyřice a mízy divokých rostlin. Osamělý strom jim laskavě poskytl stín. Bzučel tu hmyz.

Po jídle a poté, co se Danlis zvedla ze všech čtyřech, když si prohlížela ještěra, kterého neznala, jim Cappen předvedl, co umí. Zejména ji zaujaly jeho geometrické triky. Byla jimi nadšená. Jako každá rankanská dáma měla ve svých proprietách šicí potřeby. A nebyla by to ona, aby u sebe neměla psací potřeby. Mohl tak na papír použít nůžky a nit. Předvedl, jak lze rozstřihnout jeden kroužek a dostat tak dva vzájemně propojené a jak lze stočit proužek tak, aby měl jednu plochu a jeden kraj, a vše, co ještě znal. Jamie to pobaveně, ale ne moc nadšeně sledoval.

Když Cappen viděl, jak ji radost rozzářila, inspirovalo ho to, aby pokročil s poslední básní, kterou pro ni skládal. Šlo mu to pomaleji než obvykle. Měl nápad i námět přirovnat ji k rozbřesku, ale až dosud se objevilo prvních pár veršů a ne vlastní struktura. V tuhle chvíli –

– až praporec jejího jasu zažene
stíny temnot zpět do jejich moře.
Že nyní přiměje ji to jít – vždyť k čemu zoře
triumf záře, jenž účelem se mine?

Ano, vypadá to, že to bude určitě rondel. Takže další dva verše budou:

Přišla ke mně paní má podobná zoře.
V temnotě snil jsem, zda pobude či ne.

Dospěl až sem, když náhle řekla: „Cappene, toto je takový báječný výlet, taková nádherná krajina. Ráda bych zítra viděla východ slunce nad řekou. Doprovodíte mě?“

Východ slunce? Ale Jamiemu právě říká: „Nebudeme vás s tím obtěžovat. Mám na mysli vycházku z města k mostu. Když se dáme správnou cestou, bude to naprosto bezpečné, protože je všude dobře hlídaná.“

A v té době je tam pramalý provoz. Kromě toho před výklenky na mostě stojí mohutné sochy, které je zastiňují před zraky

kolemjdoucích – „Ach, ano, rozhodně, Danlis, velmi rád," řekl Cappen. Kvůli takové příležitosti by byl schopen vstát, ještě než kohout zakokrhá.

– Když dorazil do domu, nebyla tam.

Setkání s Illyrou Cappena vyčerpalo, a tak odkvačil k Oplzlému jednorožci a líčil své strasti Bezpalci. Obrovitý muž přišel do práce v krčmě dříve, protože kolega hostinský se ještě nezotavil z následků rozepře s hostem. (Hosta našli zakrátko nato, jak plave tváří dolů pod molem. Nikdo se Bezpalce na to neptal. Jeho štamgasti věděli, že má rád v podniku bezpečno, byť ne pořád uklizeno.) Poskytl mu mlčenlivou účast a půjčil postel nahoře. Hmyzu, se kterým se o ni dělil, si Cappen téměř ani nevšiml.

Probudil se se západem slunce. Našel vodu a ručník a cítil se osvěžený. Také hladový a žíznivý. Sešel dolů do šenku. V oknech a dveřích se modral soumrak, pod trámy již byla tma. Chabé rozmazané světlo obstarávaly svíčky podél pultu, na hlavním stole a stolcích u zdi. Vzduch ochladl, což ztlumilo zápachy Spleti. Proto Cappen ostře vnímal pach piva – starého na podlaze s rákosem, čerstvého, které popíjela trojice hostů – a rožněného masa, který se linul z kuchyně.

Objevil se Bezpalec, sedává hora až na lesknoucí se lysinu. „Sedni si," zabručel. „Jez. Pij." Donesl velký džbán a talíř s plátkem pečeného masa na krajíci chleba. Položil to na stůl v rohu a sám se usadil na židli.

Cappen se také posadil a pustil se do jídla. „Jsi moc hodný," řekl mezi sousty a doušky.

„Zaplatíš, až budeš mít. A když nebudeš mít, zaplatíš písničkama a kejklířskými kousky. Pomáhá to obchodu." Bezpalec se odmlčel a hleděl na hosta.

Když Cappen skončil, hostinský promluvil: „Zatímco si spal, poslal sem pár chlápků, aby se poptávali. Možná někdo viděl něco, co by mohlo pomoct. Neměj strach – o tobě sem nemluvil a je přirozený, že mě zajímá, co se opravdu stalo."

Minstrel vytřeštil oči. „Přidělal jsi si kvůli mně spoustu práce."

„Už sem ti řek, že to chci vědět kvůli sobě. Jestliže je zlo na nohou, kde udeří příště?“

Bezpalec si prstem mnul část čelisti, kde mu chyběly zuby. „Jasně, že kdybys měl mít smůlu – nečekám to, ale v případě, že bys měl – nezapomeň, kdo ti pomoh.“ Ve dveřích se objevila postava a on ji odešel obsloužit.

Po chvilce mumlání přivedl příchozího ke Cappenovi. Když minstrel hubeného mladíka poznal, krve by se v něm nedořezal. Bezpalec by je nedal dohromady bezdůvodně. Bard a zloděj se vzájemně nesnášeli. Chladně pokývli, ale nepromluvili, dokud se hospodský nevrátil s rundou piva.

Když se všichni tři usadili, Bezpalec promluvil: „Tak ven s tím, hochu. Tvrdíš, že máš nějaký noviny.“

„Pro něj?“ vyletěl Hanse a ukázal na Cappena.

„Na tom nezáleží pro koho. Jen mluv.“

Hanse se ušklíbl. „Za jeden mizernej džbánek mluvit nebudu.“

„Ale budeš, jestli sem chceš dál chodit.“

Hanse skousl rty. V jeho branži byl Oplzlý jednorožec prakticky nenahraditelným místem setkání.

Cappen usoudil, že bude lepší do kyselého jablka kousnout: „Znám se s Molinem Světlonošem. Jestli mu budu moci v tomto posloužit, nebude skoupý. A ani já ne. Řekněme – ehm – deset zlatých reálů pro tebe?“

Nebyla to královská suma, ale v tomto ohledu přijatelná. „Tak jo, tak jo,“ odvětil Hanse. „Byl jsem si obhlídnout jednu práci ve čtvrti klenotníků. Hlídka přicházela k ránu, tak jsem usoudil, že bude lepší se vypravit domů, ale jinou cestou, než jsem přišel. Vydal jsem se Chrámovou cestou, kdyby se mi chtělo zaskočit a poklonit se nějakému božstvu. Byla tmavá noc, zataženo. Proto jsem byl také venku. Ale víte, že ve spoustě chrámů hoří světla celou noc. Takže světla bylo dost, vidět bylo dokonce i nahoru. V dohledu nikdo nebyl. Najednou jsem ve vzduchu uslyšel hvízdání a pleskot. Podíval jsem se a–“

Odmlčel se.

„A co?“ vybafl Cappen. Bezpalec zůstával v klidu.

Hanse polknul. „Přísahat na to nemůžu," řekl „Víte, moc světla stejně nebylo. Pořád se ptám, jestli jsem neviděl špatně."

„Co to bylo?" Cappen svíral okraj stolu, až mu zbělely prsty.

Hanse si zvlhčil hrdlo a vyhrkl: „Vypadalo to jako ohromná černá věc, skoro jako had, ale s křídly jako netopýr. Když o tom teď přemýšlím, řekl bych, že se to mihlo ve směru od Molinova domu. A směřovalo to jakoby ke chrámu Ilse. Něco se pod tím houpalo. Vypadalo to jako lidské tělo, ale mohla být i dvě. Nezůstal jsem, abych to sledoval, ale schoval jsem se do nejbližší uličky a čekal. Když jsem vylezl, bylo to pryč."

Obrátil do sebe pivo a vstal. „To je všechno," odsekl. „Už na ten pohled nechci vzpomínat. A kdyby se někdo ptal, dnes večer jsem tady nebyl."

„Tvůj příběh stojí za pár žejdlíků," pozval ho Bezpalec.

„Někdy jindy," zaváhal Hanse. „Teď potřebuju děvku. Nezapomeň na těch deset reálů, zpěváku." Ztuhle odešel.

„Nu," pronesl hostinský po chvíli ticha, „tak co o tom soudíš?"

Cappen potlačil zachvění. Dlaně měl studené. „Nevím kromě toho, že stojíme proti něčemu, co není z našeho světa."

„Jednou si mi říkal, že máš proti magii kouzlo."

Cappen se dotkl malého stříbrného talismanu ve tvaru stočeného hada, který nosil na krku. „Nejsem si jist. Dal mi ho před lety čaroděj, kterému jsem prokázal laskavost. Tvrdil, že mě ochrání proti čárům a nadpřirozeným bytostem, pokud to nejsou bohové. Ale aby fungoval, musím vyřknout o zaklínači nebo stvoření tři pravdy. Užil jsem to ve dvou nebo třech půtkách a vyšel z nich bez škrábnutí. Nemůžu ale říct, že to byla zásluha talismanu."

Přišlo více hostů a Bezpalec je musel jít obsloužit Cappen popíjel pivo. Toužil se opít a hostinský by mu nejspíš poskytl, co k tomu bylo třeba, ale neodvážil se. Myslel si, že už se dozvěděl víc, než by protivník chtěl – ať už těmi protivníky byl kdokoliv nebo cokoliv. Mohli mít způsoby, jak se to dozvědět.

Svíce na jeho stole zablikala. Vzhlédnul a uviděl bezvousého tlouštíka v obřadním ornátu, což rozhodně nebyl pro návštěvu Oplzlého jednorožce běžný oděv. „Zdravím," řekl muž. Měl hlas jako dítě.

Cappen do šera zašilhal. „Myslím, že vás neznám," odvětil.

„Ne, ale poznáte, věřím, že poznáte." Tlouštík se posadil. Když přišel Bezpalec, objednal si červené víno – „dobré víno, milý krčmáři, ze Zhanivedu nebo Baladachu." Zatřpytila se mince.

Cappenovi se zastavilo srdce. „Enas Yorl?" vydechl.

Tlouštík přikývl. „Osobně, ve své neustále proměnlivé osobě. Doufám, že zakletí znovu udeří. Téměř jakákoliv jiná podoba by byla lepší. Nesnáším, když mám nadváhu. A taky jsem eunuch. Bylo to lepší, když jsem byl žena."

„To je mi líto, pane," Cappen si dával pozor, co řekne. Ačkoliv se nedokázal zbavit zakletí, byl Enas Yorl mocným kouzelníkem a stejně dobrým iluzionistou.

„Aspoň jsem nebyl tyransky přenesen. Nedokážete si představit, jak to jde na nervy, ocitnout se náhle někde úplně jinde, na míle daleko. Sem jsem byl schopen přijít, jak se patří, ve svých nosítkách. Fuj, jak může někdo dobrovolně vstoupit do těch stok, kterým se ve Spleti říká ulice?" Dorazilo víno. „Lepší, když budeme mluvit rychle a k věci, mladíku, abychom skončili a já se dostal domů před dalším trapasem."

Enas Yorl usrkl a zašklebil se. „Podvedli mě," zanaříkal. „Tohle se skoro nedá pít."

„Možná je vada ve vašem současném patře, pane," navrhl Cappen. Nedodal, že jazyk určitě trpí vážným případem mnohomluvnosti. Bylo to skoro fyzické mučení, takhle tu trčet, ale čaroděje bylo lepší nepopouzet.

„Ano, nejspíš. Nic nechutná dobře, co jsem – No, dobrá. K obchodu. Když jsem se doslechl, že se Bezpalec poptává po té nehodě včera v noci, vyslal jsem vlastní zvědy. Pochopíte, že jsem se snažil zjistit, o co šlo." Enas Yorl nakreslil do vzduchu znamení. „Čistě z opatrnosti. Nijak netoužím jakkoliv překážet Moci, která má na tom zájem."

Cappena zamrazilo. „Vy víte, co jsou zač, nebo co to má znamenat?" Hlas se mu zachvěl.

Enas Yorl zavrtěl prstem. „Ne tak zhurta, chlapče, ne tak zhurta. Poslední co vím, je o tvé zjevně neúspěšné rozmluvě s Illyrou věštkyní. Také jsem se dozvěděl, že teď jsi v téhle krčmě a znáš se

dobře s hostinským. Očividně jsi do toho zapletený. Musím vědět proč, jak, jak moc – všechno.“

„Pak pomůžete – pane?“

Zavrtěl hlavou, až se mu brada a tváře zatřásly. „Naprosto ne. Říkal jsem ti, že se do toho nechc plést. Ale výměnou za cokoliv, co víš, jsem ti ochotný vysvětlit, co budu moci a poradit ti. Abych tě varoval: moje rada bezpochyby bude, abys to nechal být a nejspíš opustil město.“

A bezpochyby bude mít pravdu, pomyslel si Cappen. To se snadno radí milenci, aby nenásledoval svou… pokud – Ó dobrotiví bohové caronnští, ne, to ne! – pokud je Danlis mrtvá.

Celý příběh se z něj vyřinul. Rychlost a podrobnost líčení podporovaly zvídavé otázky. Na konci jen bez dechu seděl, zatímco Enas Yorl jenom přikyvoval.

„Ano, to potvrzuje, co jsem očekával,“ řekl mág úplně potichu. Hleděl za minstrela, na stíny, které se objevovaly a komíhaly. Šumot hovoru, cinkot pohárů, občasný výbuch smíchu mezi hosty se zdály být vzdálenější než Měsíc.

„Co to bylo?“ vyhrkl Cappen.

„Sikkintair, Létající nůž. Nemohlo to být nic jiného.“

„Co – cože?“

Enas se na spolustolovníka zahleděl. „Netvor, který odnesl ženy,“ vysvětloval. „Sikkintairové jsou symboly Ilse. Představuje je pár soch na hlavním schodišti jeho chrámu.“

„Ach, ano, viděl jsem je, ale nikdy si nemyslel–“

„Ne, nejsi stoupenec žádného ze zdejších bohů. Když jsem se o únosu dozvěděl, vyslal jsem slídit své známé a seslal kouzla na průzkum. Obdržel jsem náznaky… Nemohu ti je popsat, protože se v tajemných naukách nevyznáš. Zjistil jsem, že byla narušena samá podstata našeho vesmíru. Vibrace stále ještě nevymizely a jejich střed je Ilsův chrám. Pokud chceš, můžeš si to zhruba představit jako vlny na vodě, které se zvednou, když do ní někdo skočí, a postupně se uklidňují.“

Enas Yorl upil větší doušek, než měl ve zvyku. „V Ilsigu už byla stará civilizace, když Ranke bylo ještě barbarskou vesnicí,“ řekl spíše pro sebe. Pohledem opět zabloudil pryč do temnoty. „Ilsigské

mýty líčí domov bohů někde mimo ten svět – ne nad, ne pod, ale mimo. Filozofové pozdějšího racionalističtějšího období toto rozpracovali do teorie paralelních vesmírů. Mé vlastní výzkumy – chápete, že můj stav mě nutí zajímat se o dimenzionální teorii, subtilnější aspekt geometrie – mé vlastní výzkumy prokázaly možnost přestupu mezi těmito různými vesmíry.

Jako jinou analogii si představ balíček karet. Na jedné je král, na další eso, pak dvojka a tak dále. Normálně žádná z figur nemůže opustit rovinu, na které existuje. Věřím ale, že kdyby se mezi dvě karty položil velmi tenký plátek savého materiálu namočený ve zvláštním druhu rozpouštědla, prošly by jím barvy tvořící obraz na kartě na druhou stranu a zachovaly by si přitom svá uspořádání. Samozřejmě, že tohle není zrovna ideální srovnání, protože přechod se uskutečňuje zvláštním zkřivením kontinua–“

Cappen už to vědátorství nemohl vydržet. Třísknul holbou o stůl a vykřikl: „U všech pekel všech božstev, dostanete se už k podstatě?“

Muži na sousedních místech vzhlédli, ale když usoudili, že to na rvačku nevypadá, vrátili se ke svému. K vyjednávání se šlapkami, které přišly s lucernami v ruce hledat kšeft.

Enas Yorl se usmál. „Vzhledem k okolnostem ti tvůj výbuch prominu,“ řekl. „Příležitostně jsem také mlád.“

„Nuže dobrá. S předcházejícími údaji, včetně tvých, se průběh události zdá poměrně jasný. Víš o sporu ohledně plánovaného nového chrámu, který má překonat chrám Ilse a Shipri. Netvrdím, že se do toho bůh vložil přímo. Naprosto doufám, že cítí, že by to bylo pod jeho důstojnost. Souboj bohů by pro nás nebyl nic dobrého, což je poněkud mírně řečeno. Mohl ale inspirovat několik ze svých nejfanatičtějších kněží k činu. Mohl jim ve snu nebo ve vidění zjevit prostředky, kterými by mohli proniknout do vedlejšího světa a umožnit tak sikkintairům vykonat vlastní rozkazy. Mám hypotézu, že Lady Rosanda – a zajisté její družka, tvá milenka – jsou v tom světě uvězněny. Na schování manželky velmože je chrám přecpaný kněžími, diákony, akolyty a laiky. Nicméně bránu jako takovou nemusí jít rozpoznat.“

Cappen potlačil záchvěv hrůzy a snažil se, aby jeho trénovaný hlas zněl nedbale: „Jako co může vypadat, pane?“

„Ach, nejspíš jako svitek, vyndaný z truhlice, kde dlouho ležel zapomenutý a nyní rozvinutý. Ano, myslel bych někde ve vnitřní svatyni, aby načerpal sílu z posvátných předmětů a aby ho vidělo co nejméně lidí nezasvěcených do spiknutí –“ Enas Yorl zanechal abstraktností. „Varuj se! Znám tvé myšlenky. Zadus je, než tě zabijí.“

Cappen si přejel suchým jazykem po vyschlých rtech. „Co… můžeme… čekat, že se stane, pane?“

„To je zajímavá otázka,“ řekl Enas Yorl. „Mohu se ale jen domýšlet. Jsem nyní dobře obeznámen s chrámovou hierarchií. A myslím si, že velekněz do té záležitosti zasvěcený není. Je příliš stár a sláb. Na druhou stranu je to zcela ve stylu Hazroaha, Nejvyššího flámena. Navíc v poslední době prakticky převzal od svého představeného řízení chrámu. Je drzý a bezohledný. Měl být vojákem. No, když se vžiji do jeho kůže, řekl bych, že nechá Molina trochu podusit, pak opatrně zahájí vyjednávání – nejdříve nějaký náznak a vždy tvrzení, že je to vůle Ilsova.

Nikdo jiný než císař nemůže zrušit, co se tu podniká pro božstva císařství. Přesvědčit ho bude chtít hodně času a nátlaku. Molin je rankanský aristokrat ze staré školy. Bude rozpolcen mezi svou povinnost k bohům, ke státu, ke své ženě. Ale tuším, že se nakonec zlomí tak, že bude souhlasit, že je opravdu špatná politika vyzdvihovat Savankalu a Sabellii ve městě, jehož patrony nikdy nebyli. Ve svém postavení může císaře ovlivnit, jak chce.“

„Jak dlouho myslíte, že to potrvá?“ zašeptal Cappen. „Než ženy pustí?“

Enas Yorl pokrčil rameny. „Možná roky. Hazroah se to asi pokusí uspíšit tím, že ukáže, že Lady Rosanda je součástí trestu. Ano, dokáži si představit, že ostatky její komorné umučené k smrti a doručené na Molinův práh budou opravdu silný argument.“

Upřeně se zadíval na zděšeného spolustolovníka před sebou. „Já vím,“ řekl. „Živíš v sobě horečnaté sny o hrdinské záchraně. Ta není možná. Předpokládejme, že i kdyby ses nějak skrz bránu dostal a přivedl ji zpět, brána zůstane. Pochybuji, že by sám Ils osobně

prahl po pomstě. Kromě toho, že by to bylo malicherné, mohlo by to také vyprovokovat otevřený střet se Savankalou a jeho suitou, která sama o sobe nahání hrůzu. Ale ruku flámena Hazroaha, který je ohromně pomstychtivý, by Ils nezadržel. Pokud byste unikli jeho zabijákům, půjdou po vás sikkintairové a nikde na celém světě se neschováte. Talisman ti nebude nic platný. Sikkintair není nadpřirozený, pokud tak neoznačuješ sílu, která umožňuje takové mase létat, a nepochází od nějakého čaroděje, ale od boha.

Takže na tu dívku zapomeň. Takových jsou ve městě spousty.“ Zalovil v měšci a hodil na stůl hrst mincí. „Jdi do dobrého nevěstince, užij si a připij na ubohého starého Enase Yorla.“

Vstal a odporoučel se. Cappen seděl a hleděl na mince. Matně si uvědomil, že je to velkorysá částka, na třicet stříbrných.

Přišel Bezpalec. „Co říkal?“ zeptal se.

„Měl bych se vzdát veškeré naděje,“ zamumlal Cappen. V očích ho pálilo, viděl rozmazaně. Zlostně si je promnul.

„Mám dojem, že bude chytřejší víc neslyšet.“ Bezpalec položil svou zmrzačenou ruku Cappenovi na rameno. „Chceš se opít? Na účet podniku. Musel bych si vzít tvoje peníze, jinak by ostatní chtěli taky zadarmo, ale zítra ti je vrátím.“

„Ne, díky – díky ti, ale – ale ty máš práci a já potřebuju někoho, s kým bych si mohl popovídat. Půjč mi jenom lucernu, jestli chceš.“

„S těmi tvými fajnovými hadry to může přilákat lupiče, člověče.“

Cappen sevřel jílec meče. „Bude vítán, aspoň po tu chvilku, co bude žít,“ řekl s hořkostí.

Vyhrabal se na nohy. Jeho prsty nezapomněly posbírat mince.

Jamie ho pustil dovnitř. Seveřan přes své mohutné tělo nahonem přehodil plášť. Nesl kamenný kahanec, který sloužil jako noční světlo. „Pššt,“ řekl. „Panenky už usnuly.“ Hlavou kývl k zavřeným dveřím na vzdálenějším konci přijímací haly. Pozvedl kahanec a ozářil tak Cappenovu tvář. V jeho vlastní se zračil šok. „Hej, kámo, co tě trápí? Už jsem viděl popravené, kteří vypadali šťastněji.“

Cappen klopýtl o práh a zhroutil se do lenošky. Jamie zasunul petlici na vnějších dveřích, od kahance hubkou zapálil svíce a naplnil poháry vínem. Přitáhl si křeslo naproti, posadil se, rudě chlupaté nohy si přehodil pravou přes levou a jemně řekl: „Tak povídej.“

Když to Cappen vychrlil, byl dlouho ticho. Na zdech mezi hezkými obrazy, které vybraly jeho spolubydlící, se leskly jeho zbraně. Nakonec se tiše zeptal: „Vzdáš to?“

„Já nevím, já nevím,“ zasténal Cappen.

„Myslím, že můžeš pokračovat, ať už věci budou či nebudou tak, jak říkal čarodějník. Tam, odkud pocházím, tvrdíme, že svému osudu nikdo neunikne, takže ho může potkat způsobem, kdy to dobře skončí. Kromě toho, nemusí to být náš pohřební den. A pochybuju, že ony draky nejde zabít, ale mohla by to být zábava to zjistit. A hlavně, ta tvá dívka mě moc zaujala. Takových jako ona, mnoho není, příteli. V mé vlasti se také říká „Neotálej a nebudeš strádat“.“

Cappen užasle vzhlédl. „Ty myslíš, že bych se ji měl pokusit osvobodit?“ vykřikl.

„Ne, myslím, že my bychom se měli pokusit,“ usmál se Jamie. „Poslední dobou mám kapičku nudný život – tedy samozřejmě kromě Motýlka a Perleťového svitu. Kromě toho se mi bude hodit podíl z odměny.“

„Já… já to chci,“ koktal Cappen. „Ják moc chci! Ale naše šance je…“

„Je to tvoje dívka a tvoje rozhodnutí. Když do toho nepůjdeš, z ničeho tě vinit nebudu. V tvé zemi nejspíš nevěří, že mužova nejvyšší oddanost patří manželce a dětem. Stejně to pro tebe nebyla nic než naděje.“

Minstrelem projela vlna emocí. Vyskočil a přecházel sem a tam, sem a tam. „Ale co bychom mohli udělat?“

„No, mohli bychom prozkoumat chrám a zjistit, jak se věci mají,“ navrhl Jamie. „Jednou jsem tam chvilku byl. Měl jsem za to, že neuškodí těm bohům složit hold. Možná zjistíme, že skutečně nelze nijak pomoci. Nebo zjistíme, že ano, dáme se do toho a dokážeme to.“

Danlis –

V Cappenovi Varrovi se rozhořel oheň. Byl mladý. Tasil meč a máchl jím, až to hvízdlo. „Ano! Pojďme!“

Část jeho osobnosti, která se starala o gramatiku, zaznamenala v rozmluvě malé zmatení časů a způsobů sloves.

Jediný provoz na Chrámové cestě obstarával noční vítr, chladný a hvízdající. Ledové hvězdy shlížely na její širou prázdnotu, na potemnělé budovy, ošlehané sochy a šumící zahrady. Tu a tam zpod portiků, štítů nebo říms, ze skleněných luceren, železných kotlíků nebo provrtaných kamenných džbánů vrhaly plameny věčné světlo. Odraz ohňů lemujících mohutné schodiště vedoucí do svatyně Ilse a Shipri poskakoval po ohromné mužské a ženské soše, které stály, oděny do starobylých rouch, u paty schodiště.

Za nimi se tyčil boží příbytek, s portikem, velkými bronzovými vraty, žulovými zdmi strmě se zdvihajícími do pozlacené kupole, ze které také zářilo světlo – nejvyšší bod Asyla.

Cappen vyrazil vzhůru. „Stůj!“ řekl Jamie a chytli ho za plášť. „Nemůžeme jít rovnou dovnitř. V hale jsou stráže, víš.“

„Chci si prohlédnout ty sikkintairy,“ vysvětloval bard.

„No, to není špatný nápad, ale rychle. Jestli půjde okolo hlídka, budeme v průšvihu.“ Nemohli tvrdit že prostě chtěli projevit svou zbožnost, protože civilistům bylo v tomto okrsku povoleno nosit jako zbraň pouze nůž. Cappen i Jamie ho měli, ale ne viditelně jako počestní muži. Cappen měl navíc rapír, Jamie šaršoun, kuželovitou přílbu s průzorem a drátěnou košili po kolena. Pro oba měl ještě kopí.

Cappen přikývl a vyrazil nahoru. V půli cesty se zarazil a užasle zíral. Socha skýtala úděsný pohled. Byla z obsidiánu vyleštěného do hladka jako sklo a s ocasem stočeným pod úzkým tělem mohla měřit na třicet stop. Dvě přední nohy končily spáry dlouhými jako Jamieova dýka. Vztyčený hadovitý krk nesl ohavně protáhlou hlavu, rozevřené čelisti odhalovaly tesáky, které sochař vyvedl v diamantech. Ze zad se zvedala křídla, až na zahrocená zakřivení podobná netopýřím, která rozvinutá mohla měřit dalších deset sáhů.

„Jasně,“ zamumlal Jamie, „taková bestie by dokázala odnést dvě ženy jako orel párek zajíčků. To musí být spousta žrádla tohle živit. To by mě zajímalo, jakou kořist loví doma.“

„To možná zjistíme,“ řekl Cappen a přál si, aby to tak nebylo.

„Pojď.“ Jamie zamířil dozadu okolo levé strany chrámu. Ten zabíral téměř celý pozemek, zůstal jen úzký vydlážděný proužek. Hned vedle něj zeď ohraničovala květinami vonící svatyni Eshi, bohyně lásky. Proto tam byla vyhovující tma a vetřelci teď nemohli být z cesty spatřeni. Pronikalo tam ale dost světla, aby viděli na cestu. Cappena napadlo, jestli to neznamená, že se nad jejich hazardním podnikem usmívá. Koneckonců, je to hlavně kvůli lásce. Kromě toho byl vždycky jejím zaníceným uctívatelem, jejím nebo jejích protějšků v cizích panteonech. Mnohem častěji než většina lidí jí skládal její oblíbenou oběť.

Jamie podotkl, že budova musí mít menší vrata pro zásobování. Záhy jedny našel. Byly na noc zavřené a v okénku nad nimi zůstala jenom úzká skulina, kterou se nešlo protáhnout. Mohl by je rozštípat, ale způsobilo by to hluk, který by mohl někdo zaslechnout. Cappen měl lepší nápad. Řekl svému společníkovi, aby si klekl na všechny čtyři. Vylezl mu na široká záda, okénkem protáhl kopí a pohyboval jím podél vnitřní strany dveří. Po chvíli šátrání a šeptaných nadávek zachytil hrotem závoru a odsunul ji.

„Hej, myslím, že ses minul povoláním,“ řekl Seveřan, když vstal a otevřel dveře.

„Ne, loupež je na můj vkus příliš riskantní,“ pokusil se zavtipkovat Cappen. Ve skutečnosti nikdy neokradl nebo nepodvedl nikoho, kdo by si takové jednání nezasloužil.

„Dokonce i vloupání do stánku božího?“ Jamieho škleb byl širší, než by se dalo čekat.

Cappen se zachvěl. „Ani mi to nepřipomínej.“

Vešli do skladiště, zavřeli dveře a temnotou tápali k východu. Za ním byla dvorana. Daleko od sebe rozmístěné lampy příliš světla neposkytovaly. Jinak zde bylo prázdno a panovalo tu ticho. Předsíň chrámu a hlavní loď se nikdy nezamykaly. Hlídaly tu stráže a kněží byli vždy připraveni přijmout oběť. Ale teď spali. Nebo aspoň v to oba doufali.

Jamie věděl, že nejsvatější svatyně je v kupoli. Ils je nebeský bůh. Nechal Cappena jít prvního, protože se uvnitř lépe vyznal a dokázal najít cestu. Minstrel se tomu věnoval napůl a sotva vnímal nádheru, kterou míjel. Druhá polovina jeho mysli byla zaměstnána vzpomínáním si na legendy o hrdinech, kteří vyvolali hněv boha, zejména toho nejvyššího, ale nakonec dosáhli štěstí, protože měli požehnání jiného. Usoudil, že budoucí pokusy o usmíření Ilse by jen pozornost té mocné osobnosti přitáhly. Nicméně, Savankala by byl potěšen, a co se místních božstev týká, ano, všemi prostředky by zaníceně vzýval Eshi.

Několikrát špatně zabočil, a když to zjistil, musel se vracet. Vždy mu připadalo, že to trvá příšerně dlouho. Zanedlouho však nalezl schodiště, které vypadalo, že klikatě šplhá po vnitřní straně zevní zdi. Odpočívadlo po odpočívadle pokračovali nahoru –

Poslední bylo ve velmi malé budce, byť bohaté zdobené –

Otevřel dveře a vešel –

Vítr prohánějící se mezi sloupy podpírajícími kupoli mu pronikl šaty až do morku kostí. Spatřil hvězdy. Byly to ty nejjasnější na obloze, protože budka se vstupem tvořila podstavec obrovské lucerny. Přes podlahu vydlážděnou symboly, které neznal zpozoroval na každé světové straně něco velkého – oltář, dvě sochy, a jak odhadoval, slavný Kámen hromů. Všechny byly zahaleny do zlatého brokátu. Před předmětem na východní straně visel pás, jehož odvrácená strana, jak se zdálo, zářila.

Sebral odvahu a přistoupil k němu. Byl to pergamen, asi osm stop dlouhý a čtyři široký, zavěšený na výšku na šňůrách visících z žeber kupole. Vypadalo to, že šňůry jsou pevně přilepeny, aby nemusely být dělány do pergamenu díry. Dolní okraj svitku, který byl dvě stopy nad podlahou, byl podobně zajištěn, šňůry však byly zatíženy kovadlinami, které sem byly jistě proto přineseny. Nicméně ve větru se pergamen kýval a chřestil. Byl pokryt kabalistickými znaky.

Cappen přešel na jeho druhou stranu a tiše hvízdl. Obraz lemoval úzký rám. Za okrajem, což mohla být besídka nebo pergola, přecházela scéna do luk, ve kterých se porůznu majestátně tyčily duby. Asi míli daleko – perspektiva byla úžasně provedená – stála

budova velikosti panského sídla, ve stylu, jaký nikdy předtím neviděl, krvavě rudá, se sloupořadím a výstředně klenutou střechou a okapy. Obklopovala ji upravená zahrada, jejíž cestičky a tvarování keřů a stromů měly rovněž cizí rysy. Stříkající fontány vytvářely složité vzory. Krajina za domem se zvedala a na obzoru se tyčily zasněžené vrcholky. Obloha byla sytě modrá.

„Co je to za čáry!“ vybuchl Jamie. „Z toho obrazu svítí slunce. Cítím to.“

Cappen se vzchopil a soustředil se. Ano, teplo i světla… a vůně? A copak ty fontány vlastně i nehrají?

Zachvěl se děsem. „Určitě… jsme… našli bránu,“ řekl.

Opatrně pozvedl ke svitku kopí. Hrot nenarazil na žádný odpor a prostě pokračoval dál. Jamie svitek obešel. „Nepropíchl jsi ho,“ oznámil. „Na téhle stra ně nic netrčí. Je mimochodem docela pevná.“

„Ne,“ odvětil Cappen, sotvaže to bylo slyšet, „hrot kopí je v jiném světě.“

Stáhl zbraň zpět. S Jamiem na sebe hleděli.

„Nuže?“ pronesl Seveřan.

„Nikdy nebudeme mít lepší šanci,“ odvětil za Cappena jeho hlas. „Vrátit se teď by bylo čiré bláznovství, pokud se to nerozhodneme celé vzdát.“

„No, mohli bychom jít říct Molinovi, ne princovi, co jsme našli.“

„Aby nás zavřeli do blázince? I kdyby princ vyšetřovatele poslal, spiklencům jenom stačí tuhle věc sundat a ukrýt ji, dokud hlídka neodejde. Ne.“ Cappen narovnal ramena. „Dělej, jak chceš, Jamie, ale já jdu tam.“

V skrytu si ze srdce přál mít méně odhodlání, nebo aspoň aby nebyl zamilovaný do Danlis.

Jamie se zakabonil a povzdechl. „Joj, soudím, že díš pravdu. Nečekal jsem, že věci naberou tak střemhlavý spád. Myslel jsem, že se tu prostě porozhlédneme. Kdybych tohle předpokládal, vzbudil bych panenky, abych jim popřál dobrou noc.“ Potěžkal kopí a tasil meč. Náhle se zasmál. „Ať se stane cokoliv, nechť to není nudné!“

Cappen překročil vysoký práh a vykročil.

Bylo to jako projít jakýmikoliv dveřmi, až na to, že vstoupil do příjemného letního dne. Když ho Jamie následoval, spatřil, že pohled na pergamenu byl týž, jaký opustil: zahalený předmět, sloup, hvězdy nad nočním městem. Zkontroloval druhou stranu pásu a čekaly ho stejné vzory jako na jeho protějšku.

Ne, pomyslel si, to není protějšek. Pokud rozuměl správně Enasu Yorlovi a dobře si zapamatoval, co mu jeho učitel matematiky říkal o tajích geometrie, musí to být jediný svitek. Jednu jeho stranu tvoří tento vesmír, druhou jejich vesmír. Kouzlo stočilo dimenze tak, že šlo přímo mezi nimi přecházet.

Také zde byl svitek zavěšen na šňůrách, ale v besídce ze žlutého mramoru, ze které vedlo točité schodiště dolů na louku. Pomyslel si, že pro sikkintaira musel být průchod zrádný, zejména když v drápech nesl dvě ženy. Netvor je nejspíš tiskl k sobě, přiletěl velkou rychlostí, složil křídla a protáhl se mezi sloupy kupole do brány. Na cestě opačným směrem se tudy musel proplazit do Asyla.

Tohle všechno Cappen provedl a vymyslel sotva za půltucet tepů srdce. Zpět ho vytrhnul výkřik. Jejich příchodu si všimli tři muži, kteří lelkovali na schodišti, a nyní se hrnuli nahoru. Ohromní, s drsnými rysy, hladce vyholení, měli přilby s vysokým hřebenem, zlacené kyrysy, černé haleny a škorně, krátké meče a halapartny chrámové stráže. „Kdo u Nejčernějšího zla jste?“ zvolal první. „Co tady děláte?“

Jamieho pochyby zmizely pod přílivem chlapecké radosti. „Pochybuju, že nám uvěří jediný slovo,“ řekl. „Budeme je muset přesvědčit jinak. Kdyby si zvládnul toho po tvý levici, já si vezmu ty jeho pochopy.“

Cappen tolik sebedůvěry necítil. Ale neměl čas se bát, roztřesení si musel nechat na vhodnější dobu. Kromě toho byl docela dobrý šermíř. Vrhl se přes besídku dolů ze schodů.

Potíž byla v tom, že neměl zkušenost s kopím. Bodl. Halapartník držel svou zbraň oběma rukama blízko u sebe, hned u středu ratiště. Vrazil s ní do Cappenovy, odrazil výpad a téměř ji minstrelovi vyrazil z rukou. Hlídačův protivýpad by protivníka propíchl, kdyby sebou minstrel nežuchl rovnou na mramorovou podlahu.

Strážce se zachechtal, zeširoka se rozkročil a napřáhl halapartnu na úder sekerovým ostřím. Jak jí máchl, ruce mu sjely na konec ratiště.

Mihla se ostří halaparten. Cappen se kutálel ze schodů až dolů na zem, kde vyskočil na nohy. V rukou pořád svíral kopí, které ho při každém převaleni tlouklo. Strážný zařval a skočil za ním. Cappen utíkal.

Za ním druhý strážný ležel rozvalený a škubal sebou, hezky diminuendo, v neuvěřitelně velké lesknoucí se spoustě krve. Jamie zaútočil, vrhl svoje kopí a zasáhl muže do krku. Třetí poskytoval Seveřanovi řízný boj, halapartna proti sekeře. Měl delší dosah, ale ryšavec měl větší sílu. Nad loukou se nesly údery a řinčení.

Cappenův protivník byl větší než on. Tím měl nevýhodu, že nedokázal tak rychle měnit rychlost a směr. Strážce se hřmotně hnal asi deset, dvanáct stop za Cappenem, Cappen se na pětníku zastavil, otočil se a mrštil kopí. Nepovedlo se mu to tak jako jeho kamarádovi. Trefil se strážci mezi nohy. Ten se zhroutil na trávu. Cappen se k němu vrhl. Neriskoval pokus probodnout ho. To by ho mohl obrněný protivník popadnout. Vykroutil mu z nepevných rukou halapartnu a dal se na útěk.

Strážný vstal. Cappen doběhl k dubu a odhodil halapartnu. Uvízla mezi větvemi. Tasil meč. Jeho sok učinil totéž.

Krátký meč proti rapíru – mnohem lepší, musím si ale dávat pozor, pomyslel si Cappen. Trup stojící proti němu byl chráněn. Ale anatomie lidského těla má více zranitelných míst. „Zatancujeme si?“ nabídl Cappen.

Když se s Jamiem blížili k domu, přejel po nich stín. Vzhlédli vzhůru a spatřili strach nahánějící černé tělo sikkintaira. Na okamžik se obávali toho nejhoršího. Avšak Létající nůž prostě stoupal, ve výšce plachtil a vznášel se ve své hrozivé velkoleposti. „Nejspíš lidi neloví, pokud jim to nepřikážou,“ dohadoval se Seveřan. „Medvědi a zubři mají víc masa.“

Cappen se zamračil na rudé zdi před sebou. „Další otázka je,“ řekl, „proč proti nám nikdo nevyrazil.“

„Ehm, řekl bych, že ti borci, které jsme rozprášili, byli tady jediní bojovníci. Vždyť co měli na práci? Zabránit dámám v útěku, pokud mají dovoleno ve dne vycházet ven. A co se onoho domu týká, i když je víc než dost velký, domnívám se, že byl majitelem zapůjčen. Potřeba není víc než pár sluhů – doufejme, že žen. Nepředpokládám, že by někdo náhodou naší malou šarvátku viděl.“

Cappenovi projela myslí závratná myšlenka, že by se jim mohla záchrana povést – záhy, bezpečně, snadno. Později o tom s Jamiem diskutovali. Pokud budou chrámoví kněží, včetně Hazroa, okamžitě uvězeni, mělo by je to zbavit problémů s odplatou.

Pod nohama jim zaskřípal štěrk. Ve vzduchu byla sladká vůně růží, jasmínů a zimolezu. Fontány tryskaly a hrály. Došli k hlavním dveřím. Byly dubové s mnoha skleněnými okénky. Klepadlo bylo ve tvaru sikkintaira.

Jamie opřel kopí, tasil meč, levou rukou vzal za kliku a dveře rozrazil. Za nimi se rozprostírala nádhera koberců, drapérií a čalounění v kaštanově hnědém odstínu. Vešli. Uvnitř bylo ticho a vůně jako těsně před bouří.

Klenutým průchodem vešel muž v černém roucha diákona. Tonsura se mu v šeru leskla. „Zaslechl jsem – ach!“ zalapal po dechu a ucouvl. Jamie natáhl ruku a chytil ho za límec. „Ne tak rychle, příteli,“ řekl bodře válečník. „Máme prosbu, a jestli vyhovíš, nebudeme muset tuhle krásnou předložku zamazat. Kde máš hosty?“

„Co, co, co,“ vykoktal diákon.

Jamie s ním zatřásl, velmi lehce, ze strachu, aby mu nevykloubil rameno. „Lady Rosanda, manželka Molina Světlonoše, a její komorná Danlis. Zaveď nás k nim. Aha, a po cestě bychom neradi potkali někoho dalšího. Mohlo by to způsobit rozruch.“

Diákon omdlel.

„Nu, dobrá,“ prohlásil Jamie. „Nenávidím pomyšlení na zabíjení neozbrojených lidí, ale je možné, že budou mít rozum.“ Zhluboka se nadechl. „Rosando!“ zařval. „Danlis! Jamie a Cappen Varra jsou tady! Jde se domů!“

Řev jeho společníka málem porazil. „Zbláznil ses?“ vyjekl minstrel. „Vyplašíš všechen personál–“ Náhle ho jako blesk napadlo: jestliže tu neviděli žádné stráže, tak tu jistě žádné další nejsou a

nebylo zde tedy nic hmotného, čeho by se museli bát. Nyní každá minuta zpoždění zvyšovala nebezpečí, že nastanou jiné potíže. V chrámu by mohl někdo objevit stopy vpádu. Sami bohové vědí, co číhá v této říši… Ano, Jamieho úsudek se mohl ukázat jako mylný, ale bylo to nejlepší, co mohl udělat.

Objevili se slouhové, ale před tasenými meči couvli. A pak, a pak–

Dveřmi vešla Danlis. Za ruku vedla nebo spíš táhla napůl hysterickou Rosandu. Obě byly hezky oděny a ani nevyhlížely, že by byly zneužity, ale bledost jejich tváří a kruhy pod očima vypovídaly, že musely trpět.

Cappen vykročil a téměř upustil kopí. „Milovaná!“ vykřikl. „Jste v pořádku?“

„Po stránce tělesné jsme nestrádaly, krom samotného únosu,“ odvětila zdatně. „Kruté byly hrozby, ač je Hazroah nesplnil. Můžeme už jít?“

„Jo, čím dřív, tím líp,“ zavrčel Jamie. „Veď je napřed, Cappene.“ Jeho meč jim kryl záda. Cestou ven sebral kopí, které nechal u dveří.

Po zahradních pěšinách vyrazili zpět. Danlis s Cappenem museli mezi sebou vést Rosandu. Ženin kyprý půvab se rozpustil v slzách, sténání, kňourání a občasných výkřicích. Věnoval tomu pramalou pozornost. Pohledem neustále sledoval pravidelný profil svého miláčka. Když se k němu obrátily její šedé oči, srdce se mu rozezpívalo.

Rozevřela rty. Čekal, že se užasle zeptá: „Jak jste to vůbec, vy neuvěřitelní, úžasní muži, dokázali?“

„Co nás čeká?“ chtěla vědět.

To byla inteligentní otázka. Cappen spolknul zklamání a načrtl jí, co předcházelo. Teď, pravil, se branou vrátí do kupole a vykradou se z chrámu až do Molinova sídla, kde je čeká radostné znovushledání.

Pak ale musí konat neodkladně – ano, vytáhnout z postele prince, aby podepsal rozkazy – a obsadit chrám a každého, koho uvidí zavřít dřív, než z tohoto světa přikvačí další potíže.

Zatímco mluvil, Rosanda se trochu sebrala. „Ach, vy, ach, vy," zasípala, „vy neuvěřitelní, úžasní muži."

Její hlas přehlušil ohlušující hvizd. Uprchlíci se ohlédli. Ve dveřích domu stál podsaditý člověk středního věku v šarlatovém rouchu nejvyššího Ilsova kněze. U úst držel píšťalu a pískal na ni.

„Hazroah!" zaječela Rosanda. „Vůdce!"

„Nejvyšší flámen–" začala Danlis.

Přerušil ji svist ve vzduchu. Cappen vzhlédl a spatřil, že se noční můra plní. Dolů klesal sikkintair. Hazroah ho přivolal.

„Jakže, ty zkurvysynu!" zařval Jamie. Pořád se držel hodně vzadu. Zvedl kopí, napřáhl se a veškerou i silou a svou vahou ho mrštil. Hrot vnikl Hazroahovi do prsou. Žebra ho nezastavila. Vychrlil krev, zhroutil se a už nic ze sebe nevydal. Ratiště kopí trčící z jeho těla se ještě chvělo.

Ale sikkintairova obrovská křídla zastínila slunce. Jamie doběhl ke skupince a vytrhnul Cappenovi z ruky druhé kopí. „Pospěš, kámo," nařídil. „Dostaň je do bezpečí."

„Opustit tě? Ne!" protestoval jeho druh.

Jamie zaklel. „Chceš, aby to všechno bylo na nic? Jak sem řek, pospěš!"

Danlis zatahala Cappena za rukáv. „Má pravdu. Stát potřebuje naše svědectví."

Cappen klopýtal kupředu. Občas se ohlédl.

Ve stínu křídel plály Jamieho vlasy. Stál neústupně a svíral kopí jako lovec. S tlamou dokořán se na něj hnal Létající nůž. Jamie mu kopí vrazil mezi čelisti a zakroutil jím.

Netvor vydal skřek, při kterém v žilách tuhla krev. Křídla mu byla k ničemu, hromově jimi zapráskal, mihl se kolem a zaťal paráty do země. Jamie napřáhl sekeru a zasadil mu ránu.

Sikkintair se zvedl. Z hrdla mu trčelo kopí. Roztáhl velké ebenově černé blány křídel, vzlétl, udělal otočku a znovu se řítil k zemi, drápy před sebou. Vzduch za ním hvízdal.

Jamie se ani nepohnul, v pravé ruce meč, v levé dýku. Když paráty udeřily, odrazil je dýkou. Ze stehna mu vytryskla krev, ale většinu úderu zachytila drátěná košile. A jeho meč sekal.

Sikkintair znovu zařval. Pokusil se vzlétnout, ale nedokázal to. Jamie mu zmrzačil levé křídlo. Přistál – Cappen cítil ten úder přes podrážky až v kostech – a trhaně se blížil k Jamiemu. Kolem kopí vycházel sykot.

Jamie stál pevně na místě. Když po něm tesáky sekly, ustoupil stranou, skočil zpátky a oběma rukama se vrhl na kopí. Síla stočila čelisti stranou. Proklouzl kolem krku k netvorově hrudi. Oběma ostřími zaútočil na páteř.

Cappen s ženami pospíchali kupředu.

Byli už téměř u besídky, když je přiměly ohlédnout kročeje. Jamie je dobíhal. Za ním bezvládně ležel sikkintair.

Ryšavec je dostihl. „Hej, to byl boj!“ vyrazil skoro bez dechu. „Díky za tu výpravu, příteli. Máš za to u mě pořádnou pitku!“

Vystoupali po smrtí znesvěcených schodech. Cappen se rozhlédl do dálky. Ve směru od hor tepala oblohu spousta křídel. Hrůza mu sevřela nitro. „Podívej!“ Sotva to ze sebe vypravil.

Jamie přimhouřil oči. „Další,“ řekl. „Možná tucet. S tolika se nemůžeme vypořádat. To by nezvládla ani armáda.“

„Ten hvizd musel být slyšet mnohem dál, než by ho slyšel smrtelník,“ dodala věcně Danlis.

„K čemu tady ještě otálíme?“ zakvílela Rosanda „Pojďte, vezměte nás domů!“

„A ty sikkintairové za námi?“ namítl Jamie. „Ne, mám svoje panenky a příbuzné a–“ Přešel a postavil se před pergamen. V rukou se mu zablesklo ostří. Přilbu, drátěnou košili, oděv i tvář mu pokrývala krev. Tvář mu zkřivil úšklebek. „Věštkyně mi jednou povídala, že zemřu na vzdálené straně cizoty. Vsadím se, že ani nevěděla, jaký má talent.“

„Předpokládáte, že ty bestie mají za úkol nás zabít, a když to provedou, vrátí se do doupat.“ Danlis to řekla tónem, jako by činila poznámku o počasí.

„Ano, co jiného? Jak by nás honili, způsobili by spoustu škody. Rozzuřilo by je to a celý náš svět by zpustošili. Je to o to pravděpodobnější, že Hazroah tam leží propíchnutý. Kdo jiný je dokáže ovládat?“

„O nikom jiném nevím a mluvil s námi hodně otevřeně.“ Přikývla. „Ano, jsme povinni zemřít, kde jsme.“ Rosanda klesla na zem a blábolila. Danlis dala průchod svému podráždění. „Vstaňte!“ nařídila své paní. „Vstaňte a čelte svému osudu jako rankanská dáma!“

Cappen na ni s beznadějí úpěnlivě hleděl. Usmála se na něj. „Ničeho nelituj, drahý,“ řekla. „Vedl sis dobře. Protistátní spiknutí bylo zmařeno.“

Vzdálená strana cizoty – šach – šachovnice – ta verze šachu, při které předstíráš, že levá i pravá strana šachovnice jsou totožné jako na válci – vířilo Cappenovi hlavou. Létající nože se rychle blížily. Překvapující aspekty geometrie –

Jako bleskem osvícen, věděl… nebo si myslel, že ví… „Ne, Jamie, jdeme!“ zařval.

„A přivodit tak záhubu nevinných?“ Obr se nahrbil. „Nikdy!“

„Jamie, nech nás projít! Dokážu bránu zavřít. Přísahám – můžu přísahat při – při Eshi–“

Seveřan si s Cappenem hleděli chvíli do očí. Posléze: „Jsi můj bratr ve zbrani.“ Ustoupil. „Projdi.“

Sikkintairové byli tak blízko, že Cappen slyšel hluk jejich letu. Pobídl Danlis ke svitku. Pozdvihla si trochu sukni, odhalila tak půvabný kotník a prošla. Zatáhl Rosandu za zápěstí. Žena vrávorala, vypadalo to, že není schopna jít rovně. Cappen ji chytil za paži a předal Danlis do druhého světa, aby ji vytáhla. Sám mohutně šťouchl lady do zadku. Byla na druhé straně.

Pak i on a Jamie.

Pod kupolí chrámu sekl Cappen vysoko rapírem. Vzduchem to zasvištělo. Cappen přeťal horní šňůry. Pergamen padal, přitom se kroutil a praskal. Cappen odhodil zbraň, až to zazvonilo, dřepnul si a rozpřáhl ruce. Chytil uvolněné rohy. Ty táhl k rohům, které byly stále uchycené, aby svitek složil.

Ozývaly se z něho příšerné údery a drápání. Sikkintairové se plazili do besídky. Pro ně musel vchod ohlížet beze změny, otevřený pro jejich lov.

Cappen kraj, který držel v ruce, jednou přetočil, ale ve skládání pokračoval, až dal okraje na sebe.

Vytvořil tak povrch, který měl jen jednu stranu a jeden kraj. Tak uzavřel bránu.

Nebyl si jist, co bude následovat. Zběžně uvažoval, že by takto složený svitek propašoval ven a nakonec ho slepil – dokud ho nebude moci spálit. Ale okamžitě, jakmile skládání dokončil, svitek zmizel. Enas Yorl mu pak řekl, že tak učinil nemožným, aby svitek dál existoval.

Kde bývala brána, to zavířilo, ozval se sykot a praskot. Cappen zaslechl zvuk znějící jako neznámé slovo neznámého zaklínadla: „Mobius–s–s.“

Když se vykradli z chrámu a urazili nějakou vzdálenost, zastavili se, aby si odpočinuli, než budou pokračovat do Molinova domu. Bylo to ve slepé uličce odbočující z cesty, v cihlami vydlážděném výklenku, kde v květináčích rostly květiny. Uchylovali se sem vyznavači dvou malých a laskavých bohů. Vítr utichl, hvězdy se jasně třpytily, na východě stál nad střechami půlměsíc a vše matně postříbřoval. Kdesi v dálce hrál kocour serenádu své vyvolené.

Rosanda znovu poněkud nabyla rovnováhy. Vrhla se Jamiemu na prsa. „Ach, hrdino, hrdino,“ lkala, „budete odměněn, ano, poklady, povýšení do šlechtického stavu, všechno!“ Přitulila se. „Ale nic nepřekoná mé bezmezné díky…“

Seveřan mrkl na Cappena. Bard maličko zavrtěl hlavou. Jamie přikývl, že porozuměl, a odtáhl se. „Ehm, dejte pozor, milady,“ řekl. „Tisknout se na drátěnou košili, ještě k tomu tak zakrvácenou a propocenou, to vzhledu neprospívá.“

Zaplétat se s ženami panstva není moudré, i když jste jim zachránili život.

Cappen sám byl zaneprázdněn. Poprvé políbil Danlis na její rozkošná ústa, potom podruhé, potřetí. Danlis polibky patřičně opětovala.

Pak se poněkud odtáhla. Měsíční svit činil její klasickou krásu záhadnou. „Cappene,“ řekla, „než budeme pokračovat, bude lepší si promluvit.“

Otevřel ústa. „Cože?“

Sepjala ruce. „Nejdříve to naléhavé,“ pokračovala rázně. „Jakmile dorazíme do domu a vzbudíme velekněze, vypukne nejdříve chaos, potom porady, a já – jako žena – budu z vážných rozhovorů vyloučena. Proto bude lepší, když ti dám radu nyní, abys ji mohl prosadit. Ne že by Molin nebo princ byli blázni; opatření, která je nutno podniknout, jsou jasná. Nicméně žádoucí je okamžitá akce a oni budou tím překvapením zaskočeni.“

Každý bod odpočítávala na prstech. „Za prvé, jak už jsi řekl, Ďasové“ – s nechutí ohrnula nad přezdívkou nos – „císařská elitní garda by měla nasednout a okamžitě vyrazit do chrámu Ilse a veškeré osazenstvo tam zavřít k vyšetřování, kromě velekněze. Ten je nejspíš nevinen a v každém případě by to bylo politicky nešikovné. S Hazroahovou smrtí mohlo nebezpečí pominout, ale zaručit se to nedá. I kdyby tomu tak bylo, měli by být zjištěni jeho spoluspiklenci a příkladně potrestáni.

Nyní, za druhé, moudrost by měla umírnit spravedlnost. Nedošlo k žádné neodčinitelné škodě, pokud nepočítáme ty osoby, které zůstaly lapeny v paralelním vesmíru. A ty si to bezpochyby zasloužily.“

Vypadali celkem odvážně, připomněl si Cappen. Soucitně se ušklíbl. Ovšem, mohou je sežrat sikkintairové.

Danlis hovořila dál: „– lidumilná vláda a umění kompromisu. Velký chrám zasvěcený rankanským bohům je naprosto potřebný, ale je nutné, aby nebyl větší než ten Ilsův. Na tvých radách bude záležet drahý. Dávej je moudře. Budu ti radit.“

„Ehm?“ vypravil ze sebe Cappen.

Danlis se usmála a uchopila ho za ruku. „Po tom co jsi udělal, můžeš dosáhnout neomezeného postavení,“ řekla mu. „Ukážu ti, jak se o něj ucházet.“

„Ale – ale já nejsem žádnej zatracenej politik!“ vykoktal Cappen.

Ustoupila a prohlížela si ho. „To je pravda,“ souhlasila. „Ty jsi udatný, ale také nezodpovědný a líný a – No, nezoufej. Já tě vychovám.“

Cappen polknul a odšoural se bokem. „Jamie,“ řekl, „ehm, Jamie, cítím se úplně vyždímanej, skoro mrtvej. Nebyl bych vůbec k

ničemu – všechno se musí dít rychle a já bych to spíš brzdil. Lepší bude, když si najdu nějaký pelech a ty vezmeš dámy domů. Pojď sem a já ti řeknu, jak to pár slovy vylíčíš. Dámy, omluvte mě. Některá z těch slov byste slyšet neměly.“

Týden poté seděl Cappen Varra u Oplzlého jednorožce a popíjel. Bylo pozdní odpoledne a uvnitř nikdo nebyl, jenom druhý hospodský, teď už se zašitými ranami.

Ve dveřích se objevil muž a zamířil ke Cappenovu stolu. „Všude tě hledám,“ zabručel Seveřan. „Kdes byl?“

„Skrývám se,“ odvětil Cappen. „Schovávám se tady ve Spleti, což budu, dokud opět neupadnu v zapomnění, nebo se nerozhodnu přesunout někam jinam.“ Upil vína. Okny dovnitř pronikly sluneční paprsky a pozlatily zrnka prachu tančící v jejich teple Na parapetu ležela kočka a tiše předla. „Potíž je v tom, že mám prázdnou kapsu.“

„Hodnou dobu si na něco takového naříkat nemusíme.“ Jamie se usadil a mávl na výčepního. „Pivo!“ zahřměl.

„Takže sis vybral odměnu?“ zeptal se minstrel dychtivě.

Jamie přikývl. „Jo. Tak, jak jsi mi šeptal, než jsi nás opustil. Je mi záhadou proč, naštvalo mě to a bylo mi to proti srsti. Ale podsunul jsem Molinovi dojem, že záchrana byl můj nápad a že ty jsi nic než nohsled, kterému bych měl utrousit pár zlatých. Naplnil skříňku zlaťáky a stříbrňáky a řekl, že by si přál, aby si mohl dovolit udělat to desetkrát. Nabídl mi získat rankanské občanství a rovněž šlechtický titul a udělat ze mě úředníka, ale já jsem řekl ne, díky. Rozdělíme se spolu půl na půl. Ale pití jde teď na mě.“

„A co spiklenci?“ vyzvídal Cappen.

„Ach, ti. Věc se držela pod pokličkou, jak jsi očekával. I když Ilsův chrám nelze zničit, byl očividně podroben.“

Jamieho pohled přeletěl stůl a ztvrdl. „Když jsi zmizel, Danlis souhlasila, abych si přisvojil veškerou slávu. Uměla to líp – Rosandy si nikdo nevšiml – ale Danlis chtěla v tu chvíli člověka, který by princi přednesl její návrhy, a nebyl nikdo, kdo by mě zachránil. Předpokládala, že jsi byl prostě unavený. Když jsem ji ale viděl naposledy, tak… ehm… „vyjádřila zklamání“.“ Naklonil svou ryšavou hlavu. „Je to ale děvče. Myslel jsem, že jsi ji miloval.“

Cappen Varra se znovu napil vína. Léto v něm zakleté ho polechtalo na jazyku. „Miloval," přiznal.

„A miluji. Mám zlomené srdce a částečně piju proto, abych tu bolest umrtvil."

Jamie pozvedl obočí. „Cože? To nedává smysl."

„Ach, v tom je právě ten hlavní smysl," odvětil Cappen Varra. „Zlomená srdce se obvykle hojí rychle. Mohl bych ti zatím zarecitovat rondel, který jsem dokončil, než jsi mě našel –

Ničící návaly velkého hoře,
hbitě jitřní paní moje zažene.
Spojili bychom životy svoje, však bohové tvrdí ne!
Co nejpozději vstal jsem z lože.
Přišla ke mně paní má podobná zoře.
V temnotě snil jsem, zda pobude či ne."

Několik poznámek kupce Furtwana Držgrešleho

Andrew Offutt

První věc, kterou jsem si na něm všimnul, víte, takovej ten první dojem, bylo, že to nemůže bejt žádnej chudej chlapík. Nebo kluk, nebo mladík, nebo co vlastně byl. Rozhodně ne se všema těma zbraněma, co jima byl ověšenej. Z opasku ze šagrénový kůže, kterým měl přepásanou šarlatovou šerpu – křiklavě šarlatovou šerpu! – se mu u levýho stehna houpala zakřivená dýka a vpravo jeden z těch ilbarsiských „nožů“, co jsou dlouhý jako ruka. Žádnej pořádnej meč, to ne. Takže žádnej voják. To ale není všechno. Pár nás ví, že ve vysoké botě má pochvu. Ta tenká věc a střenka vypadala, jako že je na ozdobu. Dárek od ženský, slyšel sem jednou odpoledne, jak to na bazaru povídá Starýmu Pajdovi. Dost o tom pochybuju.

(Doslech sem se, že další kudlu má o moc míň pohodlně připásanou na vnitřní straně stehna, asi pravýho. Možná, že to je jeden z důvodů, proč tak chodí. Kočičí pružnost a přitom tak nějak napnutý nohy. Chůze akrobata – nebo pohupování gaunera. Ne abyste mu pověděli, že sem to říkal!)

Takže ty zbraně a můj první dojem mi řekly, že to není žádnej chudák. Nahoře na pravý ruce měl pásek z mědi a kůže s vrhacím nožem, další měl na tý samý ruce v dlouhým chrániči předloktí z černý kůže. Oba byly krátký. Myslím ty kudly, ne chrániče nebo snad ruce.

Celá ta výzbroj by stačila každýho zastrašit za tmavý noci, natož za měsíčný. Jen si představte, že ste ve Spleti nebo na nějakým takovým podobným místě a ze stínu se vynoří tenhle mladej bandita, co se takhle vytahuje a má na sobě tohle železářství s ostrým zbožím! Ze stínů, který ho zplodily, rovnou na vás. To by zamrazilo i

takového Ďasa. Dokonce možná i chlapík v modrý jestřábí masce (však víte, komu takovej patří) by ho hezky obešel.

Tak takovej byl můj dojem. Stínolez. Asi tak příjemnej jako pakostnice nebo vodnatelnost.

Stínolez

Andrew Offutt

Hřívu měl černější, než je ta nejčernější černá, a oči skoro taky takové. Ty zářily pod obočím, které se jen o vlásek nestřetlo nad mírně zakřiveným nosem. Chůze připomínala chůzi jednoho z těch červenočerných zápasnických kohoutů, co vozí z Mrsevady. Říkali mu Stínolez. Nebylo to míněno jako poklona a stěžoval si na to, dokud mu Bago neřekl, že je dobré mít přezdívku – i když on sám si přál, aby jemu neříkali zrovna Bago Slibochyba. Kromě toho, Stínolez znělo romanticky a poněkud zlověstně, a to se zamlouvalo jeho egu, což byla na něm ta největší věc. Byl zhruba průměrně vysoký, štíhlý a šlachovitý; pružně šlachovitý s mohutnými bicepsy a lýtky, které mu ostatní mužové záviděli.

Stínolez. To mluvilo za vše. Nikdo nevěděl, odkud vylezl. Bylo to zahaleno stíny a mezi stíny také pracoval. Snad byl zplozen ve stínech „ulic“ Povětrova nebo možná v Syru. Nezáleželo na tom. Patřil k Asylu a přál si, aby Asylum patřilo jemu. Pokud věděl, nebo tušil, že pochází z Povětrova, byl si jist, že vyrůstal jaksi nad ním. Prostě na ty pouliční gangy neměl čas, jinak by jim šéfoval.

Svým věkem si nebyl jistý o nic víc než kdokoliv jiný. Mohlo mu být asi tak dvacet. Mohlo to být i méně. Pořádný knírek měl, než mu bylo patnáct.

Mírně se vlnící havraní vlasy mu zakrývaly uši, ale až na ramena mu nepadaly. V levém uchu měl pod vlasy náušnici. Vědělo o tom jen pár lidí. Provedl to ve čtrnácti, aby zapůsobil na tu, která ho toho roku připravila o panictví. (Bylo jí dvaačtyřicet, byla provdaná za muže, vypadajícího jako kvádr s břichem. Teď je to sama břichatá babizna.)

„Řasy pod tím jeho silným nádherným obočím má tak černý a hustý, že vypadají skoro jako namalovaný, jak to dělají ženský nebo kněží v Jenizedu," povídal v Oplzlým jednorožci Cusharlainovi muž zvaný Lišák. „Jednou tohle řekl jeden blázen v jeho přítomnosti. Jizvy má dodneška a moc dobře ví, že měl štěstí, že nepřišel o jazyk a o život. Měl vědět, že chlapík, co má na pravý ruce dva vrhací nože, je nebezpečnej a k tomu levák. A když se mu říká Stínolez…!"

Samozřejmě, že se nejmenoval Stínolez. Pravda je, že spousta lidí jeho jméno neznala, nebo si ho nezapamatovala. Jmenoval se Hanse. Jenom Hanse. Ne Hanse Stínolez. Lidé mu říkali buď tak, nebo tak, nebo raději nijak.

Vypadal, jako by měl pořád na sobě plášť, řekl fusharlainovi jeden vnímavý S'danzo. Ne z látky, ale takový, co halil jeho osobnost a mysl. Někdo řekl, že oči má přivřené jako kobra. Ale nebylo to tak. Ty černé třpytící se onyxy, které měl místo očí, totiž vypadaly, že nevnímají okolní svět. Pohled lidí nejspíš ulpíval na jeho širokých ramenou. Ta by se s nimi snadno vypořádala.

V noci se nepohupoval, to si nechával pro lidi. Noc, to byla Hanseho doba, stejně jako Bagova. V noci… „chodí Hanse jako hladová kočka", říkalo se s lehkým zachvěním. Ve skutečnosti tomu tak nebylo. On klouzal. Podrážky jeho vysokých bot se při každém kroku zvedaly sotva na prst. Došlapoval na bříška prstů, ne na paty. Občas si z toho dělali legraci – ne před Hansem – protože to vypadalo divně, jak se tak vlnitě klouzal. Urození ho sledovali s estetickou fascinací. A s husí kůží. U žen, ať už urozených či nikoliv, se fascinace často pojila se zájmem, byť nechtěným. Bylo jasné, co většina z nich řekne: nechutné, docela přitažlivé zvíře tenhle Hanse, tenhle Stínolez.

Říkali mu, že s trochou cvičení by se mohl stát opravdovým mistrem meče: byl pro to rozený. Zaměstnání, uniforma… to Hanse nezajímalo. Ve skutečnosti se vojákům a uniformám vysmíval. A nyní je z nějakého neodůvodnitelného důvodu nenáviděl.

Tohle všechno se Cusharlain dozvěděl a začal chápat, proč mu říkají Stínolez. A začal ho nemít rád. Hanse vypadal na takového až moc schopného mladého smrkáče, kterému radši ustoupíte z cesty – a budete se za to nenávidět.

„Hanse je bastard!“ To řekl Zátka Překupník a pěstí udeřil do širokého stolu, u kterého s takovými jako Hanse kšeftoval – měnil lup za mince.

„Aha,“ podíval se na něj Cushairlain nevinně. „Ty myslíš jako povahou.“

„Narozením nejspíš taky. Bastard narozením i povahou. Větší než všichni takový od narození nevydařený drzý nafoukaný a tajnůstkářsky arogantní gauneři!“

„Takže tě napálil, Zátko?“

„Gauner a povalečská chamraď je to a nic jinýho.“

„Povaleč?“

„No… možná o špetku výš než povaleč.“ Zátka si přejel po kníru, jehož konce si kroutil jako rohy horské kozy. „Bago byl zatraceně dobrej zloděj. Ten druh chlapíka, co dělaj řemeslu čest. Co z něj dělaj umění. S takovejma kšeftovat je potěšení. A Hanse byl jeho učedník, nebo něco takovýho… a má na to, aby z něj byl dokonce ještě lepší zloděj. Ne člověk – zloděj.“

Zátka zamával prstem lesknoucím se od vosku. „Pozor, má na to. Ale nikdy to nevyužije.“ Prst se zarazil a pohladil knír.

„Myslíš, že ne,“ řekl Cusharlain, aby Zátku vyprovokoval a dozvěděl se od něj víc. O Zátkoví bylo totiž známo, že umí držet jazyk za zuby a díky tomu byl naživu a bohatý.

„Myslím si, že ne. Dávno předtím se seznámí s aspoň stopu dlouhým ostrým železem. Nebo si zatancuje ve vzduchu.“

„Pokud si vzpomínám, tak tohle potkalo Baga,“ řekl Cusharlain, který si všiml, že nikdo od řemesla neřekl „oběšený“.

Zátka se urazil. „Po dlouhý kariéře. A Bago měl i respekt! A má ho pořád.“

„Hmm. Škoda, že obdivuješ mistra a ne učedníka. Jistě by tě potřeboval. A ty jeho. Jestli je dobrý zloděj, byl by to pro šmelináře, kterého si vybere, dobrý zisk.“

„Šmelináře? Šmelináře?“

„Promiň, Zátko. Pro překupníka, kterého si vybere, aby u něj vyměnil své… zboží za rankanskou měnu. To vždycky znamená zisk pro–“

„Okradl mě!“

Tak. Nakonec to Zátka přiznal. Takhle ho tedy Hanse napálil. Tlustého padesátníka, který byl druhým nejzkušenějším překupníkem v Asylu. Zátku napálil drzý mladíček. „Aha," řekl Cusharlain. Vstal a uštěpačně se na Zátku usmál. „Víš, Zátko, tohle jsi neměl přiznávat. Máš koneckonců přes dvacet let zkušeností… a on je sotva tak dlouho na světě, jestli vůbec."

Zátka hleděl za celníkem. Byl to Auveršan, který vyrostl v Asylu a teď ho zaměstnával jejich společný dobyvatel, Ranke. Stejně jako neformální sdružení překupníků a asylských předních zlodějů – byli tak úspěšní, že zaměstnávali další zloděje.

Zátka výrazně ohrnul rty – to gesto měl pečlivě nacvičené – a pohladil si levou polovinu dvojitě zakrouceného kníru. Bylo vcelku jasné, oč tu běží a začal se zajímat, jak by z toho vytěžil co nejvíc.

Cusharlainovo nynější potloukání se po Spleti bylo ve službách jiného chlebodárce. Byl to totiž ctižádostivý a stále lačnící člověk. Člověk podléhající každé příležitosti, jak přijít k zisku a novým kšeftům, jen tak sbíral informace o bývalém učedníkovi Baga Slibochyby, kterého pověsili krátce potom, co z Ranke dorazil princ guvernér, „aby vymetl z města ten svět zlodějů a dal ho do pořádku." Ten (velmi) mladý osel opravdu chtěl Asylu vládnout, při tom všem podplácení a výhrůžkách! Vyčistit ho! Mladý Kadakithis, kterému říkají Pokakakis!

Zatím naštval kněží a každého zloděje a překupníka v Asylu. A dobré tři pětiny krčmářů. A těmi svými neposkvrněnými a nechutně schopnými Ďasy i nemálo vojáků místní posádky. Někteří ze starousedlíků v panských sídlech si mysleli, že je prostě úžasný.

Nejspíš se v noci ještě počůrává, pomyslel si Cusharlain a pohodil hlavou. Zároveň zkušeně ucukl cípem šatu z dosahu jednonohého žebráka. Cusharlain moc dobře věděl, že druhou nohu má přivázanou pod svým dlouhým, předlouhým odrbaným pláštěm. Nu dobrá. Takže sotva devatenáctiletý nebo dvacetiletý kluk, zloděj, který nenáviděl jiného, nevlastního bratra císaře, který sem byl poslán, protože tady je řiť císařství, hezky daleko od rankanského císařského trůnu! Tohle se dnes celník dozvěděl, když sbíral informace pro svého tajuplného a utajovaného chlebodárce. Hanse, Hanse. Za celý svůj život bral tenhle Hanse ohled, kromě svého

namyšleného já, pouze na jednu osobu: na Bago Slibochybu. Ctěného starého mistra zloděje. A Bago byl uvězněn, což by se za starých časů určitě stát nemohlo. Za časů P.Z.P., pomyslel si Cusharlain; před tím zatraceným princem. A co bylo ještě neuvěřitelnější, pokud se tak dá neuvěřitelnost měřit, Bago byl oběšen!

Princ Pitomec!

„Ach, ten mládenec ví, že nemá šanci nějak princi uškodit," řekl kdosi majiteli Zlatého Ještěra, který to řekl staré Cusharlainově přítelkyni Gelicii, majitelce populárního Domu mořských panen. „Chystá se ukrást něco samotnému princi guvernérovi a pořádně na tom vydělat."

Cusharlain na ni zíral. „Ten mladý hejsek se chce vloupat do samotného paláce?" zeptal se a okamžitě se cítil hloupě. Když to říkala ona, tak ano.

„Moc se nesměj, Cushere," řekla Gelicia a mávla těstovitou rukou bohatě ozdobenou prsteny. Toto poledne měla na sobě jablkově zelenou, purpurovou, levandulovou, nafialovělou a oranžovou. Všechno tak uzpůsobené, že byla odhalená velká část jejích s ničím nesrovnatelných ňader, která připomínala dva bílé polštáře z velkého divanu. Jenže pohled na ně kupodivu Cusharlaina nezajímal.

„Jestli to jde, tak Stínolez to dokáže," řekla. „Ale no tak, poslu si, nalej si ještě trochu vína. Slyšel jsi o tom, jak Corlasovi ukradl zpod polštáře prsten? Když Corlas spal a měl na něm hlavu? Víš, Corlas, ten obchodník s velbloudy. Nebo slyšel jsi vyprávět, jak tenhle náš Hanse pro švandu vylezl na střechu kasáren a ukradl odtamtud orla?"

„Divil jsem se, jak se to mohlo stát!"

Rozpustile přikývla, až se jí brada zatřásla a zablýskaly náušnice. Ty byly tak široké jako jeho pohár na víno, který byl ze stříbra. Tedy, její pohár, který nyní měl. „Stínolez," řekla, „a Eshi je mi svědkem. Dostal na něj štědrou nabídku od nějakého zbohatlíka z Twandu – a víš, že Hanse ji nevzal? Řekl, že si to chce nechat. Že na to každý ráno chčije."

Cusharlain se usmál. „A… jestli to nejde? Myslím dostat se do paláce?“

Gelicia pokrčila rameny, což u ní vyvolalo hotovy prsotřesení. „Pak bude v Asylu o jednu veš míň. Nikomu chybět nebude. Ach, moje Lycansha bude chvíli truchlit, ale brzy se z toho dostane.“

„Lycansha? Kdo je Lycansha?“

Na Geliciiných rukou se zablesklo devět prstenů jak ve vzduchu vytvarovala postavu, jak to dělávají mužové. „Ach, nejsladší malá podrobivá Caditka, jakou jsi kdy spatřil, Cushere, která má ráda tu jeho štíhlost a půlnoční oči. Chtěl by ses s ní… seznámit? Zrovna teď je bez práce.“

„Já mám práci, Gelicia.“ Jeho povzdech byl pečlivě vyvedený.

„Vyptávat se na našeho malého Stínoleze?“ Geliciina masitá tvář nabyla obchodnického výrazu, který mnozí nazývali vychytralým a falešným.

„Tak, tak.“

„Tak jo. Ať už to zjišťuješ pro kohokoliv, Cushere, se mnou jsi nemluvil!“

„Samozřejmě, že ne, Gelicio! Nebuď hloupá. Nemluvil jsem s nikým, kdo by se nějak jmenoval, měl nějakou adresu nebo tvář. Užívám si své… styky s tvými podnikavějšími občankami“ – odmlčel se kvůli jejímu veselému odfrknutí – „a nepřeju si je ohrozit. Nebo ztratit fyzické atributy nezbytné k tomu, abych byl z času na čas tvým drahým děvčatům co platný.“

Když vyšel na ulici, její chichotavý smích sílil a pokračoval až do výskotu, což ho ujistilo, že Gelicia nakonec jeho vtip na rozloučenou pochopila. V tuto část dne byly Červené lucerny klidným místem. Prach a stopy po návštěvnících z minulé noci byly vymeteny. Teď se prala prostěradla. Několik obchodníků dovezlo dodávky. Párek řemeslníků se zabýval rozbitou závorou dveří podniku vedle v ulici. Cusharlain zašilhal vzhůru. Nepřítel, odpudivá bílá koule na odpudivém nebi barvy kurkumy s příměsí šafránu byla vysoko, skoro v nadhlavníku. Bezpalec by měl teď někdy vstávat. Cusharlain se rozhodl za ním vydat a taky si s ním promluvit. Mohl by tak mít svou zprávu do západu slunce hotovou. Nevypadalo to, že jeho chlebodárce má tolik trpělivosti jako peněz. Celník v upadajícím

městě, jehož hlavním obchodem byla zlodějna a rozdělování kořisti, to věděl a již pracoval na tom, aby jeho podíl z chlebodárcových peněz byl co největší.

„Cože dělal?“ řekla dobře vyhlížející žena vylekaně. „Jako šváb? Proč jako šváb?“

Jejímu společníkovi, který vypadal jen o málo starší než jejích sedmnáct nebo osmnáct let, ztuhl krk, jak se snažil, aby se úzkostně nerozhlédl kolem. „Pššt – ne tak nahlas. Kdy vylézají švábi?“

Překvapeně na tmavého mohutného mladíka pohlédla. „Proč – v noci.“

„A stejně tak zloději.“

„Aha!“ Zasmála se a tleskla rukama, až jí náramky – určitě zlaté – zacinkaly. Dotkla se jeho paže. „Ach, Hansi, já toho znám tak málo! A ty znáš všechno.“ Tvář se jí změnila. „Páni, ty vlasy jsou tak jemné.“ A ponechala svou ruku na paži s tmavými, přetmavými vlasy.

„Ulice jsou můj domov,“ řekl jí. „Porodily mě a odkojily. Ano, dost toho vím.“

Stěží mohl uvěřit svému štěstí, že sedí tady mimo Spleť ve slušné vinárně s opravdu krásnou Lirain, která je… při Tisíciokém a Eshi, je to vůbec možné? – jednou z konkubín prince guvernéra, kterou si přivezl z Ranke! A očividně ji fascinuju, pomyslel si Hanse. Choval se tak, jako by tu ve Zlaté oáze s někým takovým sedával každé odpoledne. Jaká náhoda, jaké obrovské štěstí, že na ni na bazaru narazil! Doopravdy do ní narazil! Pospíchala a on se otáčel, díval se zpátky na jednoho z těch Jubalových chlapů, co děsí děti. Vrazili do sebe a objali se, aby neupadli. Moc se omlouvala a vypadalo to, že to chce napravit a – a tak tu byli, Hanse a palácová konkubína, nehlídaní a nesledovaní, a krásné na tom bylo – že na sobě toho měla tolik, že by z toho vyžil rok. Ze všech sil se snažil, aby byl, ach, tak úžasný.

„Tobě se určitě líbí moje melounky, že je to tak?“

„Coo–“

„Ach, nedělej se. Nejsem blázen. Opravdu, Hanse. Kdybych nechtěla, aby byly vidět, skryla bych je do po krk upnuté kytlice.“

„Eh… Lirain, v životě jsem viděl jenom jednu perlami pošitou hedvábnou podprsenku a ta nebyla vyšívaná zlatou nití ani tolika perlami. Taky jsem nebyl tak blízko.“ Hrome, pomyslel si. Měl jsem jí složit poklonu a ne jí dát vědět, že mám zájem o obal!

„Ach! Tak tady jsem, jedna ze sedmi žen jednoho muže, znuděná a myslela jsem si, že se mi budeš chtít dostat do podprsenky, a ty zatím máš zájem jen o ni. Co si má ubohé děvče, které je zvyklé na dvořanske pochlebování a služebnictvo, počít, když potká opravdového muže, který říká, co si myslí?“

Hanse se snažil, aby nebylo jeho nafukování vidět Nejenže nevěděl, jak se omluvit, nebo zábavně hovořit jinak, než se hovoří ve Spleti. Kromě toho, pomyslel si, tahle kráska s našpulenými rtíky, srdíčkovitou tváří a hezkým ženským bříškem se s ním docela baví. Ona ví, že ty křivky jsou neodolatelné!

„Nosit po krk upnutou kytlici,“ řekl a zatímco se smála, pokračoval, „a snažit se nevyhlížet takto. Tento opravdový muž ví, na co jsi zvyklá, a že tě takový Hanse šváb nemůže zajímat!“

Rázem zvážněla. „Hanse, ty musíš být bez zrcadla. Proč se o mě nepokoušíš?“

Hanse potlačil úžas a rychle se sebral. Se zježeným podpažím a sebedůvěrou navenek řekl: „Lirain, nechtěla by ses projít?“

„A je na konci pokoj hezky v soukromí?“

Vydržel její pohled, stejně jako ona jeho, a přikývl.

„Ano,“ řekla spěšně. Konkubína prince Kadakithise! „Dá se na bazaru koupit něco tak dobrého jako tahle podprsenka?“

Vstával. „Kdo by si to mohl dovolit? Ne,“ řekl, zmatený tou otázkou.

„Tak potom mi musíš koupit tu nejlepší, jakou po krátkém hledání najdeme.“ Při pohledu na jeho zaraženou tvář se zachichotala. Ten nafoukanec si myslel, že je děvka, která ho bude stát pakatel jako nějaká tuctová holka!

„Abych si ji mohla vzít zpátky do paláce,“ řekla a sledovala, jak porozumění rozsvítilo pár onyxů, které měl místo očí. Děsivé a přece smyslné, tvrdé, chladné a ostražité. Vsunula svou ruku do jeho a opustili Zlatou oázu.

„Samozřejmě, že jsem si jistá, Bourne!“ Lirain si strhla podprsenku ze zeleného hedvábu zdobenou modrými arabeskami, kterou jí koupil Hanse, a mrštila ji po muži na divanu. Ten se zašklebil, až se mu zkroutily mohutné hnědé vousy. „Tolik toho chce! Ani na chvilku se neuvolní a má v sobě tolik přání a chtění. A tak to udělá. Kdo nebo spíš co jsem, na něj udělalo takový dojem, že teď, i kdyby ho mučili, odmítne připustit, že jsem něco jiného než další pěkný kus do postele. Ty i já dobře známe tyhle hladové neurozené, kterým přitom nejde jen o jídlo! Je dočista lapený a bude perfektním nástrojem, Bourne. Můj agent mě ujistil, že je to schopný zloděj a že úplně cítil, jak strašně moc chce vyloupit a udělat naschvál princi Pokakakisovi. Já to taky viděla a stačilo mi to. Koukni, nemá to chybu!“

„Zloděj. A schopný, říkáš.“ Bourne si pod tunikou stejnokroje Ďasů poškrabal stehno. Rozhlédl se po komnatě, ve které přebývala za nocí, kdy by mohl přijít princ. Ten čas už ale dávno minul. „A má teď tvou drahou podprsenku, kterou může prodat. A možná i se chvástat a dostat tě do potíží. A takovéto potíže končívají smrtí, Lirain.“

„Je pro tebe těžké, lásko, připustit, že já – žena – jsem to dokázala? Podívej, to pouzdro na melouny mi dnes na tržišti ukradli. Prostě mi ho vzadu rozřízli a strhli. Nějaké asi třináctileté děcko, ušmudlaná holka, která s tím utíkala jako závodní velbloud. Nikomu jsem to neřekla, protože jsem tak nerada o to přišla a byla jsem tak ponížená.“

„Tak jo. Možná. To není špatné – vynech tu část o rozříznutí vzadu, aby to nebylo přehnaný. Hmm – řekl bych, že to neudělá. To bezvadný hedvábí nejíš vyhodí a perly a zlato prodá. A jak schopný byl v posteli, Lirain?“

Lirain obrátila oči vzhůru. „O Sabellia, a to Tebe zoveme Jízlivou! Muži! U sta hromů, Bourne, copak nedokážeš být něco víc než jen mužský? Byl… slušný. To je všechno. Byl to obchod. Je to náš obchod, lásko. Náš úkol pro ty „jisté zainteresované šlechtice“ v Ranke – ať se propadnu, jestli to není sám císař, kterému dělá starost hezký zlatovlasý magnetismus jeho nevlastního bratra! – náš úkol je ztrapnit Jeho krásnou zlatovlasou Výsost Kadakithise! Vždyť to dělá

dost dobře on sám! Snažit se prosadit civilizované právo v tomhle doupěti havěti, co si říká město! Neochvějně trvat na tom, že chrámy Savankaly a Sabellie musí být mohutnější než Ilsův, kterého ti lidé uctívají, a že Vashankův musí být Ilsovu rovnocenný. Kněží ho nenávidí, kupci ho nenávidí, zloději ho nenávidí – a zloději drží tohle město nad vodou!“

Bourne přikývl a předvedl svou sílu – vytáhl patnáctipalcovou dýku, aby si vyčistil nehty.

Lirain hodila svůj opasek protkaný stříbrnými nitěmi na hromadu polštářů a prstem se šťourala v pupíku. „Teď zajistíme závěrečnou tečku. Od stoupenců toho chlapečka už nikdy nic císaři hrozit nebude! Pomůžeme Hansovi proplížit se do paláce.“

„A potom to bude naprosto jenom na něm,“ řekl a zdůraznil to pohybem dýky. „Musíme být nekompromisní.“

„Ach,“ řekla okázale, „já budu spát s Jeho Výsostí. Hanse zatím ukradne jeho Vladařovo žezlo: Rankanský Savankh, který mu dal císař osobně jako symbol plné moci zde! Hanse si bude přát vyjednat s Pokakakym hezký soukromý, tichý obchod. Žezlo za tučné výkupné a svou bezpečnost. My se budem pilně starat, aby se to rozkřiklo. Do paláce se dostal zloděj a ukradl Savankh! A princi guvernérovi se směje celé hlavní město! Buď tu shnije – nebo, což je horší, bude v nemilosti odvolán.“

Velký muž, který si tak domácky hověl na jejím divanu, pomalu přikývl. „Musím zdůraznit, že se může dobře stát, že tu budeš hnít s ním.“

„Ach, ne. Tobě i mně přece slíbili, že nás z tohohle zahnojeného města zachrání. A… Bourne… obzvlášť, když hrdinně získáme zpátky pro slávu císařství Savankh. Poté, co se bude o jeho krádeži všude vědět, samozřejmě.“

„Teda, to je dobrý!“ Bourne vytáhl obočí vzhůru a sešpulil rty, což byla v houštině hnědého kníru a plnovousu poněkud obscénní podívaná. „A jak to uděláme? Vykšeftuješ to s Hansem za další podprsenku?“

Dlouze se na něj zadívala. Chladně, obočí se jí klenulo nad očima s modrými stíny. „Co to máš za úkol, poručíku Ďasů, tak loajální Jeho Výsosti?“

Bourne si změřil dýku ve své velké chlupaté ruce, koukl na Lirain a rozesmál se.

I když byl stěží milovaný a ani opravdu obzvláší pomilováníhodný, patřil Hanse mezi ně. Celník, i když byl placený spojenec, nikoliv. Ze tří stran se Hanse dozvěděl, že se po něm Cushairlain z pověřeni někoho jiného vyptává. Když si to Hanse promyslel udělal obchod s drobným umouněným zlodějíčkem. Nejdřív mu připomněl, že by mu mohl lehce sebrat všech pět melounů, které chlapec odpoledne šikovně ukradl. Chlapec souhlasil s delším tuhým kouskem zlaté nitě a Hanse získal čtyři melouny. Jílcem a pak palcem udělal do vršku každého z nich díru. Do každé dal jednu hezkou perlu; čtyři ze třiceti čtyř.

To vše položil před ohromně tlustou S'danzo s ohromně nepřiléhavým jménem Kopretina, která měla ráda jídlo, melouny, perly, Hanseho a dokázala, že je víc než jen pouhá šarlatánka. Mnozí jiní jsou. Dar má jen nemálo. Dokonce i cynický Hanse byl přesvědčený, že Kopretina ho má.

Seděla na polštářované židli neobyčejné šířky s masivními nohami. Přetékala z ní záplava červených, žlutých a zelených sukní, která zakrývala fakt, že ve skutečnost tak činí její obrovský zadek. Seděla zády k východní zdi omšelého stavení, ve kterém přebývala spolu se svým mužem a sedmi ze svých devíti děcek a ve kterém její muž prodával… věci. Hanse se se zkříženýma nohama posadil před ni. Bez pochev na pažích a v zaprášené haleně barvy starého velblouda vypadal jako chlapec. Sledoval, jak perla zmizela pod Kopretinin̆ým šálem v tom, co nazývala náprsní pokladnice. Sledoval, jak mezi jejími levandulově namalovanými rty mizel meloun. Rychle.

„Ty jsi tak hodný chlapec, Hanse.“ Jak promluvila, byla Kopretina koketnost sama.

„Jedině, když něco chci, Divizno.“

Se smíchem se rozzářila a rozcuchala mu vlasy. Věděl, že taková řeč ji potěší. Pak jí celou historku porozprávěl. Podal jí v hrubé zamazané kůži pečlivě zabalený pruh hedvábné látky: dva proužky a dva košíčky s mnoha otvory v látce.

„Aha! Tak ty navštěvuješ dámu ze Zlaté cesty! To je od tebe hezké, žes Kopretině přenechal čtyři perly z těch, které jsi tak pracně z tohohle pouzdírka odřezal!“

„Dala mi to za prokázané služby.“ Mávl rukou.

„Aha, jasně. Hmm.“ Složila látku, rozložila ji opět složila, promnula ji mezi tučnými prsty, očichala a opatrně ji ochutnala špičkou jazyka. Přerostlé tlusté kotě při věštění. Zavřela oči a byla úplně zticha. Stejně jako Hanse, který jen čekal.

„Ona je opravdu kon– jak říkáš,“ řekla, stále diskrétní, i když upadala do tranzu. „Ach, Stínolezi! Zapletl ses do spiknutí, o kterém se ti ani nesní. Kdosi – musí to být císař, koho vidím, to sleduje z dálky. A ten velký muž s tvou… známostí. Velký muž s velkým plnovousem. V uniformě? Je to tak. Oba blízko našeho vladaře. Ale… ach… jsou jeho nepřáteli. Ano. Kují pikle. Ona je had a on lev nemalé síly. Usilují… aha, chápu. Princ guvernér ztrácí tvář. Ano. Usilují prodat jeho tvář.“ Její oči se doširoka rozevřely a zíraly na něj, dva velké granáty mezi mohutnými vrstvami černidla. „A ty, můj drahý Hansi, ty jsi jejich nástroj.“

Chvíli na sebe hleděli. „Nejlepší, když na čas zmizíš, Stínolezi. Víš, použité nástroje už nejsou potřeba.“

„Vyhozený,“ ušklíbl se a ani netruchlil nad Lirainninou podprsenkou, kterou Kopretina nechala zmizel ve své, mnohem větší.

„Nebo,“ řekla a nespustila z něho oči, „pověšený.“

Lirain a její (uniformovaný?) společník jsou tedy nástroje, uvažoval Hanse, bloumaje po ulicích. Princ Kadakithis vypadal k světu a měl charisma. Takže jeho nevlastní bratr ho poslal sem do Asyla, aby ho uklidil. Nyní ho tady chtěl těžce znemožnit. Hanse tomu rozuměl. Bylo to chytré a věděl, že císař, ať se říká cokoliv, nebyl žádný blázen. To by bylo. Ti dva kuli pikle. Lirain, aby se o Hansovi dozvěděla potřebné, najala Cusharlaina, aby o něm vše zjistil. Našla si způsob, jak zosnovat jejich schůzku. Ano, přiznával, i když to ranilo jeho ego, že to byla ona, kdo se seznámil a kdo činil rozhodnutí. Takže teď byl jejich nástrojem. Nástroj nástrojů!

Okradení Kadakithise bylo ale jeho cílem ještě předtím, než poznal tuhle chtivou konkubínu. Dokud mu bude pomáhat, bude

naprosto ochotný nechat ji při pomyšlení, že je její hejl. Takže chtěl být jejich nástrojem – pokud mu to pomůže získat snadný přístup do paláce. Obeznámený a všechno to okolo. Pro chytráka to byla určitě možnost a Hanse se považoval za dvakrát tak chytrého, než byl, což bylo dost. Konečně, být nástrojem pikle kujících nástrojů bylo pro Hansovo ego mnohem přijatelnější.

Ano. Získá to žezlo. Vymění ho s princem guvernérem za zlato – ne, lepší bude za ne tak zastrašující stříbro – a svobodu. Ze Sumy nebo z Mrsevady by mohl poslat zpátky vzkaz, aby Kadakithise anonymně zpravil, že zrádcem byla Lirain. Hanse se při těch příjemných myšlenkách usmál. Možná by se měl vydat rovnou do Ranke a říct císaři, jaký to má v Asylu páreček neschopných agentů. Hanse se viděl být bohatě odměněn, důvěrníkem císaře…

A tak se s Lirain setkal znovu a uzavřeli dohodu a připravili plán.

Brána byla opravdu otevřená. Stráž opravdu opustila své stanoviště před vchodem do paláce. Ten byl opravdu nezajištěný. Hanse ho za sebou zamkl. Tak se poněkud obtloustlý Stínolez dostal ke komnatám asylského guvernéra. Temné chodby ho přivedly k určené komnatě. Protože v ní princ nebyl, nebyla ani střežena. V ní opravdu bylo žezlo ze slonoviny Bylo vyřezáno tak, že vypadalo jako ze z vrásněného dřeva. Pak tam nečekaně byla i Lirainina kolegyně konkubína, která využila královy nepřítomnosti a hověla si na jeho loži. Ukázalo se, že není omámená. Probudila se a otevřela ústa, aby zakřičela. Bylo z toho pouhé zakviknutí, protože Hanse ji udeřil do břicha, které bylo vzhledem k jejímu mládí odporně vypouklé a měkké. Přidržel jí na tváři polštář, utržil přitom několik škrábanců a odřenin. Ztichla. Ujistil se, že omdlela, ale že je naživu, a svázal ji jedním řemínkem z jejích vlastních sandálů. Druhý jí omotal okolo hlavy, aby jí v ústech držel hedvábný podvazek, který jí do nich nacpal, a vzadu ho uvázal. Z ucha jí vyndal náušnici. To všechno ve tmě. Honem zamotal žezlo do ubrusu z nízkého stolku. Vyhrnul si halenu a od pasu si začal odmotávat třicet stop provazu s uzly, který považoval za moudré vzít si s sebou. Lirain ho ujišťovala, že při večerní pitce bude Ďasům podáno sedativum. Hanse neměl možnost zjistit, že je to pravda; že nejen z té mohutné pětky jim to dal, ale že i

nepil méně než ostatní. Boume a spol. měli spát nejtvrději. Plán byl, že Hanse odejde tou samou cestou, jako přišel. Protože věděl, že je nástrojem a byl podezřívavý až hrůza, rozhodl s Hanse použít jiný východ.

Jeden konec provazu připevnil na stůl, ze kterého ukradl ubrus. Druhý vyhodil z okna. Stůl by měl provaz udržet, aniž by ho následoval z okna.

Ukázalo se, že je to pravda. Hanse vylezl z okna a slezl dolů. Vyplížil se ven na západ a ubíral se mezi bordely. Cítil, jak mu po zádech leze spousta štírů s jedovatými ocasy. Spoutanou obyvatelku postele Jeho Výsosti ještě zjevně neobjevili. Svítání bylo stále jenom příslibem, když Hanse dorazil ve Spleti do svého pokoje v prvním patře.

Byl dlouho vzhůru. Obdivoval symbol rankanské moci, pojmenovaný po bohu, o kterém prohlašovali, že jim ho dal. Žasl nad jeho nenápadným vzhledem. Dvě stopy dlouhá jako prut tenká hůlka ze zažloutlé slonoviny. Dokázal to!

Krátce po poledni příštího dne hovořil Hanse se starým užvaněným Hakimem, který toho předtím nažvanil spoustu o tom, jak skvělý chlápek fešák Jeho Výsost je a jak dokonce mluvil s Hakimem a dal mu dva stříbrňáky z poctivého stříbra! Dnes Hakim poslouchal Hanseho a nestačil polykat. Co mohl dělat jiného než souhlasit?

Hakim vzal krásnou náušnici a odkvačil do paláce. Zanechal princi vzkaz a náušnici a dosáhl audience. Ujistil ho, že nemá s krádeží nic společného. Důvěrně mu sdělil, co mu bylo řečeno, i zlodějovy podmínky. Výkupné.

Princ guvernér věděl, že musí zaplatit. Kdyby mohl dostat ten zatracený Savankh zpátky, nemuselo by se vůbec provalit, že byl ukraden. Taya, která strávila noc v jeho loži mnohem méně pohodlně, než očekávala, neměla ani ponětí, co bylo ukradeno. Také vypadalo, že uvěřila jeho slibu, že protáhne nebo pořádně procvičí různé části jejího těla, pokud jenom o tom cekne někomu jinému.

Mezitím konkubína Liraine a Ďas Bourne oslavovali. Intrikovali. Šklebili se. Plánovali odhalení, které by zničilo jejich

chlebodárce. Neztráceli ani čas a poslali zprávu svým dalším chlebodárcům v Ranke. Bylo to předčasné, nemoudré a naprosto hloupé.

Pak došlo k souhře okolností, i když úplně tomu tak nebylo. Zalbar a Quag byli prchlivci, kteří hned tasili meče. Razkuli si stěžoval na horkost v útrobách a kromě toho měl jiné úkoly. Takže zbývali jen dva Ďasové; komu jinému mohl princ takové poslání svěřit? Po krátké rozmluvě pověřil Bourneho, aby transakci se zlodějem uskutečnil. Bourne dostal podrobné a jednoznačné pokyny. Vše mělo být tak, jak to prostřednictvím Hakima zloděj určil. Bourne samozřejmě dostane pěknou odměnu. Bylo mu dáno na srozuměnou, že je to i za mlčenlivost. Bourne souhlasil, slíbil, zasalutoval a odporoučel se.

Dům kdysi skýtal nádherný výhled na moře a terasovitě se svažující krajinu na míle se táhnoucí podél pobřeží k Asylu. Kdysi tu žil kupec se svou rodinou, párem konkubín, které se považovaly za šťastné, služebnictvem a malou obrannou armádou. Kupec byl bohatý. Nebyl oblíbený a nezajímalo ho, že se mnozí nezajímají o způsob, jakým nabyl bohatství a dále bohatl. Jednoho dne zaútočili piráti. Za dva dny se z horských roklí, za kterými začínala divočina, vyhrnuli barbaři. Také zaútočili. Ukázalo se, že kupcova armáda je příliš malá. Kupec a jeho ozbrojenci, služebnictvo, nešťastné konkubíny a celá rodina byli sprovozeni ze světa. Sídlo, které nazýval Orlí hnízdo, bylo vypleněno a zbořeno. Piráti nebyli piráty a barbaři nebyli barbary – tedy aspoň technicky: byli to žoldnéři. Tak bylo před čtyřiceti lety tajnou aliancí asylských šlechticů a kupců dosaženo přerozdělení bohatství. Jiní říkali a stále říkají Orlímu hnízdu „Orlí zoban“, i když rozvaliny nyní obývali jen pavouci, hadi, ještěrky, štíři a slimáci. Říkalo se, že tam straší, proto se lidi Orlímu zobanu vyhýbali.

Noční schůzka a výměna zboží byly hezky naplánovány. Na Orlí zoban přijel Bourne. Sám na pěkném velkém vzpínajícím se koni, který z čiré radosti a z pýchy nad ním švihal ocasem. Kůň nesl Bourneho a pár měkkých sedlových brašen, těžkých a cinkajících.

Poblíž určené zakrslé akácie zastavil koně a rozhlédl se po bezútěšných hromadách a rozházených kvádrech nebo po tom, co z

nich zbylo. Než sesedl, sundal si dlouhý plášť. Seskočil z koně a postavil se tak, aby bylo vidět, že si odepíná opasek se zbraněmi. Pověsil ho i s pochvou s mečem a dýkou na hrušku sedla. Odepnul plné brašny. Zatřásl s nimi, až zacinkaly. Položil je na zem. Odstoupil od koně a výkupného. Ruce přitom držel viditelně od těla a pomalu se otočil.

Ukázal výkupné a že je neozbrojený. Odkudsi přiletěl oblázek a s lomozem se skutálel z hromady žulových balvanů. Na toto znamení si Bourne dřepl a na holou zem osvícenou svitem měsíce vysypal na hromadu obsah obou brašen. Na cinkající, zvonící, třpytící se a blýskající hromadu stříbrných mincí, mezi kterými zářilo několik zlatých kotoučů. Bourne je pracně a bez potěšení s cinkotem nahrnul zpátky do vaků z měkké kůže, každý o velikosti pořádného polštáře. Pokročil dopředu a s cinkotem je položil na velký kvádr o který se opíral další. Vše, jak bylo určeno.

„Velmi dobře.“ Odkudsi ze stínu zazněl mužský mladý hlas. Dno žádného údolí nebylo tak zavaleno kamením jako tento bývalý dvůr Orlího zobanu. „Teď nasedni na koně a odjeď zpátky do Asyla.“

„To ne. Něco pro mě máš.“

„Jdi k támhle té akácii a koukni se k Asylu.“

„Půjdu k tomu stromu a budu hlídat ty brašny. Díky, zloději. Jestli se ukážeš bez žezla…“

Bourne tak učinil. Vypadalo to, jako by stín vyplivl muže. Mladého, hubeného, černě oděného. Rostoucí měsíc měl v zádech, takže Bourne jeho tvář neviděl. Mladík lehce vyskočil na kvádr a pozdvihl ukradený Savankh.

„Vidím ho.“

„Dobrá. Tak se vrať zpátky ke koni. Až si vezmu brašny, tohle tam položím.“

Bourne zaváhal, pokrčil rameny a začal se loudat ke koni. Hanse, který si myslel, kdovíjak není chytrý, a chtěl už mít ty peníze v rukou, seskočil ze žulového pódia a pospíšil k brašnám. Pravou paži prostrčil pod řemenem, kterým byly svázány. Přitom položil na zem žezlo, které měl v pravé ruce. V tu chvíli se Bourne otočil a zaútočil. I když předvedl, jak rychle se dokáže pohybovat velký

statný muž v pancíři, ukázal tak také, jaký je nečestný ničema. Vzadu na zádech měl pod drátěnou košilí na řemeni připoutaném k náhrdelníku z velbloudí kůže pochvu. Jak zaútočil, vytáhl z ní dýku dlouhou jako jeho předloktí.

Jeho oběť pochopila, že váha stříbra kombinovaná se sílou Bourneho pohybu činí z pokusu o útěk skutek nejen hloupý, nýbrž přímo sebevražedný. Byl ale mladý a k tomu zloděj: pružný, chytrý a rychlý. Bourne, se zazubil. Myslel si, že tenhle chlapeček šokem a strachy ztuhne, dokud se Hanse nepohnul stejně rychle jako ještěrky pobíhající mezi obrovskými kameny. Brašny se zacinkáním udeřily do Bournovy pravé paže. Nůž odletěl pryč a Bourneho to napůl obrátilo. Hansemu se podařilo udržet si rovnováhu. Výkupným praštil Bourneho do zad, až upadl na zem. Hanse utíkal – k Bournemu koni. Věděl, že pokud bude mít brašny, mohl by ho Bourne snadno dostihnout. A rozloučit se s nimi nechtěl. Několika skoky doběhl k velké skále a z ní skočil koni na hřbet, tak jak viděl, že to dělají ostatní. Byl to první Hanseho pokus jet na koni. Nezkušenost a váha výkupného ho přenesla rovnou na druhou stranu.

V podivném tichu vstal na druhé straně koně. Žádné klení, jak by se dalo čekat. Támhle se blíží Bourne a především jeho patnáct palců železa. Hanse vytáhl Bourneho druhou dýku z pochvy na sedle a ze svých kalhot vytáhl malý plochý nůž. Bourne šel zespodu a zleva, nůž zašramotil mezi kamennými ruinami Orlího zobanu. Bourne pořád postupoval a zaútočil pod koněm. Hanse po něm vyrazil jeho vlastní dýkou. Aby se vyhnul ráně do tváře, musel Bourne upadnout. Pod koně. Hanse ztratil kontrolu nad ránou a jeho nůž zasáhl vnitřní stranu levé zadní nohy koně.

Zvíře zařičelo, vzepjalo se, vykoplo a pokusilo se odcválat. Cestu mu zahradily ruiny, a tak se otočil zrovna, když Bourne vstával. Hanse rychle pádil pryč, jednu brašnu tiskl k sobě a druhou napůl táhl za sebou. Bourne a jeho kůň do sebe vrazili. Jeden z nich spadl na záda a druhý se vzepjal na zadní, zaržál a začal vyhazovat – a najednou zůstal stát, jako by ho zasáhlo svědomí. Bourne podruhé za dvě minuty ve zbroji bolestivě upadl. Proklínal koně, Hanseho, štěstí, bohy a sebe. A začal se zvedat.

Jakkoliv zle se to vyvíjelo, Bourne měl koně, meč a pár kroků zpátky žezlo rankanské moci. Hanse měl víc stříbra, než by tvořila Bourneho penze. S jeho váhou nemohl doufat, že unikne. Mohl ho nechat a utíkat, nebo se nechat zaskočit. Bourne tasil meč. Doufal, že zloděj nepřestane utíkat. Jaká to bude zábava ho v příští hodině rozpárat!

Hanse se také snažil dospět k rozhodnutí, ale žádné nemířilo tímto směrem. Možná se měl pokusit podplatit jednoho nebo dva bohy, možná si měl dnes odpoledne lépe všimnout té studny a neběžet tudy. Všiml si jí příliš pozdě. Spadl do ní.

Pád skoro ani nevnímal. Spíš naprostou dezorientaci – a že má otloukanou každou část těla, znovu a znovu, o cihlové stěny studně a sedlové brašny. Když udeřil loktem o cihly, byly brašny pryč. Hanse neslyšel, jak šplouchly do vody; sám měl toho dost, když narazil do něčeho, co nebyla voda. A byl zraněn.

Starý dřevěný poklop studny a koza na řezání dříví spadly dovnitř, nebo je tam hodili vandalové nebo duchové. Kusy velmi starého provlhlého dřeva neplavaly na hladině. Byly vzpříčeny šikmo mezi stěnami studně. Hanse na nich visel, poškrábaný, pomlácený, zraněný. Nohy měl až po holeně ve vodě. Dřevo zapraskalo. Starý poklop odrazil kámen velikosti lidské hlavy, který Bourne hodil dolů. Další velikosti pěsti, který hodil, udeřil do stěny, odrazil se Hansemu na záda, skutálel se mu k opasku, kde se zastavil a potom spadl do vody. Zpoždění ve šplouchnutí způsobilo, že Bourne špatně odhadl hloubku studny. Hanse na dřevu visel a klátil se nad vodou, byla studená.

V kruhu šerého světla nahoře uviděl Hanse Bourneho hlavu v přílbě. Bourne zíral dolů do studny. Nic neviděl.

„Jestli jsi snad, zloději, ještě náhodou naživu, hlídej ty brašny! Je nebo tebe nikdo nikdy nenajde – nebo Savankh, který jsi ukradl. Víš, všechny jsi nás proradně podvedl a utekl s výkupným i Savankhem. Bezpochyby budu Jeho krásnou Výsostí přísně potrestán – a jakmile budu zpátky v Ranke, budu odměněn! Jsi pouhý blázen a nástroj, chlapče, protože já mám v Ranke přátele, kteří budou potěšeni, jak se mi podařilo ztrapnit a zahanbit prince Pokakakise!“

Hanse polámaný a vystrašený, že dřevo povolí, hrál mrtvého. Podivné, jaká může být ve čtyřicet stop hluboké cihlami vyzděné studni studená voda!

Bourne s úšklebkem přešel a zdvihl Savankh, který Jeho zabedněná Výsost nikdy neuvidí. Zastrčil ho za opasek. Meč zapíchl do země. A začal zápasit s velkým kamenem, aby ho, jen pro případ, hodil dolů do studny. Kůň zaržál. Bourne, který si meč nechal několik stop opodál, ztuhl. Napřímil se, otočil a sledoval, jak se blíží dva muži v přilbicích. Měli tasené meče. Jeden z nich byl voják. Ten druhý byl – princ guvernér?

„Děkujeme ti, že jsme mohli vyslechnout tvé přiznání, zrádče Bourne."

Bourne se pohnul. Rázem byl u svého meče. Nebyl to žádný nešika a blázen. Sekl po nebezpečnějším nepříteli. Jeho ostří vmžiku rozpoltilo mužovu přílbu. Muž se zhroutil. Bourne vyprostil ostří a otočil se zrovna včas, aby srazil princův výpad do boku. Drobný Kadakithis se naučil, že musí do úderu vložit všechen um a sílu, co získal při cvičeních, aby si ho protivníci všimli. Učinil tak i teď, tak divoce a zlostně, že jeho ostří vytrhlo několik řetízků z Bouřného drátěné košile a zarylo mu je hluboko do masa. Bourne vydal hrozný zvuk. Byl strašně otřesený a věděl, že je zraněný. Usoudil, že nejlepší bude pláchnout. Rozběhl se, klopýtl, ale princ ho nechal běžet.

Kadakithis zvedl žezlo, které spadlo na zem a poklepal si jím o stehno v kožených kamaších. Srdce mu bilo o překot, když si klekal, aby pomohl muži, kterému důvěřoval a kterého si proto vzal s sebou. Nedalo se už nic dělat. Ubožák si při pádu rozrazil hlavu o uražený kus mramoru ze sochy nějakého boha. Ten ho sprovodil ze světa. Kadakithis se rozhlédl po Bournem, který zmizel ve tmě mezi ruinami.

Princ guvernér stál a přemýšlel. Nakonec přešel ke studni. Poklekl a zavolal dolů do temnoty.

„Já jsem princ Kadakithis. Mám to žezlo. Možná mluvím zbytečně k mrtvému nebo umírajícímu. Možná ne, v tom případě tam můžeš zůstat a pomalu umírat, nebo tě vytáhnou a umřeš při mučení, nebo… mi pomůžeš s takovým malým plánem, na který jsem zrovna přišel. No – tak promluv!"

Nepotřebovalo to žádné velké hloubání, aby Hanse souhlasil s čímkoliv, co by znamenalo opuštění studny a dožití se příštích narozenin. Kdo by si to pomyslel, že se sem princ Pokakakis vypraví a v přilbici! Divil se, co znamenají ty zvuky, které slyšel. Odpověděl. Dřevo zapraskalo.

„Musíš slíbit jediné," zavolal dolů Kadakithis. „Že budeš zticha, dokud tě nebudou mučit. Trošku si vytrpět a pak všechno říct."

„Vytrpět?… Mučení?"

„Ale no tak, zasloužíš si obojí. Vytrpíš si jenom trošku za to, co jsi provedl. Jestli ne a zradíš, hmyze, tak hned zemřeš. Ne, udělají to pomalu. A nikdo ti stejně neuvěří."

Hanse věděl, že princ má navrch, doslova i přeneseně. Visel tu na praskajícím starém dřevu, které se každou chvíli odporoučí. Souhlasil.

„Potřebuji pomoc," zavolal princ. „Drž se."

Hanse zakoulel očima a zašklebil se. Držel se. Čekal. Neodvažoval se na dřevu ani pohnout. Ramena ani necítil. Zdálo se, že voda je čím dál studenější. V nohou se mu šířil chlad. Držel se. Asylum bylo asi tři míle daleko. Doufal, že Pokaky – tedy princ – odcválal. Držel se. I když slunce ještě nevyšlo a měsíc se posunul jen trochu, Hanse byl přesvědčený, že uplynuly aspoň dva týdny. Dva týdny potlučený v zimě a tmě. Hojnost! Bohatství! Bago mu říkal, že pomsta je hloupý luxus, jaký si chudák nemůže dovolit!

Pak se Jeho nejchytřejší Výsost vrátila s několika muži noční hlídky a spoustou provazu. Zatímco vytahovali umáčeného pomláceného Stínoleze, ozvalo se u prince volání přírody. Odkráčel mezi změť velkých araenů. Halenu si však nezvedl. Na druhé straně rumiště se zarazil. Zíral na zem, na mrtvého zrádce a pomalu se spokojeně usmál. Jeho první zabití! Pak začal Kadakithis zvracet.

Blikající smolné louče vytvářely na kamenných zdech pochmurných jako smrt podivné tančící stíny. Zdi ohraničovaly velkou místnost, ve které byly rozesety skřipce, řetězy, jehly, kleště, okovy, provazy, hřeby, kruhy ve zdech, palice, dřevěné klíny, hranoly a dlahy, řemeny, fascinující roubíky, rozvěráky úst a napínáky jazyka, vypalovací železa, kola, dvě pánve se žhavým

uhlím, kladky. Mnohé z tohoto okouzlujícího vybavení bylo tu a tam potřísněno tmavými skvrnami. Na jednom ze skřipců ležel Hanse. Byl potlučený, pořezaný, popálený – a natáhnut. Na sobě neměl nic než roušku kolem beder. Byl tu také princ Kadakithis, jeho manželka s rozzářenýma očima, dva vážní Ďasové, princův starý neformálně oděný rádce a tři asylští šlechtici z rady. A palácový kovář. Mohutně stavěný se špinavými nehty. Byl tu impozantní náhradou za kata, který byl nemocný.

Zvedl perlík a zamyšleně ho potěžkal. Milady, princově choti se ještě víc rozzářily oči. To samé Ďasovi Zalbarovi. Hanse zjistil, že v jeho pozici každé polknutí proměňuje Adamovo jablko v ostří, které hrozí, že mu zevnitř prořízne hrdlo.

Kovář položil palici a zvedl kleště s dlouhými rukojeťmi.

„To musí mít na svých klenotech ten hadr, Vaše Výsosti?“

„Tam není nutné ho mučit,“ řekl Kadakithis klidně. Pohlédl na svou ženu, která se celá chvěla. „Zatím. Zkus několik méně hrozných způsobů. Nejdřív.

„Určitě není dost vysoký,“ řekl s nadějí v hlase Zalbar. Stál připravený asi šest palců od kliky skřipce, na kterém ležel Hanse.

„Tak už mu něco proveďte!“ vyštěkla milady.

Kovář všechny překvapil. Pohyb byl rychlý a práskati zvučné. Stáhnul bič zpátky. Na Hansově břichu po něm zbyl bílý pruh. Zrůžověl, ztmavl a začal natékat. Kovář zdvihl obočí, jako by udivil sám sebe. Udeřil znovu, přes vězňovu hruď. Bič práskl jako uvolněná jachta v poryvu větru. Řetězy zachřestily a Hanseho oči a ústa se rozevřely dokořán. Začal nabíhat nový pruh. Kovář přidal další přes stehna. Tak palec od těch klenotů. Milady choť dýchala otevřenými ústy.

„Bičování nemám rád,“ řekl kovář. „Ani tyhle další věci. Myslím, že mu vykloubím rameno z jamky a vytočím mu ho úplně jinak.“

„Nemusíš chodit až sem,“ zamumlal Zalbar. „Já klikou otočím.“

K velkému zklamání Zalbara i prvé dámy Asyla začal Hanse mluvit. Pověděl jim o Bourneovi a Lirain. O Bourneově smrti jim povědět nemohl, protože o ní nevěděl.

„Princ guvernér asylský," řekl Kadakithis, „a zástupce rankanského císaře je milostivý k tomu, kdo mu poví o spiknutí. Sejměte mu řetězy a nechtě ho tady, ale bez mučení. Dejte mu víno a jídlo."

„Zatraceně!" zamumlal Zalbar.

„Mohl bych se teď vrátit k ženě, Výsosti? Tohle není práce pro mě a ten kotevní řetěz musím zítra dodělat."

Hanse se nestaral, kdo mu sundal pouta, kdo ho hlídal a dal mu najíst. Jen sledoval odchod královské suity.

Princ v doprovodu Zalbara a Quaga vešel do Liraininých komnat. „Vy zůstanete tady," řekl a vzal si Quagův meč. Ďasovi se to nelíbilo a Zalbar to také řekl.

„Zalbare, nevím, jestli jsi měl staršího bratra, kterého jsi nenáviděl nebo co. Jsi obyčejný prchlivec, který by opravdu měl být zaměstnán jako královský odhaněč much. Teď sklapni. Zůstaneš tady a počkáš na mě."

Zalbar se postavil do pozoru. Spolu s Quagem stáli bez pohnutí, až na koulení tmavýma očima, zatímco jejich nadřízený vešel do komnaty své zrádcovské konkubíny. A zavřel dveře. Zalbarovi připadalo, že přešly aspoň dva týdny, než se dveře otevřely a Kadakithis je zavolal dovnitř. Z Quagova meče v jeho rukou kapala krev.

Ďasové spěchali dovnitř a náhle stanuli. Jen zírali. Lirain nebyla mrtvá, ale spala. Nahá, nenuceně rozvalená na zválené posteli, očividně po nedávném milování. Vedle ní ležel Bourne, nahý a neživý, čerstvě zakrvácený.

„Omráčil jsem ji," řekl princ. „Vezměte ji dolů na trochu nepohodlnější lože, které uvolnil ten chlápek Hanse. Toho pošlete do mých komnat. Quagu, tady máš – ach." Princ pečlivě otřel meč o Lirainino břicho a stehna a podal ho Ďasovi. Oba vojáci, ohromeni a potěšeni, zasalutovali. A poklonili se. Vypadali velmi spokojeně, když procházeli okolo prince. Princ Kadakithis také vypadal, že je se sebou náramně spokojen.

Oděn do hebké tuniky, jejíž velikost zloději napovídala, že asi patří princovi, Hanse popíjel víno z poháru, který si přál stopit a

odnést ho s sebou. Rozhlédl se po královské komnatě určené pro ty nejsoukromější audience. Z tohoto důvodu byly dveře otevřené. Seděla u nich hluchá žena brnkající na loutnu.

„Oba dva jsme už zralí do postele, Hanse. Začalo svítat."

„Jsem… mnohem víc zvyklý na práci v noci než vy, Vaše Výsosti."

Princ se zasmál. „To teda ano, Stínolezi! Je udivující, kolik chytrých mužů se dalo na zločin. Vloupat se do samotného paláce! Do mých komnat! Dostat se ke královské konkubíně, co?" Jak seděl, zamyšleně se na zloděje zadíval. Uvědomil si, že jsou zhruba stejně staří. Venkovan a princ; zloděj a guvernér. „Nu, Lirain se brzo skutálí ta její hlavička a všichni se dozví, že to bylo spiknutí – a ještě k tomu z vlastního hnízda! A také to, že se svým spoluspiklencem zneuctila lože svého pána královské krve."

„A také to, že Jeho hrdinná Výsost nejen že toho zlosyna proklála, ale že i ukázala opravdovou milost hodnou šlechtice a vládce a ušetřila zloděje," řekl s nadějí Hanse.

„Ano, Hanse. Tak to bude stát v kronikách. A u všeho byli svědkové! U všeho!"

Hanse si troufl říct: „Kromě… Bourneho smrti, můj princi."

„Hoho! Rád by ses dozvěděl, jak to bylo, Hanse? Beztak toho už víš hodně. Jeden na druhého něco víme. Bourneho jsem zabil nahoře v Orlím hnízdě. Jedním zásahem," dodal Kadakithis. Konekonců, bylo to poprvé.

Hanse zíral.

„Vypadá to, že dokážeš poznat, kdy být opatrný, Stínolezi! Opravdu doufám, že přijmeš zaměstnání, které ti chci záhy nabídnout. Nikdy se nezmíníš, že když jsi se dostal ze studny, žádné tělo jsi neviděl. Ne; pokusil se prchnout a zemřel o pár kroků dál. Jakmile jsme se vrátili sem, uspal jsem Lirain. Sama to vypila, myslela si, že pije jed! Dnes v noci s nikým nespala. To já ji uložil na lůžko. S jedním naprosto oddaným mužem jsem se vrátil a přivezl Bourneho. S mojí ženou jsme mrtvolu uložili vedle Lirain. Spolu s měchýřem – jak příhodné! – prasečí krve. Do něj jsem vnořil svůj meč, než jsem zavolal Quaga a Zalbara."

Hanse dál jen zíral. Tenhle plavý hoch byl chytrý, že by mohl být zlodějem! Hanse by se vsadil, že pořád něco skrývá. Dopravit Bourneho mrtvolu do paláce pomáhal bezpochyby protěžovaný obchodník s koberci!

Princ si všiml jeho pohledu. „Nejspíš už vůbec nejsem princ Pokakakis, co? Zakrátko budu požívat v Asylu velké úcty a naprosté odhalení spiknutí je zbraň proti mým nepřátelům doma. Ty jsi hrdina – ach.“ Princ pokynul ke dveřím. Vešel do nich postarší muž a podával mu pergamenové lejstro. Zanedlouho na něm byl guvernérův podpis a pečeť. Tajemník odešel. S potlačovanou pýchou a úsměvem, v kterém Hanse spatřil krále, mu ho princ podal. Hanse se do něj – stále ohromený – podíval a pak vzhlédl zpátky k princovi.

„Aha,“ řekl Kadakithis. Nic víc. Neomluvil se zlodějovi, že zapomněl na jeho nevzdělanost. „Praví se v něm, Hanse, že mým rozhodnutím a ve jménu císaře Rankanského císařství je ti prominuto vše, čeho jsi se až do dnešního dne dopustil. Nejsi snad pětinásobný vrah, že ne?“

„Nikdy jsem nikoho nezabil, Výsosti.“

„Já ano! Tuhle noc – nebo spíš minulou!“

„Pardon, Výsosti, ale zabíjení je záležitostí těch, co vládnou, ne zlodějů.“

Na to se Kadakithis na Hanse dlouze a zamyšleně zahleděl. Nejspíš ho potom ještě dlouho citoval. Hanse mu musel dvakrát připomenout výkupné na dně studny.

„Ach! Úplně jsem na to zapomněl. Je to – byla to rušná noc. Mám toho spoustu na práci, Hanse. Perný den před sebou a žádný spánek a spousta vzruchu. Obávám se, že se nemůžu zatěžovat přemítáním o nějakých drobných, které možná někdo ztratil ve staré studni. Jestli je dokážeš dostat ven, udělej to. A vrať se sem, abychom spolu probrali to zaměstnání.“

Hanse vstal. Pocítil mezi nimi spřízněnost a nebylo mu to vhod. „To… to bude chtít… chvíli přemýšlení, princi – guvernére, pane. Myslím… ta práce. A pro vás! Ehm tedy… pro Vaši Výsost. Nejdřív se musím pokusit si zvyknout na to, že jsem vás přestal nenávidět.“

„No, možná že v tom můžeš pomoct i pár ostatním, Hanse. Pomoc budu potřebovat. Pokud to nebudeš považovat za nevhodné,

připomenu ti, že polovina z nalezeného na tom statku je majetkem vlády.“

Hanse se začal obávat, zda je vůbec možnost přesunout pár zlaťáků do sedlové brašny. Pokud dokáže ty vaky ze studně vytáhnout. Zabere to nějaký čas a bude to chtít pomoc. A to znamená někomu zaplatit. Nebo někoho obrat…

Hanse opustil palác v nové hebké tunice, s přimhouřenýma očima. Plánoval, počítal. Kul pikle.

Za všechno se platí

Robert Lynn Asprin

Jubal byl silnější, než se zdálo. Přitom jeho postava nesvědčila o nějaké změkčilosti nebo slabosti. Naopak, jeho lesklá ebenová kůže obepínající pružné pevné svaly působila na první pohled dojmem pohotové síly, zatímco rysy jeho zjizvené tváře prozrazovaly povahu, která by neváhala tuto sílu použít ke svému prospěchu.

Spíš to bylo jeho bohatství a prohnanost, které spolu dávaly Jubalovi sílu, která byla nad jeho železné svaly a meč ostrý jako břitva. Jeho peníze a odporná suita najatých zabijáků, které si za ně koupil, z něj činily v sociálním uspořádání Asyla impozantní sílu.

Cenou za jeho svobodu byla krev. Ohromná spousta krve, kterou prolil soupeřům v gladiátorských arénách v Ranke. A byla to krev, která stála u zrodu jeho bohatství: přepadení slabě chráněné karavany s otroky, které potom s nestydatým ziskem prodal.

Jiní by se možná spokojili s rozumným ziskem ale Jubal pokračoval s fanatickým úsilím v hromadění bohatství. Když nenávistí přimhouřenýma očima hleděl na davy, které v zakrvácených arénách jásaly nad jeho vítězstvími, získal drahé ponaučení: meče a ti kteří jimi vládnou, byli kupováni a prodáváni, a tudíž v očích Společnosti považováni za pouhé nic. Peníze a Moc, nikoliv schopnosti a odvaha, určovaly postavení ve společenském žebříčku. Strach určoval, kdo patřil do jeho světa a kdo ne.

A tak se Jubal plížil světem kupců stejně, jako se plížil arénami, bezohledně útočil při každé příležitosti a známce zranitelnosti, stejně jako v minulosti nemilosrdně podřezával zmrzačené protivníky. Obchodovat s Jubalem znamenalo měřit důvtip s rozumem vycvičeným, že selhání rovná se smrt.

S takovýmto přístupem Jubalovy zájmy v Asylu prosperovaly a vzkvétaly. Z jednoho z prvních výdělků si zakoupil jednu ze starých usedlostí na západ od města. Tam sídlil jako nafouknutý pavouk v síti číhající na známky každé nové příležitosti. Jeho jedovými zuby byli najatí zabijáci, kteří brousili po ulicích Asyla s tvářemi schovanými pod modrými jestřábími maskami. Jeho sítí byla síť donašečů placených za každou zmínku o jakékoliv události, jakémkoliv obchodu nebo posunu v místní politice, které by mohly jejich štědrého pána zajímat.

Síť nyní bzučela tím, že městem se šíří pohroma. Rankanský princ a jeho nové ideje otřásali samými kořeny asylské hospodářské a společenské struktury. Jubal seděl uprostřed sítě a naslouchal.

Po nějaké chvíli se začaly hlášení a zprávy skládat dohromady a tvořit jeden nudný monotónní celek.

Jubal nahrbeně seděl ve svém trůnu podobném křesle a prázdně zíral na jedno z masivních vykuřovadel, které byly v pokoji a které zakoupil v neúspěšném pokusu čelit zápachu, který z Asyla přinášely východní větry. Hlášení jednotvárně odsýpala. Když začínal, věci se měly jinak. Tehdy se mohl osobně věnovat různým stránkám svého podnikání. Nyní musel naslouchat, zatímco ostatní… Cosi v hlášení upoutalo jeho pozornost.

„Koho jsi zabil?“ zjišťoval.

„Slepce,“ zopakoval Saliman a zamrkal nad tím přerušením. „Donašeč, co žádný donašeč nebyl. Bylo to provedené jako výstraha… jak jste nařídil.“

„V pořádku.“ Jubal mávl rukou. „Pokračuj.“

Při získávání údajů potřebných ke spravování svých záležitostí se velmi opíral o donašeče z města. Vědělo se, že když někdo Jubalovi prodá falešnou informaci, najdou ho nejspíš s prořízntým hrdlem a měďákem vraženým mezi zuby. Vědělo se to, protože se to dělo… často. Co se už tak moc nevědělo, bylo, že když Jubal cítil, že donašeči potřebují připomenout, jaký je trest za prodávání výmyslů, nařídil svým mužům, aby někoho náhodně zabili a tělo zanechali s tímto označením falešného donašeče. Jeho skuteční donašeči cílem těchto odstrašujících příkladů nebyli – získat dobré donašeče bylo

těžké. Místo toho byl vybrán někdo, kdo nikdy neměl s Jubalem nic co do činění. Protože donašeči o sobě navzájem nevěděli, příklad zabral.

„… byl nalezen dnes ráno.“ Saliman se dál pachtil se svou únavnou recitací. „Minci ukradla osoba, která tělo objevila, takže žádné vyšetřování nebude. Zloděj ale bude mluvit, takže se to roznese.“

„Ano, ano.“ Jubal se netrpělivě zašklebil. „Přejdi k dalšímu.“

„Na Chrámové cestě nastalo jisté zděšení z nových svatyní postavených Savankalovi a Sabellii–“

„Ovlivní to naše operace?“ přerušil ho Jubal.

„Ne,“ připustil Saliman. „Ale myslel jsem, že byste to měl vědět.“

„Teď už to vím,“ odvětil Jubal. „Detailů mě ušetři. Další.“

„Minulou noc odmítli dva naše muže u Oplzlýho jednorožce obsloužit.“

„Kdo?“ zamračil se Jubal.

„Bezpalec. Každý večer tam na to dohlíží od–“

„Vím, kdo je Bezpalec!“ odsekl Jubal. „A také vím, že nikdy neodmítne obsloužit nikoho z mých mužů, pokud mají zlato a slušné způsoby. Pokud zasáhl proti dvěma z mých mužů, bylo to kvůli tomu, co vyváděli, ne proto, že by měl něco proti mně. Další věc.“

Saliman zaváhal, aby si uspořádal myšlenky, a pak pokračoval.

„Zvýšený nátlak od princových Ďasů zavřel nábřeží pašeráků. Povídá se, že budou nucený vykládat svoje zboží v Bažině temných tajů jako za starých časů.“

„Potíž, která bezpochyby vyžene jejich ceny nahoru,“ uvažoval Jubal. „Jak jsou hlídána jejich přístaviště?“

„To se neví.“

„Podívej se na to. Jestli je možnost, že bychom mohli překazit několik dodávek do Bažiny, nebude důvod platit na bazaru jejich přemrštěné ceny.“

„Ale jestli pašeráci přijdou o náklad, zvednou ceny ještě víc, aby si ztrátu vynahradili.“

„Samozřejmě,“ usmál se Jubal. „Což znamená, že když budeme prodávat kradené zboží, budeme si moct počítat vyšší ceny a přitom pořád budeme levnější než pašeráci.“

„Tu možnost prověříme. Ale–“

„Jaké ale?“ zeptal se Jubal a prohlížel si tvář svého pobočníka. „Ven s tím, člověče. Něco ti na mém plánu nesedí a já chci vědět, co to je.“

„Bojím se, že bychom se mohli dostat do potíží s Ďasy,“ zablekotal Saliman. „Jestli se k nim také donesly řeči o novém přístavišti, můžou si naplánovat vlastní léčku. Vzít pašerákům náklad je jedna věc, ale pokusit se Ďasům sebrat zabavené důkazy… nejsem si jistej, že do toho chlapi půjdou.“

„Moji chlapi? A bát se gardistů?“ Jubalova tvář se zachmuřila. „Myslel jsem, že platím dost poctivého zlata na to, abych měl k dispozici ty nejlepší meče v Asylu.“

„Ďasové nejsou běžný gardisti,“ namítl Saliman, „ani nejsou z Asyla. Řek bych, že než přijeli, měli jsme nejlepší meče v Asylu. Teď…“

„Ďasové!“ ušklíbl se Jubal. „Vypadá to, že každý mluví jenom o Ďasech.“

„A měl byste naslouchat,“ naježil se Saliman. „Promiňte, Jubale, ale sám jste připustil, že muži, které jste najal, nejsou v boji žádný nováčci. Když oni mluví o tom, že v Asylu přibyla nová síla, měl byste jim naslouchat a ne napadat jejich úsudek nebo schopnosti.“

V Jubalových očích zableskla na moment jiskra vzteku. Pak zmizela a on se v křesle pozorně naklonil dopředu.

„Velmi dobře, Salimane. Naslouchám. Pověz mi o Ďasech.“

„Nejsou… nejsou jako gardisti, co potkáváme v Asylu, dokonce ani jako průměrný vojáci rankanské armády,“ vysvětloval Saliman a hledal slova. „Pro tenhle úkol byli speciálně vybraný z císařovy elitní gardy.“

„Na hlídání prince pět mužů,“ zamumlal Jubal zamyšleně. „Ano, to musí být dobří.“

„Je to tak,“ honem přitakal Saliman. „Byli vybraný z celé rankanské armády proto, jak to umějí se zbraněma a pro svou

neotřesitelnou loajalitu k císařství. Co dorazili do Asyla, skončil každý pokus je podplatit nebo zabít smrtí každého, kdo se o to pokusil.“

„Máš pravdu,“ přikývl Jubal. „Mohli by být ničivou silou. Ale pořád, jsou to jenom lidi a všichni lidé mají slabosti.“

Odmlčel se a chvíli v tichosti přemýšlel.

„Vyzvedni z pokladnice tisíc zlaťáků,“ nařídil posléze. „Rozdej je po městě lidem, zejména těm, co pracují v guvernérově paláci. Výměnou chci informace o Ďasech, jednotlivě i dohromady. Zejména zmínky o neshodách mezi nimi… cokoliv, co by se dalo využít na jejich rozeštvání.“

„Bude vykonáno,“ odvětil Saliman a mírně se uklonil. „Přejete si také objednat vyšetřování pomocí magie?“

Jubal zaváhal. Jako bojovník měl z kouzelníků hrůzu a vyhýbal se jim, jak jen to šlo. Jestli ale Ďasové znamenají dost velkou hrozbu…

„Peníze použij pro běžné donašeče,“ rozhodl. Pokud bude nezbytné najmout čaroděje, udělám to osobně–“

Pozornost obou mužů upoutal rozruch u dveří do komnaty. Objevily se v nich dvě postavy v modrých maskách, které mezi sebou vlekly někoho třetího. Navzdory maskám v nich Jubal poznal Mor–ama a Moriu, sourozenecký pár zabijáků, který byl v jeho službách. Jejich obětí byl dareba ve špinavých hadrech společných všem dětem v Asylu, které vyrůstaly na ulici. Nemohlo mu být víc jak deset let, ale vzteklé nadávky, které ječel, když se pral se svým doprovodem, ukazovaly, že je na svůj věk mnohem zkušenější.

„Tuhle krysu ze stoky jsme chytili na zahradě,“ řekl Mor–am. Chlapcových protestů si nevšímal.

„Nejspíš se vypravil něco ukrást,“ dodala jeho sestra.

„Já nekradu!“ vykřikl kluk a vysmekl se jim.

„Asylská krysa, která nekrade?“ pozdvihl Jubal obočí.

„Jasně že kradu!“ odsekl kluk. „Každej krade. Ale proto sem sem nepřišel.“

„Tak proč jsi sem přišel?“ vyptával se Mor–am. Kluka uhodil, až se rozplácl na zemi. „Žebrat? Prodávat svý tělo?“

„Mám vzkaz!“ zařval chlapec. „Pro Jubala!“

„Dost, Mor–ame,“ nařídil Jubal s náhlým zájmem. „Kluku, pojď sem.“

Dareba se vyhrabal na nohy a pěstmi si utřel slzy vzteku z očí. Střelil po Mor–amovi a Morii pohledem plným čiré nenávisti a přistoupil k Jubalovi.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ vybídl ho Jubal.

„Já – říkají mi Mungo,“ vykoktal kluk, najednou stydlivý. „Ty si Jubal?“

„Ano,“ přikývl Jubal. „No, Mungo, kde máš ten vzkaz pro mě?“

„Není… není písemný,“ vysvětloval Mungo a honem mrkl po Mor–amovi. „Mám ti ho vyřídit já.“

„Tak dobře, pověz mi ho,“ vybídl ho s rostoucí netrpělivostí Jubal. „A taky mi pověz, kdo mi ho posílá.“

„Vzkaz je od Hakima,“ vyhrkl chlapec. „Nakázal mi, abych ti vyřídil, že má pro tebe na prodej důležitou informaci.“

„Hakim?“ zamračil se Jubal.

Starý vypravěč! Mnohokrát už Jubalovi posloužil, když lidé zapomněli, že dokáže nejen vyprávět, ale i poslouchat.

„Ano, Hakim. Prodává na bazaru historky…“

„Vím, vím,“ odsekl Jubal. Dnes si zřejmě všichni kdo ví proč mysleli, že o lidech ve městě nic neví. „Co má pro mě za informaci a proč nepřišel sám?“

„Nevím, co je to za informaci. Ale je důležitá. Tak důležitá, že se Hakim skrývá, bojí se o život. Zaplatil mi, abych tě k němu přivedl, protože si myslí, že pro tebe bude obzvlášť cenná.“

„Přivedl mě k němu?“ zavrčel Jubal s rostoucím podrážděním.

„Tak moment, kluku,“ vložil se do toho Saliman, který promluvil poprvé od té doby, kdy byla jeho zpráva přerušena. „Říkáš, že ti Hakim zaplatil? Kolik?“

„Stříbrňák,“ oznámil pyšně chlapec.

„Ukaž nám ho!“ nařídil Saliman.

Chlapcova ruka zmizela pod hadry. Pak zaváhal.

„Ale nevezmete mi ho, že ne?“ zeptal se ostražitě.

„Ukaž tu minci!“ zařval Jubal.

Vystrašený jeho náhlým výbuchem natáhl Mungo pěst, otevřel ji a odkryl tak v dlani ukrytý stříbrňák.

Jubalovy oči vyhledaly Salimana, který v tichém překvapení a uvažování zvedl obočí. Skutečnost, že chlapec měl opravdu stříbrňák, ukazovala několik věcí.

Zaprvé: Mungo nejspíš říkal pravdu. Pouliční krysy měly zřídka jen pár měďáků, takže stříbrňák musel pocházet od nějakého dárce zvenku. Kdyby ho chlapec okradl, skrýval by se a těšil svým ukradnutým bohatstvím – a ne ho otevřeně ukazoval, jako to právě dělal.

Pokud chlapec říkal pravdu, pak musela být Hakimova informace opravdu cenná a musel být v nebezpečí. Hakim nebyl z těch, co rozhazují stříbrňáky, aniž by nebyl přesvědčen, že se mu ztráta vrátí a ještě mu to přinese slušný zisk. A i tak by ušetřil a informaci přinesl sám, kdyby se opravdu nebál o život.

Tohle všechno proběhlo Jubalovi hlavou, když viděl minci a Salimanova reakce jeho myšlenky potvrdila.

„Dobrá. Uvidíme, co za informaci Hakim má. Salimane, vezmi Mor–ama a Moriu a jděte s Mungem vypravěče najít. Přiveďte ho sem a –“

„Ne!“ zakřičel do toho chlapec. „Hakim dá tu informaci jen Jubalovi osobně a musí přijít sám.“

„Cože?“ vyjel Saliman.

„To vypadá na past!“ zamračila se Moria.

Jubal mávl, aby ztichli, a zahleděl se na chlapce. Mohla to být past. Ale také mohlo být za Hakimovým požadavkem něco jiného. Informace se mohla týkat někoho z Jubalových lidí! Najatý vrah… nebo ještě hůř, špicl! To by vysvětlovalo Hakimovu neochotu přijít do sídla osobně.

„Půjdu,“ řekl Jubal, vstal a očima přelétl místnost „Sám s Mungem. Salimane, vezmu si tvou masku.“

„Chci zpátky svůj nůž!“ prohlásil náhle Mungo.

Jubal se podíval tázavě na Mor–ama. Ten zrudl a zpoza opasku vytáhl krátkou dýku.

„Vzali jsme mu ho, když jsme ho chytili,“ vysvětloval. „Bezpečnostní opatření. Nechtěli jsme ho ukrást.“

„Vraťte mu ho,“ zasmál se Jubal. „Ani svého největšího nepřítele bych neposlal do asylských ulic neozbrojeného.“

„Jubale,“ zamumlal Saliman, když odevzdával jestřábí masku. „Jestli to bude past…“

Jubal poklepal jílec svého meče.

„Jestli je to past,“ usmál se, „tak snadná kořist nebudu. Než jsem se dostal na svobodu, přežil jsem v arénách zápasy pět i víc na jednoho.“

„Ale–“

„Nebudeš mě sledovat,“ nařídil Jubal přísně. „Ani nedovolíš někomu jinému, aby mě sledoval. Každý, kdo neuposlechne, se mi bude zodpovídat.“

Saliman se nadechl, aby odpověděl. Pak uviděl Jubalův pohled a beze slova poslušně přikývl.

Když opustili sídlo a zamířili k městu, Jubal si svého průvodce nepozorovaně prohlížel. I když to nedal najevo, chlapcova kuráž při jejich krátkém setkání na něj udělala dojem. Sám a neozbrojeny a okolo samé nepřátelské meče – muži dvakrát tak starší se při návštěvě Jubala roztřásli a plazili po zemi.

Chlapec v mnohém připomínal Jubalovi jeho samého, když byl mladý. Rvavý a vzpurný, bez rodičů, ale vedený svou pýchou a tvrdohlavostí. Takového ho z ohrady pro otroky koupil trenér gladiátorů, který měl oko na chladné, odvážné rváče. Kdyby ho místo toho koupil nějaký pán s vybraným chováním… kdyby někdo zkřížil pochybnou stezku, kterou Osud vybral pro Munga…

Jubal s úšklebkem zastavil tento tok myšlenek, protože si uvědomil, kam vedou. Adoptovat chlapce a vzít si ho domů? Směšné! Saliman i ostatní by si mysleli, že na stará kolena změkl. Důležitější bylo, že jeho protivníci by to považovali za projev slabosti, za známku, že by Jubala šlo dostat sentimentalitou… že má srdce. Z bídných poměrů, ze kterých pocházel, se dostal sám. Kluk bude muset dokázat to samé!

Jubal následoval chlapce do města. Slunce stálo vysoko a v horku se jen tetelilo. Zpod modré jestřábí masky se mu v nechutných potůčcích řinul pot. Zdráhal se ale přiznat nepohodlí tím, že by si je utřel. Pomyšlení sejmout si masku mu ani na mysl nepřišlo. Masky

byly nezbytné, aby zamaskovaly ty v jeho službách, které stíhal zákon. Aby maskování fungovalo, museli je nosit všichni. Být výjimkou z pravidla, které sám zavedl, bylo nemyslitelné.

V úsilí nemyslet na nepohodlí začal si Jubal, jak se blížili k bazaru, pozorně prohlížet lidi kolem. Jakmile přešli most a nechali za sebou chatrče Povětrova, výrazně se zlepšila kvalita odění a chování lidí.

Oči mu padly na čaroděje a zaujala ho hvězda vytetovaná na jeho čele. Povšiml si také, že mág je zabrán do prudké hádky se skvěle oděným mladíkem který měl úplnou sbírku nožů, jejichž střenky hrozivě vyčnívaly z chrániče paží, šerpy a z vysokých bot.

„To je Lythande," sdělil mu Mungo, který si povšiml jeho zájmu. „Je to podvodník. Jestli hledáte čaroděje, tak jsou tu k mani lepší… levnější."

„Jseš si jistý, že je to podvodník?" otázal se Jubal kterého chlapcův výklad pobavil.

„Kdyby to byl opravdický čaroděj, nemusel by nosit meč," oponoval Mungo a ukázal na zbraň visící čarodějovi po boku.

„Dobrý postřeh," uznal Jubal. „A ten chlapík, se kterým se hádá?"

„Stínolez," oznámil chlapec pyšně. „Zloděj. Pracoval s Bagem Slibochybou, než ten starej blázen skončil na šibenici."

„Čaroděj a zloděj," zabručel zamyšleně Jubal a znovu si ty dva prohlédl. „Zajímavá kombinace talentů."

„To asi ne!" vysmál se Mungo. „Ať už Stínolezova poslední rána byla cokoliv, rozhodně byla zisková. Mohutně a často utrácí, takže novou práci asi nejspíš nehledá. Řek bych, že se hádají o ženách. Každej z nich si fandí, že je božským darem pro ženy."

„Vypadá to, že se vyznáš," poznamenal Jubal, na kterého chlapcovy znalosti znovu udělaly dojem.

„Na ulicích se toho dá zaslechnout spousta," pokrčil rameny Mungo. „Čím jsi níž, tím jsou informace pro přežití důležitější… a jen pár je níž než mí kamarádi a já."

Jubal o tom uvažoval, zatímco chlapec ho vedl zadem za jatky. Možná že při budování sítě donašečů přehlédl v dětech z ulice cenný zdroj informací. Nejspíš toho moc nezaslechnou, ale byla jich

spousta. Spolu je jich dost na to, aby potvrdily nebo vyvrátily nějakou zvěst.

„Pověz, Mungo,“ zavolal na svého průvodce. „Víš, že za informace platím dobře, že ano?“

„To ví každý.“ Dareba zabočil do Spleti a zakopl roztaženého člověka na zemi. Ani se nepodíval, jestli spí nebo je mrtvý.

„Tak proč žádný z tvých kamarádů s tím co ví, nezajde za mnou?“

Jubal opatrně překážku překročil a ostražitě se rozhlédl. Dokonce i za jasného denního světla dokázala být Spleť pro osamělého pocestného nebezpečné místo.

„My, krysy z ulice, sme uzavřený,“ vysvětloval přes rameno Mungo. „Dokonce uzavřenější než lidi z bazaru nebo S'danzové. Svěřený tajemství už nemá cenu, tak si je necháváme pro sebe.“

Jubal uznal moudrost klučinova přístupu a jenom to posílilo jeho rozhodnutí naverbovat děti.

„Promluv si o tom s kamarády,“ naléhal. „S plným žaludkem se… kam to jdeme?“

Ze zapáchající Serpenty zabočili do uličky tak úzké, že Jubal musel jít bokem.

„Za Hakimem,“ křikl Mungo a ani nezvolnil.

„Ale kde je?“ nedal se Jubal odbýt. „Nevyznám se v těchhle krysích chodbách.“

„Kdyby ses vyznal, nebyl by to dobrý úkryt.“ Chlapec se zasmál. „Už jenom kousek.“

Jak mluvil, vynořili se z uličky na malém dvorku.

„Jsme tady,“ oznámil Mungo a postavil se doprostřed dvorku.

„Kde?“ Zamračený Jubal se postavil vedle něj. „Nejsou tady žádná okna ani dveře. Pokud se neskrývá v některé z těchhle hromad odpadků…“

Náhle se odmlčel, protože mu došlo, kde se vlastně nachází. Žádné dveře nebo okna! Jediný další východ byl průlez tak malý jako ten, kterým se sem protáhli… až na to, že byl zastavěn hromadou dřevěných beden. Nacházeli se ve slepé uličce!

Náhle se za ním ozvalo zapraskání. Jubal se otočil ruka mu reflexivně sjela na meč. Ze střechy jednoho stavení spadlo několik dřevěných beden a zatarasilo vstup.

„To je past!“ zasyčel a ustoupil do rohu. Očima přejížděl okolní střechy.

Náhle ucítil úder do zad. Lehce zavrávoral a naslepo máchl dozadu mečem. Ostří seklo do prázdna. Otočil se, aby útočníkovi čelil.

Mungo snadno odtančil z dosahu meče. Oči mu svítily triumfem a škodolibostí.

„Mungo?“ zeptal se Jubal, ale odpověď znal.

Byl často raněn, aby poznal rostoucí tupost v zádech. Drásavá bolest při změně postoje mu prozradila zbytek. Kluk mu zarazil nůž do zad a ten tam zůstal. V duchu Jubal viděl, jak mu v nepřirozeném úhlu trčí z ramene.

„Říkal sem ti, že sme uzavřený,“ vysmíval se Mungo. „Velký se tě možná bojej, ale my ne. Neměl si nařídit, aby zabili Gambiho.“

„Gambiho?“ zamračil se Jubal a lehce se zapotácel. „Kdo je Gambi?“

Chlapec na chvilku strnul úžasem. Pak mu tvář zrůznil vztek a odplivl si.

„Našli ho dneska ráno, podřezanýho s měďákem v puse. Tvoje značka! Ty ani nevíš, koho zabíjíš?“

Ten slepec! Jubal si nadával, že líp neposlouchal Salimanovu zprávu.

Gambi ti nikdy žádnou informaci neprodal,“ zakřičel Mungo. „Nenáviděl tě za to, co tví muži provedli jeho mámě. Neměl si žádný právo zabít ho jako falešnýho donašeče.“

„A Hakim?“ zeptal se Jubal. Hrál o čas.

„Dobře sme to uhádli, že jo – že Hakim je tvůj špicl?“ vykřikl chlapec s radostí. „Vyspává na velký hrázi opici. Dali sme dohromady svoje peníze a proměnili je na stříbrňák, abysme tě dostali od tvých strážců.“

Z nějakého důvodu tenhle posměšek bodl Jubala víc než rána nožem. Napřímil se, ignoroval teplou tekutinu stékající mu po zádech z rány nožem, a pohlédl dolů na chlapce.

„Na takový jako ty žádný strážce nepotřebuju!“ vybuchl. „Ty si myslíš, že umíš zabíjet? Krysa, která bodá dýkou shora? Příště až budeš chtít někoho zabít – jestli bude nějaký příště – tak ho vraž odspodu. A mezi žebra, ne do nich! A vezmi s sebou kamarády – jeden takovej jako ty na zabití pořádnýho muže nestačí.“

„Přived sem si kamarády!“ zasmál se Mungo a ukázal kolem sebe. „Myslíš, že jich bude dost?“

Jubal zariskoval pohled přes rameno. Do dvorku slézaly krysy ze stok celého Asyla. Byla jich spousta! Škrábaly se přes dřevěné bedny a šplhaly ze střech jako pavouci. Děcka v hadrech – všechna byla Jubalovi sotva do pasu, ale měla nože, kameny a ostré hole.

Někdo jiný by se možná pod pohledem těch nenávistí naplněných očí zhroutil. Mohl by se pokoušet žebrat nebo podplatit si únik z pasti ven, vymlouvat se na nevědomost Gambiho vraha. Ale ne tak Jubal. S očima chladnýma jako čepel jeho meče čelil svým trýznitelům.

„Tvrdíš, že tohle je pomsta za jednu smrt,“ ušklíbl se. „A kolik jich umře, jak se mě budou pokoušet dostat?“

„Klidně zabiješ kdykoliv kohokoliv z nás, pro nic,“ odvětil Mungo a zeširoka ho obešel, aby se připojil k bandě. „Když pár z nás umře a zabijeme tě bude aspoň zbytek v bezpečí.“

„Jenom když mě zabijete,“ opravil ho Jubal. Aniž z bandy spustil oči, sáhl si levou rukou přes pravé rameno, nahmatal rukojeť nože a vyškubl ho ven. „A k tomu budeš potřebovat zpátky svůj nůž!“

Jubal švihl levou rukou dolů přes tělo a Mungo spatřil letící nůž. Na zlomek sekundy ztuhl. Právě v tom zlomku sekundy ho nůž zasáhl naplno do krku. Svět se změnil ve šmouhu a on šel k zemi a ani nevěděl, že padá.

Banda se hrnula kupředu a Jubal se jim vydal naproti. Jeho meč se blýskal ve slunci, jak se zoufale snažil probojovat si cestu ven.

Pod jeho prvním náporem jich několik padlo – nevěděl kolik – ale zbytek se rozprchl a sevřel ho ze všech stran. Hole ho bodaly do tváře rychleji, než se stačil krýt. Zezadu cítil hroty nožů, jak ho znovu a znovu bodají.

Došlo mu, že ho tímhle dotíráním dostanou dřív, než se dostane přes bedny ven. Upustil od útoku, zastavil se a začal se točit a sekat, aby to kolem sebe vyčistil. Uličníci uměli kousat, byli jako napolapitení duchové, kteří se před ním rozplývali, aby ho zezadu trápili. Blesklo mu hlavou, že asi umře! Ten který přežil bezpočet gladiátorských soubojů, najde svůj konec v rukou rozzuřených dětí!

To pomyšlení ho přimělo k zoufalé akci. Naposledy mohutně ťal, přestal se bránit a pokusil se přeběhnout ke zdi, aby mu něco pevného krylo záda. Malé děvčátko ho chňaplo za kotník a drželo vší silou. Klopýtl, skoro upadl. Divoce sekl dolů, aniž se tam podíval. Nohu měl najednou volnou, ale další uličník mu skočil na záda a bušil ho do hlavy kamenem.

Jubal se naklonil na stranu, o zeď setřásl děcko a otočil se k bandě. Hůl mu protrhla masku a roztrhla čelo. Z rány mu začala stékat do očí krev. Přechodně oslepený mával kolem sebe mečem, občas něco zasáhl, občas jen vzduch. Do hlavy ho zasáhl kámen, už to ale necítil a dál jako smyslů zbavený sekal kolem sebe.

Pojednou do jeho zamlženého mozku proniklo, že se křik dětí změnil. V tu chvíli si také uvědomil, že aspoň deset nebo patnáct máchnutí mečem bylo do vzduchu. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil a znovu se soustředil na to, co se děje před ním.

Dvorek byl poset malými těly, jejichž krev ostře kontrastovala se zašlými barvami jejich hadrů. Zbytek bandy byl na útěku, přes hromady beden je pronásledoval…

Jubal se sesunul při zdi. Ochromený bezpočtem ran lapal po dechu. Sledoval, jak jeho zachránce k němu přistoupil a otíral si meč zvlhlý krví.

„Jak… jak se jmenujete?“ vydechl.

„Zalbar,“ vyrazila zadýchaně ze sebe uniformovaná postava. „Osobní strážce Jeho Královské Výsosti prince Kadakithise. Vaše zranění… jak to vypadá…?“

„Už jsem přežil horší,“ pokrčil Jubal rameny a zamrkal bolestí, kterou pohyb způsobil.

„Takže v pořádku,“ pokývl muž. „Pak si můžu jít po svých.“

„Moment,“ požádal Jubal a zvedl ruku, aby ho zadržel. „Zachránil jste mi život… život, který si cením dost vysoko. Dlužím

vám díky a mnohem víc, co se nedá slovy vyjádřit. Určete si odměnu.“

„To není nutný,“ odfrkl si Zalbar. „Je to má povinnost.“

„Povinnost nepovinnost,“ namítl Jubal, „neznám žádnýho gardistu, který by vkročil do Spleti, a ještě aby riskoval život, aby zachránil… Říkal jste královský osobní strážce: Vy jste…“

„Ďas,“ dokončil s pochmurným úsměvem Zalbar. „Ano, to jsem. A slibuju vám, že není daleko den, kdy nebudeme jediní gardisté ve Spleti.“

Otočil se, aby odešel, ale Jubal, který si sundal masku, aby si setřel krev z očí, ho znovu zastavil.

„Počkat!“ rozkázal. „Mám pro vás návrh. Potřebuju muže jako vy. Ať vám císařství platí cokoliv, já vám dám dvakrát tolik… a přidám k tomu prémii za dnešní práci. Co tomu říkáte?“

Nepřišla žádná odpověď. Jubal zašilhal, aby zaostřil na Ďasovu tvář. Zjistil, že muž na něj zírá zmrazený poznáním.

„Vy jste Jubal!“ řekl Zalbar. Nebyla to otázka, ale konstatování.

„Ano, jsem,“ přikývl Jubal. „Když víte tohle, tak taky určitě víte, že nikdo v Asylu neplatí za prokázané služby líp než já.“

„Znám vaší pověst,“ potvrdil chladně Ďas. „Co o vás vím, stačí, abych pro vás nepracoval za žádnou cenu.

Odmítnutí bylo očividné, ale Jubal se rozhodl ho ignorovat. Namísto toho se to pokusil zlehčit.

„Už jste ale pracoval,“ poznamenal. „Zachránil ste mi život.“

„Zachránil jsem občana před tlupou pouličních krys,“ odvětil Zalbar. „Jak už jsem řekl, je to má povinnost vůči princovi.“

„Ale–“ začal Jubal.

„Kdybych věděl dřív, kdo jste,“ pokračoval Ďas, byl bych v pokušení se se záchranou opozdit.“

Tentokrát už urážka nešla pominout. Víc zmaten než rozzloben si Jubal prohlížel protivníka.

„Myslím, že se snažíte vyprovokovat souboj. Zachránil jste mě snad, abyste se pak mohl pomstít?“

„V mém postavení se do malicherných rvaček nepouštím a pouštět nebudu,“ zamračil se Zalbar. „Bojuji jenom, abych bránil sebe nebo občana císařství.“

„A já nikdy vědomě nepozdvihnu meč proti tomu, kdo mi zachránil život… až na sebeobranu,“ odvětil Jubal. „Takže to vypadá, že spolu bojovat nebudeme. Vypadá to ale, že přesto ke mně chováte jistou zášť. Můžu se zeptat proč?“

„Je to zášť, jakou chovám ke každému, kdo tyje z Irankanského občanství a přitom nepřijímá žádnou odpovědnost,“ ušklíbl se Ďas. „Nejen že nesloužíte císařství, které vám poskytuje útočiště, ale podrýváte jeho sílu tím, že při svých obchodech neskrýváte své opovrhování jeho zákony.“

„Co vy víte o mém obchodování, že si dovolíte ho tak povrchně posuzovat?“ vyzval ho Jubal.

„Vím, že přicházíte k penězům způsoby, kterým se slušní lidé vyhýbají,“ opáčil Zalbar. „Kšeftujete s otroky a drogami a jiným velmi ziskovým a velmi nemorálním zbožím… ale především jedete v kšeftu se smrtí.“

„Voják z povolání a odsuzuje mě za kšeft se smrtí?“ usmál se Jubal.

Ďas zrudl až po kořínky vlasů. „Ano. Taky mám co dělat se smrtí. Ale voják jako já bojuje pro dobro císařství, ne pro vlastní zisk. V taženích do hor jsem přišel o bratra a několik přátel v bojích za císařství… za svobodu pro vás a vaše podvody.“

„Jen si to představte,“ uvažoval Jubal nahlas. „Celá rankanská armáda nás brání proti pár roztroušeným horským kmenům. Páni, kdybyste tam se svými kámoši nebyl, tak by se horalé určitě vrhli dolů z hor, které po generace neopustili, a všechny by nás ve spánku povraždili. To jsem úplně hloupej, když jsem si myslel, že to bylo císařství, které se pokusilo rozšířit svůj vliv na další místo, kde o to nikdo nestál. Mělo mi dojít, že se jenom pokoušelo se bránit před hrůzostrašným útočníkem.“

Zalbar se pohnul kupředu, ruka mu sjela k jílci meče. Pak se ovládl, rysy mu ztvrdly.

„S vámi jsem domluvil. Smýšlení slušných lidí nemůžete rozumět, tím míň jejich řeči.“

Otočil se, aby odešel, ale Jubal mu byl v patách – stál na nohou, ač se námahou potácel. Ačkoliv byl voják o hlavu vyšší, Jubalův vztek způsobil, že Zalbar musel ustoupit.

„Jestli jsi, Ďasi, domluvil, tak teď je řada na mě, abych řekl svoje," zasyčel. „Je pravda, že vydělávám na nechutným zboží. Nemohl bych to dělat, kdyby ti tvoji „slušný lidi" nebyli ochotný za něj platit hromskou cenu. Svoje zboží nikomu nenutím. Oni přicházejí za mnou – a je jich tolik, že normálními kanály nemůžu poptávku uspokojit."

Obrátil se a ukázal na mrtvolami posetý dvorek.

„Taky je pravda, že mám co dělat se smrtí," ušklíbl se. „Tvoji benevolentní rankanští páni mě tomuhle kšeftu naučili v gladiátorských arénách metropole. Kšeftoval jsem se smrtí pro pobavení těch samých „slušných lidí", který ty tak obdivuješ.

Když jsem získal svobodu, tyhle „slušný lidi" mně nedovolili se usadit v jejich „slušný společnosti". Tak jsem přišel do Asyla. Teď pořád kšeftuju se smrtí, kterou se tu za všechno platí. Cena, kterou jsem dneska málem zaplatil."

Když zavrtěl hlavou, blesklo v Ďasových očích na chvilinku cosi podobného soucitu.

„Pleteš se, Jubale," řekl tiše. „Ty jsi cenu za kšeftování v Asylu už zaplatil. Není to tvůj život. Je to tvoje duše… tvoje lidskost. Vyměnil jsi ji za zlato. Podle mého to byl mizerný obchod."

Jejich oči se střetly. První odvrátil pohled Jubal, zrozpačitělý z Ďasových slov. Oči mu padly na tělo Munga – chlapce, kterého obdivoval a o kterém uvažoval, že by si ho vzal domů – chlapce, jehož život chtěl změnit.

Když se znovu otočil, Ďas byl pryč.

Pokrevní bratři

Joe Haldeman

Usmívající se, klanějící se odcházejícím hostům. Dobrý oběd, spousta ujišťujících promluv shromážděného panstva: hospodářství Asyla je v podstatě zdravé. Děkuji vám, můj nový kuchař… je z Twandu, je úžasný, že? *Hostitel vypadal, že by spíš potřeboval novou dietu než nového kuchaře. I když těžký brokát, ve kterém byl oděný, ho činil poněkud tlustším, než ve skutečnosti byl.* Šťastnou cestu… zajisté, zítra. Vyřiďte vaší tetičce, že na ni myslím.

Vy zajisté zůstanete, Amare. *Jeden z odcházejících hostů lehce pozdvihl obočí. Copak, náš hostitel je na chlapečky?* Musíme dojednat ten obchod.

Enoire, můžeš dát služebnictvu do úsvitu volno. Dopřej si také volný večer. Povečeříme ve městě.

A díky za vynikající obsluhu. Tu máš.

Zasmál se. Neděkuj. Jenom to všechno neutrať z jednu ženskou. *Když majordomus odešel, srdečný výraz hostitele se změnil na naprosto netečný. Naslouchal majordomovým krokům dolů po kamenných schodech, slyšel, jak propouští sluhy. Otočil se a pokynul k hromadě polštářů u velkého krbu. Pach jasanového popela překrývalo kadidlo.*

Mám dobré víno, Amare. Usaďte se, zatím nějaké přinesu.

Cítil jste se mezi našimi hosty dobře?

Jsou to vlastně kupci. Od jiných tříd se ale toho člověk může spoustu dozvědět, nemyslíte?

Vrátil se s dvěma poháry vína tak rudého, že vypadalo skoro jako černé. Oba poháry postavil před Amara: vyberte si. Tento rituál

dodržovali v Asylu i nejbližší přátelé. Travičství je zde uměním, sportem, profesí. Ano, ta barva mě také upoutala. Hodně štěstí.

Ne, je z hájů v horách na východ od Syru. Kalos nebo tak nějak. Nikdy nedokážu ty barbarské… ano. Dobré dezertní víno. Nezakouřil byste si dýmku?

Enoir se vracel. Jeho zvonec cinkal, jak stoupal po schodech.

To by bylo pro dnešek všechno, díky…

Ne, nechci, abys nakrmil psy. Když budou vyhladovělí, bude to na den Ilse lepší sport. To jejich skučení vydržíme.

Mohutné vstupní dveře se za majordomem s třesknutím zavřely. Vy ne? Nebyl byste jediný šlechtic mezi diváky. Den dva se neholte, od sluhy si vypůjčete nějaké hadry…

Jsou dvě školy myšlení. Hladoví psi jsou slabší, ale bojují se zoufalým nasazením. A když psy nekrmíte týden, nemůžou je ostatní týmy týden otrávit.

Ach, to se stává – mně se to stalo jednou. Ne smrtící jed, jen takový, po kterém neposlouchali a neprali se. Nejspíš kouzlo. Jed je levnější.

Zhluboka se napil, potom postavil pohár pozorně na podlahu. Přešel místnost, vystoupil na stupínek a vyhlédl štěrbinovitým oknem v silné zdi.

Jsem si jist, že teď jsme sami. Napijte se, přinesu krf. *Nebyl pryč ani minutu a vrátil se s těžkou cihlou zabalenou dojemné kůže.*

Nejjemnější caronnský, úplně černý, nepančovaný. *Rozbalil balíček; ebenově černý kvádr měl na povrchu vytlačenou cizí pečeť.* Nezkusíte trošku?

Přikývl. „Moudrý vinař si svého zboží odříká.“ Máte zlato?

Potěžkal měšec. To nestačí. Ani zpolovic.

Poslouchal a podal zlato zpět. Buďte rozumný. Jestli si myslíte, že nemůžete věřit mé zkoušce, vezměte si malý kousek zpátky do Ranke, ať ho někdo zkontroluje. Pak mi přivezte sumu, na které jsme se dohodli.

Druhý muž náhle vstal a sevřel jílec svého mečíku. Ani ho ale nevytasil z pochvy a padl na podlahu. Spadl na všechny čtyři, třásl se, vykoktal pár slov zhroutil se.

Ne, žádné kouzlo, i když skoro tak rychlé, že? To je účinnost doplňujících se jedů. První ingredienci ste dostal v omáčce k masu jako všichni ostatní. Až a na mě. Druhá část byla ve víně, je to součást sladidla.

Nehtem palce přejel po cihle, vydloubl špetku krrfu, kterou promnul mezi palcem a ukazovákem a šňuplji. Měl jste to opravdu zkusit. Cítil byste se pak mladý a statečný. Ale vy jste mladý a statečný, že?

Pečlivě krrf zabalil a sebral měšec. Omluvte mě Musím se jít převléci. *U dveří zaváhal*. Jed není smrtelný, jenom vás na chvíli ochromí. Používají ho ranhojiči.

Oslovený muž dlouhou chvíli hleděl do podlahy. Vnímal, že slintá a že ztratil kontrolu i nad jinými funkcemi.

Když se hostitel vrátil, nebyl skoro k poznání. Místo honosného hávu měl na sobě záplatovaný a špinavý hábit přepásaný provazem místo opasku. Napomádované bílé vlasy zmizely; holá hlava byla zvrásněna klikatou jizvou od rány mečem. Levý palec mu od druhého kloubu chyběl. Usmál se a ukázal tak stejně děr jako zubů.

Zachovám se k vám laskavě. Jsou tací, kteří by dobře zaplatili, aby si mohli pohrát s vaším bezmocným tělem, a potom by vás stejně zabili.

Vysvlékl bezvládného muže. Přitom se pořád velebil a podivoval se nad svou blahovůlí a mužovým dobře udržovaným mladistvým tělem. Zvedl mříž před krbem a šaty hodil do šachty, která sloužila k odstraňování popela.

V jiné části města jsem znám jako Bezpalec. Tady pahýl skrývám vycpanou imitací. Přesvědčivá, že. *Lehce muže zdvihl a vynesl ho hlavními dveřmi.* Samozřejmě, není to vaše chyba, ale jste vzdálený příbuzný soudce, který mi dal odseknout palec. *Jak sestupovali po schodech, psí štěkot sílil.*

Tak jsme tady. *Strčil do dveří a vešli do psince. Štěkání se změnilo v prosebné kňučení. Deset zápasnických psů, každý v samostatném kotci, blaženě slintalo u koryta na krmení a cenilo šedé ostré tesáky.*

Musíme je samozřejmě krmit odděleně. Tak se navzájem neporaní.

Na druhé straně místnosti byl dřevěný stůl vysoký asi do pasu. Byly na něm vyřezány kanálky vedoucí do zavěšených věder. Nad ním byla police s noži, se sekáčkem a pilou. Oněmělého zírajícího muže položil na stůl a vzal těžký sekáček.

Je mi líto, Amare. Musím začít s nohama. Jinak je to hrozný nepořádek.

Jsou filozofové, kteří namítají, že nic takového jako zlo qua zlo není; pak při pominutí kouzel (která samozřejmě zbavují jednotlivce odpovědnosti), když člověk spáchá zlý skutek, je přitom obětí sebe sama, otrokem vrozeného a otrokem vlastní výchovy. Takoví filozofové by se mohli při studiu Asyla poučit.

Asylum je mořský přístav a jeho jméno pochází z časů, kdy bylo jediným opevněným přístavem na důležité trase karavan. Ale dlouhá válka skončila, karavany vyměnily trasu za kratší a Asylum upadalo. Nikoliv však v počtu obyvatel – dorazil sem každý počestný člověk, který kdekoliv musel opustit svůj normální život, a mizerové, aby zde vedli svůj normální život.

Asylum má stále přiléhavé jméno, ale jako přístav těch, co zákon příliš nectí. Většina z nich a ti nejhorší jsou koncentrováni v městské čtvrti, které se říká Spleť. Je to labyrint ulic a bezejmenných uliček, kde nejsou žádné chrámy. Přesto tu existují nejrozličnější obřady, poněkud drsné, a většina z nich probíhá v krčmě U oplzlýho jednorožce, jejíž vývěsní štít jen zdaleka připomíná zmíněné zvíře. Vlastní ji člověk, který tu obvykle sám v pokročilých hodinách obsluhuje. Je to odporný druh chlápka jménem Bezpalec.

Bezpalec dokončil krmení psů, spláchl psinec a opustil usedlost dlouhým tunelem, který vedl z jeho komnat do sklepení Liliové zahrady, vyhlášeného nevěstince několik bloků od Spleti.

Vystoupal po dlouhém schodišti ze sklepení a nahoře ho přivítal mohutný eunuch s širokým mečem nedbale přehozeným přes rameno.

„Dneska nějak časně, Bezpalče.“

„Občas si chci zkontrolovat výpomoc, co mám u Jednorožce.“

„Přepadovka?“

„Občas to dělám rád. Je tvá paní doma?“

„Spí. Chcete nějakou holku?“

„Ne, mám něco obchodního.“

Eunuch naklonil hlavu. „To je taky obchodní.“

„Pověz jí, že pro ní mám, co chtěla, jestli si to může dovolit. Až bude mít čas. Když nebudu u Jednorožce, nechám vědět, kde se můžeme setkat.“

„Vím, co to je,“ řekl eunuch zpěvavým hlasem.

„Okamžité panenství.“ Bezpalec potěžkal cihlu zabalenou v kůži. „Jedna správně užitá špetka tě promění znovu v děvče.“

Eunuch zakoulel očima. „Vylepšení starých metod.“

Bezpalec se s ním zasmál. „Kdybys chtěl, mohl bych ti jednu dvě špetky věnovat.“

„Ach… ne ve službě.“ Opřel meč o zeď a v měšci u pasu našel složený pergamen. „Mohl bych si ho ale schovat, až budu mít volno.“ Bezpalec mu dal špetku. Než ji zabalil, podíval se na ni. „Černý… z Caronne?“

„Ten nejlepší.“

„Máte toho spoustu.“ Meč nechal opřený o zeď.

Bezpalcova volná ruka sjela na hrušku jeho rapíru. „Na prodej, dvacet grimalů.“

„Člověk bez skrupulí by vás pro tohle zabil.“

Úsměv s řídkými zuby. „Pak jsem s tebou dvojnásob bezpečný.“

Eunuch přikývl, zastrčil krrf a zvedl široký meč. „Bezpečný před každým, kdo není cizinec.“ Každý ve Spleti věděl o kouzle, které Bezpalec draze udržoval, aby si chránil život: kdyby byl zabit, jeho vrah by nikdy nezemřel, ale žil navěky v bezmocné agónii:

Pláň jako hvězdy planou,
pláň, až ony zhasnou.
Nedojdeš klidu v popelu.
Lidé, ani bohové, ani duchové
tě neuvidí a neuteší:
až do skonání věků budeš plát.

Sám Bezpalec měl podezření, že kouzlo bude účinné, jenom pokud bude čaroděj, který ho seslal, žít. To ale bylo bezpředmětné.

Reputace čaroděje Mizraitha stejně jako závažnost kouzla držela ostří v pochvách a jedy daleko od jeho jídla.

„Vzkaz předám. Mnohé díky.“

„Lepší je ho promnout a šňupat. Velmi silný.“ Bezpalec rozhrnul sametový závěs a přešel halu, pozdravil se přitom s několika ženami, které si tu hověly zahalené do jemných závojů (střih a barva závojů ukzovaly cenu a v některých případech i erotické zvláštnosti) a vyšel do pohasínajícího světla končícího dne.

Odpoledne poskytovalo mužovi, jehož nos byl stejně vytříbený jako velký, impozantní sbírku zajímavých pachů. Nejdříve hostina se všemi aromatickými pochoutkami z Twandu, potom dobré vzácné víno s jemnou příchutí polojedu, pak svíravá špetka krrfu, bohatý mrtvolný pach řezničiny, sladce zatuchlý pach kamenných zdí tunelu, parfémy a kadidlo v hale a nyní známý smrad ulice. Když prošel bránou do vlastního města, bylo mu jasné, že se vítr stáčí na západní. Zemitý zápach z ohrad a chlévů poněkud převládal nad zápachem koželužských kádí s hnijící močí. Dokonce i jako šepot v brebtajícím davu rozeznal jemnou okurkovou vůni čerstvě zabitých ryb. Takto citlivých frňáků příliš nebylo. Jako vždy se těšil z prvních minut uvnitř městských hradeb, než puch otupil i jeho nos.

Většina stánků na Sedláckém trhu byla teď zavřená, ale podařilo se mu za dva měďáky získat čerstvý meloun, který během chůze po bazaru loupal. Krrf měl přitom nenápadně pod paží.

Chvilku smlouval s měditepcem, který byl na bazaru nový, o pár měděných lamp, kterým chtěl nahradit ten, jenž minulou noc u Jednorožce ukradli. Pošle si pro ně nějakého uličníka, aby je vyzvedl. Chvilku sledoval akrobaty, pak se zastavil u různých obchodníků s vínem, aby sjednal objednávky na příští týden. Objednal, aby mu dodali dnes v noci sto liber nasoleného masa nakrájeného na kousky a zaskočil do síně cechu obchodníků, aby našel strážce střízlivějšího, než byl ten, co nechal ukrást lampy. Pak sešel dolů na Bulvár a dal si na časný oběd syrovou rybu a krabí maso. Posílen vstoupil do Spleti.

Jak řekl eunuch, Bezpalec se běžných obyvatel Spleti nemusel obávat. Zoufalci, kteří by ze sportu vykuchali dítě (tento sport smutně upadal, co se objevil spolehlivý rostlinný prostředek na vyhnání plodu), před ním uctivě smekali, nebo se mu klidili z cesty.

Pořád byl ale opatrný. Vždycky tu byli cizinci, celí žhaví se ukázat nebo zoufalí, aby měli na chleba nebo víno. I když Bezpalec byl, ať už s rapírem či bez něj, úctyhodným protivníkem, věděl, že vypadá spíš jako obtloustlý kupec, jehož ošklivost mu nejspíš kazí obchody.

Dobře také poznal zlo, zevnitř. Proto se oblékal ošuměle a neukazoval žádnou viditelnou známku bohatství. Ne aby se vyhnul násilí, protože věděl, že chudáci jsou oběťmi mnohem častěji než bohatí, ale aby omezil skupinu svých potencionálních protivníků na ty, kteří by zabili pro pár měďáků. Ti obvykle moc šikovní nebyli.

Na Serpentě, cestou k Jednorožci, se na něj zavěsil chlapík, ze kterého čišelo, že je to začínající kapsář. Bezpalec věděl, že boční ulička stoupá a vede do temného stínu, v němž je po pár krocích ukrytý výklenek. Zahnul do uličky, z boty vytáhl dýku, vklouzl to výklenku a krrf dal na zem mezi nohy.

Muž ho sledoval, to bylo jasné. Když jeho kroky ve tmě zakolísaly, Bezpalec za ním vyskočil z výklenku, silnou rukou mu sevřel ústa a nos a naučeně mu vrazil dýku do zad. A znovu, aby zasáhl ledviny. Muži se podlomila kolena a Bezpalec ho pomalu položil a podřízl mu krk, aby nevydal ani hlásku. Tělo se ještě chvělo. Sebral mu opasek s penězi a měšec, očistil a schoval dýku, sebral krrf a pokračoval po Serpentě dál. Na hábitu měl sice několik jasných skvrn od čerstvé krve, ale na téhle ulici si z toho hlavu nikdo nedělal. Občas tu prošly stráže, ale spořádané občany neobtěžovaly ani jim nevytýkaly podivnosti v oblékání.

Dva v jednom dni, pomyslel si. Už je to víc než rok, co se to přihodilo naposledy. Měl z toho neurčitý příjemný pocit, i když ani jeden z mužů nebyl soupeřem, který by stál za řeč. Kapsář byl neohrabaný amatér a mladý šlechtic z Ranke důvěřivý blázen (jehož zavraždění si objednal jeden ze sekretářů jeho otce).

Vyšel ulicí jižně od vchodu do Oplzlýho jednorožce a vešel zadními dveřmi. Přehlédl inventář ve skladu a usoudil, že se obchod moc nehýbe, a prošel do své kanceláře. Zamkl krrf do nedobytné pokladnice, nalil si malou sklenku citrónového aperitivu a usadil se k jednosměrnému zrcadlu, které mu dovolovalo sledovat výčep, aniž sám byl viděn.

Hodinu sledoval koloběh peněz a pití z ruky do ruky. Vypadalo to, že výčepní, než přišel o nohu a býval kuchařem na pirátské lodi, vychází se zákazníky dobře a je přiměřeně poctivý, i když některým opilejším štamgastům dával menší míru – a určitě ne pro jejich blaho. Začal si nalévat třetí sklenku likéru, když uviděl, že vešla Amoli, majitelka Liliové zahrady, spolu s eunuchem a dalším osobním strážcem. Vyšel ven, aby se s nimi setkal.

„Víno sem," řekl obsluhující děvečce a doprovodil trojici ke stolu oddělenému zástěnou.

Amoli byla skoro krásná, i když byla jen trošku mladší než Bezpalec a podnikala v oboru, ve kterém se stárne rychle. Ihned šla k věci: „Kalem mi říkal, že máš na prodej dvacet grimalů carronskýho."

„Prvotřídní a čistý."

„To je neobvyklý množství." Bezpalec přikývl. „Můžu se zeptat, odkud je?"

„To bych radši neříkal."

„To bys teda měl říct. V sejfu ve svý ložnici jsem měla dvacetigrimalový blok. Včera ho ukradli."

Bezpalec ani nehnul brvou. „To je zajímavá shoda okolností."

Pohrdavě si odfrkla. Chvilku seděli beze slova, zpoza zástěny k nim dorazil džbán vína a čtyři sklenice.

„Samozřejmě, že tě neobviňuju z krádeže," řekla. „Ale chápeš, že mě zajímá, od koho jsi ho koupil."

„Za prvé jsem ho nekoupil. Za druhé nepochází z Asyla."

„Bezpalče, já si nemůžu dovolit hádanky. Kdo to byl?"

„To musí zůstat v tajnosti. Je v tom vražda."

„A tebe se může týkat další," pravila upjatě.

Bezpalec pomalu sáhl dolů a vytáhl dýku. Strážci ztuhli. Usmál se a posunul dýku přes stůl k Amoli. „Tak do toho, zab mě. Co se ti stane, bude mnohem horší, než být bez krrfu."

„No tak–" Odstrčila nůž zpátky. „Jsem poslední dobou nervózní. Omlouvám se. Ale krrf nebyl jenom pro mě; bere ho většina z mých žen a přispěly na něj. Proto ho raději kupuju ve velkým množství." Bezpalec naléval víno. Přikývl. „Máš vůbec představu, kolik svýho kapitálu jsem do tý cihly vrazila?"

Postavil zpola naplněné sklenice na kulatý podnos, který roztočil. „Půlku?“

„A půlku půlky k tomu. Já ho dostanu zpátky, Bezpalče!“ Vybrala si sklenici a napila se.

„Doufám, že jo. Nemůže to ale být ta samá cihla.“

„Nech mě hádat. Měl jsi ji déle než dva dny?“

„Ne, ale z Ranke musela vyrazit aspoň před týdnem. Dorazila v karavaně na svátek Aneny. Schovaná v sýru.“

„Nemůžeš vědět jistě, že byla pořád v karavaně. Mohla tu čekat, až karavana dorazí.“

„Vidím, že na to jdeš logicky, Amoli.“

„A ne bezdůvodně. Kolikrát už si viděl takhle velkou cihlu, celých dvacet grimalů?“

„Až teď,“ připustil.

„A je stejně označená orlem v kruhu?“

„Ano, je. Ale to označuje obvyklého dodavatele. Je to jeho značka.“

„Já si ale stejně myslím, že mi máš co říct.“

Bezpalec se napil vína. „Tak jo. Vím, že eunuchovi můžu věřit. Co ten druhý?“

„Když jsem ho koupila, začarovala jsem ho kouzlem poddanosti. Kromě toho… Gage, ukaž mu jazyk.“

Otrok otevřel ústa a mezi zkaženými zuby ukázal zjizvenou růžovou tkáň. „Nemůže mluvit a psát neumí.“

„To jsme zajímavý stůl,“ řekl. „Chybějící palec, jazyk a vejce. Co chybí tobě, Amoli?“

„Srdce. A cihla krrfu.“

„Tak jo.“ Dopil zbytek vína v malé sklenici a dolil si. „Na rankanském dvoře je ve vysokém postavem jistý muž. Je starý a brzy zemře. Jeho syn, který zdědí jeho titul, je líný, neschopný a nečestný. Starcovi poradci by byli raději, kdyby nástupcem byla dcera. Je nejen schopnější, ale můžou ji snáze ovládat.“

„Myslím, že vím, o který rodině mluvíš,“ řekla Amoli.

„Když jsem byl v Ranke za obchody, vyhledal mě jeden z poradců a objednal si u mě odstranění toho mladého trouby. Muselo to ale být v Asylu. Dvacet grimalů byla moje odměna a taky lákadlo,

návnada. Kluk není závislý, ale je to chamtivec a na rankanském dvoře je cena krrfu třikrát vyšší než ve Spleti. Zařídilo se, abych se s ním spřátelil a nakonec mu nabídl, že budu jeho dodavatel.

Rádce obstaral z Caronne krrf a dal mi vědět. Já jsem poslal klukovi lákavou nabídku. Zařídil si cestu do Asyla, aby byl představen císařovu bratrovi. Na tu schůzku už nepřijde.“

„To na rukávu je jeho krev?“ zeptal se eunuch.

„Nic takového, to byla jiná záležitost. Zítra měl být sice v paláci, ale bude plavat v přístavu sešmelcovanej v psích hovnech.“

„Takže jsi dostal krrf i klukovo peníze,“ řekla Amoli.

„Půlku peněz. Pokusil se mě oblafnout.“ Dolil ženě sklenici. „Ale sama vidíš. Nemůže tu být žádný spojení.“

„Věřím, že může. Můj zmizel na svátek Aneny.“

„Měla jsi ho zabalený v sýru?“

Ignorovala to. „Kdo ti doručil tvůj?“

„Marype, nejmladší syn mého čaroděje Mizraitha. Doručuje mi všechny moje zásilky z karavan.“

Eunuch a Amoli si vyměnili pohledy. „A je to! Svůj blok jsem koupila od Marypeho. Ani ne dvě hodiny potom, co karavana dorazila.“ Tvář jí zrudla vztekem.

Bezpalec bubnoval prsty do stolu. „Já svůj dostal až večer,“ přiznal.

„Čáry?“

„Nebo spíš nějakej pozemskej švindl,“ pronesl pomalu Bezpalec. „Marype studuje otcovo řemeslo, ale myslím si, že ještě toho neumí dost, aby přemísťoval hmotný předměty… nemohl být tvůj krrf iluze?“

„Nebyla to žádná iluze. Zkusila jsem špetku.“

„Vzpomeneš si, z které části bloku jsi jí vzala?“

„Zespodu, blízko rohu.“

„Jednu věc tak můžeme vyjasnit,“ řekl a vstal. „Zkontrolujeme ten můj.“

Pobídla strážce, aby vstali a šli s Bezpalcem. U dveří do jeho kanceláře, když odemykal, se k němu lehce přivinula. „Už ke mně nechodíš. Vydržuješ si nějakou ženu, tam v usedlosti? Udělaly jsme něco–“

„Nemůžeš znát všechny moje tajemství, ženo.“ Ve skutečnosti se už přes rok nemiloval s ženou normálně, ale potřeboval k tomu vzrušení znásilnění. Tohle byla jediná část jeho zlověstného života, za kterou se styděl. Určitě ne kvůli ženám, kterým ublížil a dvě z nich zabil. Slabost ho děsila víc než smrt a obával se, co dalšího mu selže.

Když Bezpalec přistoupil k pokladnici, dívala se Amoli nečinně jednosměrným zrcadlem. Otočila se, když uslyšela jeho vydechnutí.

„U všech bohů!“ Kožený obal ležel zplihlý a prázdný na dně pokladnice.

Oba chvíli jen zírali. „Má Marype ochranu svého otce?“ zeptala se Amoli.

Bezpalec zavrtěl hlavou. „Tohle udělal otec.“

Čarodějové nejsou všemocní. Lze se s nimi dohodnout. Lze je dokonce i pomocí lsti a překvapení zabít. A kouzla nelze normálně udržovat bez námahy. Dobrý čaroděj jich dokáže udržet půltuctů až tucet naráz. Mizraith byl slavný tím, že jich dokázal udržovat přes sto, i když se dobře vědělo, že tak činí přesouváním podřadnějších kouzel na menší čaroděje. Čerpal tak znich sílu, aniž by o tom věděli. Ale i splétání těchto nitek a jejich udržování, stejně jako přímá kouzla, které ochraňovala jeho život a štěstí, si vyžadovala většinu jeho koncentrace, což mu propůjčovalo až šílené vzezření. Někdo ukvapený by si to mohl vykládat jako senilitu – ono půlstoletí bez spánku zanechá své stopy – ale pokusit se ho okrást nebo zabít by byla poslední věc, o kterou by se v životě pokusil.

Ale Mizraitha bylo na ulici vidět jen zřídka a už vůbec ne v dosahu vřavy nebo smradu Spleti. Obvykle se zdržoval ve svých honosných komnatách v nejvýchodnější části města, které sousedily s hostinci na Bulváru a shlížely na moře.

Bezpalec upozornil kuchaře z pirátské lodi, že si možná bude muset vzít dvojitou směnu, vzal láhev nejjemnějšího brandy pro Mizraitha a měch obyčejného k povzbuzení jejich kuráže, protože jdou za člověkem, který strážil jeho život. Než přešli půlku Bulváru, skončil prázdný měch mezi harampádím ve vlnách přístavu a dál pokračovali v ponurém mlčení.

Dovnitř je pustil Mizraithův nejstarší syn, který se nezdál být jejich návštěvou překvapen. „Strážci zůstanou tady," řekl a udělal jednou rukou gesto. „Také tu rádi zanecháte všechno železo, co s sebou máte."

Bezpalec ucítil, jak se jeho dýka u kotníku zahřívá. Odhodil ji pryč. To samé učinil i s rapírem a dýkou, kterou měl v pochvě na předloktí. U zbylých tří to zbraněmi také jen řinčelo. Amoli se otočila ke stěně, sáhla pod sukni do nejskrytějšího místa a vytáhla si odtamtud poslední prostředek proti otěhotnění, jakýsi druh pesaru s rozpínajícím se pružným ostřím (nemohl by ji mít nikdo, kdo předtím nezaplatil). Zařízení rudě žhnulo, pak vychladlo.

„Je Marype doma?" zeptal se Bezpalec.

„Byl, chvilku," řekl starší bratr. „Vy jste ale přišli za otcem." Otočil se a vedl je po točitém schodišti.

Nařasené sametové a hedvábné závěsy. V rohu tiše bublající zlatý samovar, čaj vonící květinami. Nahé děvče, sotva dospělé, sedící se zkříženýma nohama u samovaru, zírající do prázdna. Osobní strážce, mnohem mohutnější než ti čekající dole, ale trochu průsvitný. Uprostřed tohoto na hromadě polštářů nebo možná zlata seděl Mizraith, jasné oči v temných jamkách, usmívající se otevřenými ústy nad něčím nespatřitelným.

Tam je uvedl bratr. Kouzelník, strážce ani děvče si jich nevšímali. „Mizraithe?" řekl Bezpalec.

Čaroděj na něj a Amoli pomalu upřel oči. „Čekám tě, Lastele, nebo jak se ti říká ve Spleti, Bezpalče… víš, že můžu udělat, aby ti zase narostl."

„Celkem mi to nevadí–"

„A přinesl jsi mi dárky! Láhev a něco na hraní – a přiměřenějšího věku než tahle sladkost." Učinil komický obličej a se zamrkáním ukázal na nahou dívku.

„Ne, Mizraithe, tahle žena i já jsme přesvědčeni, že jsi nás oba poškodil. Podvedl a okradl," prohlásil rázně, ale hlas se mu třásl. „Ta láhev je dar."

Strážce se k nim pohnul, jeho kroky nebyly vůbec slyšet. „Zadrž, duchu." Ten se zastavil a nasupeně hleděl. „Přineste sem tu láhev."

Bezpalec a Amoli přistoupili k Mizraithovi. Před nimi se zhmotnil nízký stolek a potom tři sklenky. „Můžeš nalít, Lastele.“ Až na hlavu se ani nepohnul.

Bezpalec nalil vrchovatě do každé sklenky. Jedna se zvedla do výšky rozepjatých paží, vyprázdnila se a potom zmizela. „Velmi dobré. Děkuji ti. Tak podvedl? Teda, teda. A okradl. Ha, ha. Co bys tak mohl mít, co bych potřeboval?“

„Potřebujeme to jenom my, Mizraithe, a nevím, proč bys nás chtěl o to okrást – zejména mě. Nemůžeš mít příliš zakázek lukrativnějších, než je ta moje.“

„Možná bys byl překvapený, Lastele. Možná bys byl překvapený. Čaj!“ Dívka jako v tranzu nalila šálek čaje a přinesla mu ho. Mizraith si ho vzal a dívka se posadila po jeho boku a hrála si s vlasy. „Ukradl, jo? Co? To jsi mi neřekl. Co?“

„Krrf,“ řekl.

Mizraith nedbale mávl volnou rukou a na koberec se snesla vánice šedého prachu a zase zmizela.

„Ne.“ Bezpalec si promnul oči. Když se na polštáře díval, byly to polštáře. Když se podíval jinam, byly to cihly zlata. „Žádný vyčarovaný krrf.“

Bylo to hrubé a bez hloubky a procítěnosti.

„Dvacet grimalů černého krrfu z Caronne,“ řekla Amoli.

„Ukradených nám oběma,“ řekl Bezpalec. „Poslal mi ho jeden člověk z Ranke jako platbu za prokázanou službu. Tvůj syn Marype ho vyzvedl od karavany, byl ukrytý v sýru. Pak ho nějak získal a prodal této ženě Amoli–“

„Amoli? Ty jsi madam… madam u Chlípné lilie?“

„Ne, v Liliové zahradě. To druhé je ve Spleti, dobrý tak akorát pro syfl a coury.“

Bezpalec pokračoval. „Poté co jí ho prodal, krrf zmizel. Mně ho přinesl minulou noc. Tenhle večer zmizel z mojí vlastní pokladnice.“

„Marype to nemohl udělat,“ řekl Mizraith.

„To čarování vím, že by neuměl – proto jsem si řekl, že za tím musíš být ty. Proč? Žert?“

Mizraith se napil. „Nechceš čaj?“

„Ne. Proč?“

Podal poloprázdný šálek dívce. „Další čaj.“ Sledoval ji, jak jde k samovaru. „Koupil jsem ji kvůli té chůzi. Není úžasná? Zezadu by mohla být chlapec.“

„Mizraithe, prosím. Pro Amoli je to peněžní krach a pro mě neomluvitelná urážka.“

„Tak žert? Ty si myslíš, že já dělám hloupé žerty?“

„Vím, že děláš věci z důvodů, kterým nemůžu porozumět,“ řekl takticky. „Ale tohle je vážný–“

„To já vím!“ Vzal si čaj a vylovil z něj plátek květu a vyhodil. „Jestli je v tom můj syn, je to mnohem vážnější, než si myslíš. Všechen zmizel? Nezůstal z něj ani kousíček?“

„Ta špetka, co jsi dal mému eunuchovi,“ řekla Amoli. „Možná ji pořád má.“

„Sežeň ji,“ řekl Mizraith. S pokleslou čelistí hleděl chvíli do čaje. „Lastele, já to nebyl. To někdo jiný.“

„S Marypeho pomocí.“

„Nejspíš nechtěnou. Uvidíme… Marype umí dost na to, aby poznal cenu toho sýra a myslím, že se dost vyzná na to, aby poznal cihlu výjimečného krrfu a věděl, kde ho prodat. Odčarovat by ho ale sám neuměl.“

„Bojíš se, že tě zradil?“

Mizraith hladil dívčiny dlouhé vlasy. „Nedávno jsme se pohádali. O jeho růstu… myslí si, že ho učím příliš pomalu, že mu odepírám… taje. Pravda je, že kouzla jsou složitá. Být schopný nějaké vytvořit není to samé jako být schopný ho ovládat. To chce praxi a vyzrálost. Vidí, co jeho bratři dovedou, a žárlí. Aspoň myslím.“

„Ty nedokážeš vidět přímo do jeho mysli?“

„Ne. To je mocné kouzlo vůči cizím. Čím bližší však dotyčnému jsi, tím je to těžší. Vůči vlastní krvi… ne. Jeho mysl je pro mě uzavřená.“

Amoli se vrátila se čtvercem pergamenu. Omluvně ho zvedla. „Rozdělil se o něj s druhým strážcem a tvým synem. Stačí tohle?“ Uprostřed čtverce byla tmavá skvrnka.

Uchopil ji palcem a ukazovákem a ušklíbl se. „Markmor!“ Druhý nejmocnější čaroděj v Asylu – přitom nováček, který je teprve ani ne sto let starý.

„Není ve spolku s tvým největším rivalem?“ řekl Bezpalec.

„Ve spolku nebo ve vazalství.“ Mizraith vstal a zkřížil paže. Strážce zmizel. Z polštářů se stal stoh zlatých cihel. Mumlal si nějaké zaříkávadlo a doširoka rozevřel paže.

Objevil se před ním Marype. Byl to pohledný mladík. Vlnité stříbřité vlasy, ostré rysy. Také byl nahý a sršel vztekem.

„Otče! Mám práci!“ Rozpřáhl paže a zmizel.

Mizraith udělal to samé gesto a chlapec byl zpět. „Tohle můžeme dělat celou noc. Nebo si se mnou promluvíš.“

Očividně méně vzteku. „Tohle je neodpustitelné.“ Pozvedl paže, aby opět udělal gesto a sledoval, zda Mizraith učiní to samé. „Obleč mě.“ Jedna cihla zmizela a Marype měl na sobě tuniku utkanou ze zlata.

„Řekni mi, že nejsi v Markmorově vazalství.“

Mladík zaťal pěsti. „Nejsem.“

„Jsi si naprosto jistý?“

„Jsme přátelé, partneři. Učí mě kouzla.“

„Víš, že tě všechno nakonec naučím. Ale–“

Marype učinil gesto a stoh zlata se změnil v hromadu zapáchajícího hnoje. „Laciný,“ řekl Mizraith s nakrčeným nosem. Určitým způsobem pozvedl loket a zlato bylo zpátky. „Nechápeš, že z tebe chce mít výhody?“

„Chápu, že chce mít přístup k tobě. S tím se vůbec netajil.“

„Stefabe,“ zašeptal Mizraith. „Nestefe.“

„Potřebuješ pomoc mých bratrů?“

Po boku Mizraitha se objevili oba starší bratři. „To, co potřebuji, je, abys přišel aspoň trochu k rozumu.“ Otočil se k bratrům: „Jměte ho!“

Těžké zlaté řetězy připoutaly jeho zápěstí a kotníky ke kruhům, které se objevily v podlaze. Napnul se a jeden praskl. Spoutal ho blok modravého ledu. Led začal tát.

Mizraith se obrátil k Bezpalcovi a Amoli. „Oslabili jste nás svou přítomností.“ K ženě doplul prut zlata. „Tohle je náhrada.

Lastele, ty budeš mít krrf, jakmile se postarám o tohle. Příštích pár hodin buď opatrný. Jděte.“

Když couvali ven, začaly se v komnatě shromažďovat nějaké postavy. Bezpalec poznal chvějící se obrysy Markmora.

V hale podala Amoli zlato eunuchovi. „Zpátky do Spleti,“ řekla. „Tady je nebezpečno.“

Bezpalec poslal kuchaře piráta domů a zbytek noci strávil rozdělováním pití a krrfu a dohadováním cen. Sám si vzal pořádnou dávku krrfu, zdejšího, aby zůstal svěží. Nic nadpřirozeného se ale nestalo, nic vzrušivějšího než rutinní vrážení palců do očí při hádce nad kostkami. Když šel na úsvitu zavírat, musel překročit mrtvého ex–štamgasta. Aspoň že měl tolik slušnosti a umřel venku, takže se nebude muset nic hlásit.

Důvodem, proč měl rád závěrečnou směnu, byla zajímavá atmosféra Asyla za časného rána. Sluneční svit byl neúprosný, spíš odhaloval, než očišťoval. Odpadky a výkaly ve stokách. Pár vyčerpaných flamendrů v potácejících se skupinkách nebo sedících v polospánku, bez nálady, čekajících na kavalec, co se uvolní s prvním zvoněním. Psi slídící po zbytcích z večera. Dekadentní, zatuchlý, ošumělý, páchnoucí smrtí. Měl z toho ponuré potěšení. Toto ráno dvojité. Přehnaná dávka krrfu mu v mozku zpívala svou píseň smrti.

Málem se vydal na východ, aby zkontroloval Mizraitha. „Příštích pár hodin buď opatrný“– to muselo znamenat, že jeho pouto k Mizraithovi ho při jeho podivném zápasu s Markmorem o Marypea učiní nějak zranitelným. Musel se ale vrátit do usedlosti a z psích kotců odstranit kosti a pro polední setkání být zase Lastel.

V hale v Liliové zahradě byla jedna utahaná šlapka. Usmála se na něj, a když ho poznala, zase začala dřímat. Prošel sametovým závěsem k eunuchovi, který seděl, zády se opíral o zeď, široký meč v klíně.

Nepostavil se. „Nějakej problém, Bezpalče?“

„Žádnej problém. Ale taky žádnej krrf.“ Odsunul masivní závoru na dveřích do tunelu. „Pokud vím tak to pořád běží. Jestli Mizraith prohraje, myslím, že to budu hned vědět.“

„Nebo když vyhraje,“ řekl eunuch.

„Možná. Zůstanu v kontaktu s tvou paní, až pro ní budu něco mít.“ Bezpalec zapálil připravenou lampu a zabouchl za sebou dveře.

Než sešel po schodišti, poznal, že něco není v pořádku. Příliš světla. Úplně stáhl knot. Vzduch lehce světélkoval. U paty schodiště postavil lampu na zem, vytáhl rapír a čekal.

Záře vytvořila mlhavý obrys Mizraitha, který zašeptal: „Konečně jsi ve tmě, Lastele. Bezpalče. Poslouchej, možná brzo umřu. Tvoje kouzlo jsem přenesl na Stefaba a drží. Plať mu stejně, jako jsi platil mně…“ Zaváhal, zmizel, vrátil se. „Tvůj krrf je v téhle chodbě. Stál víc, než si dovedeš představit.“ Opět temnota.

Ve tmě a tichu (padesát stop od světla nahoře) čekal Bezpalec ještě několik minut, než znovu zapálil lampu. Cihlu krrfu měl u nohou. Strčil si ji do levého podpaždí a vydal se chodbou s rapírem v ruce. Vůči kouzlu by ocel nebyla příliš platná, pokud by to mělo znamenat konec. Ale prázdná ruka je horší.

Chodba každých padesát stop zahýbala, takže nebylo dál vidět. Bezpalec minul tři rohy a u čtvrtého si myslel, že vidí světlo. Zastavil se, opět zhasil lampu a naslouchal. Žádné kroky. Položil na zem krrf a lampu a do levé ruky vzal dýku. Zamířil za světlem. Nemusela to být magie. Už třikrát v tunelu překvapil vetřelce. Jejich pozůstatky tu byly porůznu roztroubeny a přispívaly k zatuchlosti.

Tentokrát to ale nebyl žádný cizinec. Podíval se za roh a spatřil Lastela, sebe sama, čekajícího s taseným mečem.

„Neschovávej se tam,“ řeklo jeho druhé já. „Z tohohle tunelu vyjde jenom jeden z nás.“

Bezpalec zvedl pomalu rapír. „Počkej… jestli mě zabiješ, budeš věčně umírat. To samé, jestli zabiju já tebe. Je to čarodějova past.“

„Ne, Mizraith je mrtev.“

„Kouzlo udržuje jeho syn.“

Lastel postoupil krokem duelanta, bokem kupředu. „Tak jak to, že jsem tady?“

Bezpalec se potýkal se svou omezenou znalostí logiky kouzel. Instinkt ho nutil kupředu, hrot v linii, zbraň v levé ruce připravenou pro boční kryt nebo vysoký blok. Očima sledoval Lastelův hrot, díky krrfu nehybný jako jeho. Krrf zpíval o zkáze a povznášel jeho ducha.

Bylo to jako šermovat se zrcadlem. Na každý útok okamžitý kryt, rimesa, kryt, rimesa, kryt, znovu rimesa, pauza a kontr. Na několik minut přechod na opatrný balet, obrovská poskakující dvojčata, třesk znící tunelem.

Bezpalec věděl, že musí učinit něco náhodného, nepředvídaného. Udělal výpad s příčným sekem doprava.

Lastel věděl, že musí učinit něco náhodného, nepředvídaného. Udělal výpad s fintou doprava.

Oba minuli ostří toho druhého.

Plný zásah.

Bezpalec viděl, jak se jeho rudé ostří vynořilo zpod bohatého brokátu na Lastelových zádech. Pokusil se vykřiknout, ale jenom vykašlal krev přes rameno svého vraha. Lastelův rapír prorazil hrudní kost a srdce a rozpáral i plíci.

Zavěsili se do sebe. Bezpalec sledoval, jak se ze zad toho druhého vyřinula jasná krev a slyšel vytékat vlastní krev a cítil rostoucí bolest. V levé ruce měl pořád dýku. Bodl, úplně líně. Opět bodl. Zdálo se, že to trvá dlouho. Bolest rostla. Druhý muž dělal to samé. Třetí bodnutí. Sledoval, jak se ostří zvedá a pomalu padá a vysunuje na palec zpátky z masa. S každou sekundou se bolest zdvojnásobovala; s každou sekundou se čas o polovinu zpomalil. Dokonce i stříkání krve se zpomalilo, jako hustý olej rozstřikující se na vodě. A nyní se zastavilo úplně, hustá šarlatová pavučina zamrzla mezi jeho dýkou a Lastelovými zády, jeho vlastními zády. A jak se bolest rozšiřovala a rostla až do morku kostí a všude byl oheň, pochopil, že se na to bude dívat věčně. Na mizivou chvilku spatřil obraz dvou usmívajících se čarodějů.

Myrtis

Christine DeWees

„Cítím se tak mladá, jak vypadám. Každého muže v tomto domě bych mohla uspokojit, kdyby mě to napadlo, nebo kdyby měl některý z nich aspoň polovinu Lythandovy vznešenosti.“

Tak promluvila Myrtis, majitelka Domu Afrodisiina. Opírala se o zábradlí před svým soukromým salónem a sledovala ruch dole ve svém podniku.

„Zajisté, madam.“

Jejím společníkem na úzkém balkónu byl dobře oblečený mladík, který nedávno přijel se svými rodiči z hlavního města císařství. Když se otočila a usmála se na něj, odsunul se od ní tak daleko, jak to jen šlo.

„Pochybujete o mně, mladý muži?“

Slova plynula Myrtis z jazyka s lehkostí a jistou vznešeností. Pro většinu ze stálých obyvatel Asyla byla Myrtis nevyhlášenou královnou města. Na ulici Červených luceren vládla bezpochyby.

„Naprosto ne, madame.“

„Teď vidíte dívky. Vybral jste si nějakou, nebo byste dal přednost dalšímu zkoumání mého podniku?“

Lehkým zatlačením na paži ho Myrtis vedla zpátky do svého salónu. Měla na sobě tmavé šaty bez výstřihu, pod kterými se rýsovala legendární postava. Madam Domu Afrodisiina byla krásná, krásnější než kterákoliv dívka, která pro ni pracovala. Tohle říkali otcové svým synům, kteří předávali tento neoddiskutovatelný fakt zase svým synům. Ale okouzlující krása, která přetrvávala nezměněná po tři generace, byla spíš děsivá než žádoucí. Myrtis nesoupeřila s děvčaty, která pro ni pracovala.

Mladík si odkašlal. Bylo jasné, že je to vůbec jeho první návštěva v bordelu. Než promluvil, prsty si pohrával se střapci na boku tmavě vínové sametové pohovky.

„Myslím, že navštívím tu ve fialovém hedvábí.“

Myrtis na něj hleděla, dokud nerozpletl jeden střapec, až upadl, a tvář mu zrudla až po kořínky vlasů.

„Zavolej Cylenu. Ať jde do Levandulového pokoje.“

Děvče příliš mladé, aby pracovalo, vyskočilo z polštářů, kde v tichosti čekalo na takový příkaz. Mladík se otočil, aby ji následoval.

„Čtyři stříbrné – Cylene je velmi talentovaná. A jméno – myslím, že byste měl být znám jako Terapis.“ Myrtis se usmála. Odhalila tak běloskvoucí zuby.

Mladík, od nynějška známý uvnitř zdí Domu Afrodisiina jako Terapis, vytáhl z měšce jeden zlaťák. Nadutě stál, jak to měl zřejmě dobře nacvičené, zatímco mu Myrtis odpočítávala zpátky. Děvčátko ho vzalo za ruku a vedlo k Cyleně na dvě hodiny nepředstavitelné blaženosti.

„Děti!“ zamumlala si Myrtis pro sebe, když ve své komnatě opět osaměla.

Z noční svíce odpadly již čtyři z devíti kuliček. Otevřela velkou knihu vázanou v kůži a vepsala do ní mladíkovo pravé jméno stejně jako jméno, které mu dala, jeho výběr na dnešní večer a i to, že platil zlatem. Bylo to víc než patnáct let, co dala pseudonym Terapis jednomu ze vznešených návštěvníků Domu. Měla dobrou paměť na všechny, kteří prodlévali v požitkářském luxusu Domu Afrodisiina.

V pozdním ránu probudilo Myrtis jemné zaklepání na dveře komnaty.

„Madam, vaše snídaně je hotová.“

„Díky, dítě. Sejdu na ní dolů.“

Ještě chvíli zůstala ležet v pološeru. Lythande použil pečlivá kouzla, aby zachoval její krásu a zajistil ji dlouhověkost čarodějů. Žádné kouzlo ale nedokázalo otupit paměť. Děvčata, jejich zákazníci, všichni procházeli Myrtisinou myslí v rozmazaném neměnném zástupu, který ji vždy pod hedvábným povlečením lapil.

„Madam, květiny pro vás.“

Do budoáru nenuceně vešlo děvčátko, které minulého večera sedělo tiše na polštáři, s velkou kyticí bílých květin a začalo ji aranžovat v křišťálové váze.

„Přinesl je otrok z paláce. Říkal, že jsou od Terapise.“

Překvapení. Pořád byla nějaká překvapení. Obživlá tímto uklidňujícím povědomím odhodila Myrtis pokrývky. Dívka uspořádala květiny a držela Myrtis vyšívanou denní róbu ze smaragdového saténu, abv se do ní zahalila.

Cestou do kuchyně minula Myrtis v dolních pokojích pět děvčat v plátěných šatech, která tam obnovovala vyumělkovaný nepořádek. Pět uklízejících, jedna už hodně těhotná, takže nemohla pracovat, a další, která kojila novorozeně. To znamenalo, že v horních pokojích bylo pořád ještě dvacet děvčat. Dvacet děvčat s plným využitím času, takže pro Dům Afrodisiin to byla vcelku velmi dobrá noc. Někteří možná trpěli pod novým režimem, ale cizinci očekávali určitý styl a diskrétnost, které šlo v Asylu najít pouze u Afrodisie.

„Madam, Dindan objednal včera v noci pět lahví našeho nejlepšího auveršského vína… Zbývá nám jenom tucet lahví…“ Předstoupil před ni plešatý muž se seznamem nákupů.

„Tak ho kup.“

„Madam, co ale přijel princ, je skoro nemožné koupit auveršské víno!“

„Kup ho! Ale nejdřív prodej staré láhve za novou cenu Dindanovi.“

„Ano, madam.“

Kuchyně byla velká jasně osvětlená místnost ukrytá v zadní části domu. U zadních dveří se nahlas dohadoval její kuchař s houfem hokynářů, zatímco asi půltucet dětí jejích pracujících děvčat běhalo okolo masivního stolu, který byl uprostřed. Jakmile se Myrtis usadila na svém místě v prosluněné alkovně ústící do malé zahrady, všichni ztichli.

Navzdory zmatku, který děcka způsobovala, vždy povolovala děvčatům, pokud chtěla, aby si je nechala. S děvčátky nebyl problém, že by si na živobytí nevydělala; žádná panna není nikdy

příliš ošklivá. Ale chlapci šli do učení, jak nejdříve to šlo. Jejich mzdy podporovaly neutuchající vztah k Domu Afrodisiinu.

„U hlavních dveří je voják, madam," vyrušila jedna z dívek uklízejících dolní pokoje Myrtis, zrovna když si na chléb natírala sýr. „Trvá na tom, že vás chce navštívit."

„Trvá na tom?" Myrtis odložila nůž na sýr. „U hlavních dveří nemá voják co „trvat", že mě navštíví. Touhle dobu jsou vojáci ještě míň užiteční než hokynáři. Pošlete ho okolo dozadu."

Dívka vyběhla po schodech. Myrtis si domazala sýr na chléb. Snědla ho asi půlku, když její jídelní alkovnu zastínil vysoký muž.

„Stojíte mi ve slunci, mladý muži," řekla, aniž vzhlédla.

„Vy jste madam Myrtis, majitelka tohoto… bordelu?" zeptal se a ani se nepohnul.

„Stojíte mi ve slunci a ve výhledu do zahrady."

Ustoupil na stranu.

„Přes den nejsou děvčata k mání. Přijďte večer."

„Madam Myrtis, já jsem Zalbar, kapitán osobní gardy prince Kadakithise. Nepřicházím žádat o služby vašich dívek."

„Tak proč jste přišel?" zeptala se a poprvé vzhlédla.

„Z rozkazu prince Kadakithise musí být za každou ženu žijící na ulici Červených luceren odvedena a vybrána daň deseti zlatých, pokud chtějí mít povolení pokračovat v provozování své živnosti a neupadnout do nemilosti úřadů."

Pouze lehké sevření rukou prozradilo Myrtisino rozhořčení nad Zalbarovým prohlášením. Hlas i tvář měla bezvýrazně klidnou.

„Královské konkubíny už nevyhovují?" odvětila s úsměškem. „Nemůžete očekávat, že každá žena na ulici Červených luceren bude mít deset zlaťáků. Jak si můžete myslet, že si na vaší daň vydělají?"

„Madam, nemyslíme si, že budou schopny daň zaplatit. Myslíme si, že váš bordel a všechny podobné na této ulici zavřeme. Ženské, včetně vás, budou poslány někam jinam, aby vedly užitečnější život."

Myrtis hleděla na vojáka s neskrývaným opovržením, které jejich rozmluvu ukončilo.

„Daň bude vybrána, madam. Budete mít rozumné množství času získat peníze pro sebe i ostatní. Řekněme tři dny? Vrátím se večer.“

Otočil se, ani nečekal na odpověď, a v naprostém tichu odešel zadními dveřmi. Myrtis se vrátila k přerušené snídani, zatímco osazenstvo a děvčata šílely otázkami a dohady. Nechala je v tom, zatímco jedla. Pak přešla do čela společného stolu.

„Všechno půjde jako obvykle. Jestliže dojde na placení té jejich daně, zařídíme se podle toho. Vy starší děvčata máte už dost zlata našetřeno. Novějším děvčatům dám potřebné dorovnání. Jestli mi nevěříte, tak zařídím vyrovnání.“

„Ale madam, jakmile zaplatíme, uloží tu daň znovu a znovu, dokud ji nebudeme moct zaplatit. Tyhle Ďasové…“ To promluvila dívka obdařená víc inteligencí než krásou.

„To si bezpochyby přejí. Ulice Červených luceren je stará jako samotné hradby Asyla. Můžu vás ujistit, že jsme přežily mnohem horší věci, než jsou Ďasové.“ Myrtis se pro sebe pousmála. Vzpomněla si na jiné, kteří se pokoušeli Ulici zavřít a neuspěli. „Cylene, přijdou za mnou ostatní. Pošli je nahoru do salónu. Budu tam na ně čekat.“

Myrtis stoupala po schodišti k dolním pokojům a pak dál do salónu. Smaragdová róba za ní jen vlála. V soukromí svých komnat dala průchod svému vzteku.

„Ambutto!“ zakřičela. Objevilo se děvčátko, které ji obsluhovalo.

„Ano, madam?“

„Mám pro tebe vzkaz, který odevzdáš.“ Posadila se k psacímu stolu, aby vzkaz sestavila. Přitom neustále hovořila k děvčátku, které ještě nepopadlo dech. „Musí být doručen stejně jako předtím. Nikdo tě nesmí vidět odcházet. Rozumíš? Jestli nebudeš moct odejít, aniž by tě nikdo neviděl, vrať se sem. Nesmíš být podezřelá.“

Děvče přikývlo. Zastrčilo složený a zapečetěný vzkaz do živůtku obnošených šatů, které zdědila, a vyběhla z místnosti. Myrtis čekala, že časem vyroste do krásy, ale zatím to bylo ještě pořád dítě. Vzkaz byl Lythandovi, který dával přednost, aby za ním nechodila

osobně. Při řešení problémů Ulice s Ďasy se na něj nespoléhala, ale nikdo jiný by neporozuměl jejímu vzteku, ani by ho neumenšil.

„Je to urážka. Snaží se nás dostat na ulici jako běžný kurvy!“ prohlásila Dylan s nabarvenými planoucími rudými vlasy, ještě než se usadila na židli, kterou jí Myrtis nabídla.

„Nesmysl, drahá,“ vysvětlovala Myrtis nevzrušeně. „Chtějí z nás udělat otrokyně a poslat do Ranke. Svým způsobem je to pro Asylum poklona.“

„Takovou věc udělat nemůžou!“

„Ne, ale bude na nás, abychom jim to vysvětlily

„Jak?“

„Nejdříve počkáme, než dorazí ostatní. Z haly slyším Amoli, ostatní tu budou co nevidět.“

Z Myrtisiny strany to byla pouhopouhá hra o čas. Kromě přesvědčení, že Ďasové se svým princem neuspějí tam, kde v minulosti i jiní selhali, neměla Myrtis žádný nápad, jak ovlivnit absolutně nepodplatitelné elitní vojáky. Ostatní madam z Ulice si povídaly, hovořily o tom, co řekla Myrtis Dylan, ale moc k tomu neměly co dodat. Myrtis sledovala jejich odrazy v hrubém skle.

Všechny byly staré. Víc než polovina z nich pro ni kdysi pracovala. Léta sledovala, jak čas nelaskavě stírá jejich mladistvou krásu a mění ji v grotesknost. Myrtis by mohla být z nich nejmladší – dost mladá, aby pracovala v domě, místo aby jeden z nich vedla. Když se ale k nim od okna otočila, z očí jí zářila zkušenost a moudrost.

„Nu, nebylo to vlastně žádné překvapení,“ začala. „Povídalo se to, ještě než sem Pokakakis dorazil. A viděly jsme, co se stalo jiným, na které Ďasy vypustil. Přiznávám, že jsem doufala, že jim budou odolávat déle a dají nám víc času.“

„Čas by nepomohl. Já nemám sto zlaťáků, abych jim je dala!“ skočila Myrtis do řeči žena, které při řeči popraskalo bílé husté nalíčení okolo očí.

„Ty sto zlaťáků nepotřebuješ!“ odsekla jiná podobně vyšňořená žena.

„Zlato není důležité.“ Hašteření přehlušil Myrtisin hlas. „Jestli se jim podaří zlomit jednu z nás, vyženou nás všechny.“

„Mohly bychom zavřít. Pak budou trpět. Půlka mých mužských návštěvníků je z Ranke.“

„Půlka z našich mužských, Gelicio. Vyhráli válku a mají peníze,“ namítla Myrtis. „Ale před Ďasy, Pokakakisem a jeho ženami budou poklonkovat. Rankanští muži jsou velice ambiciózní. Aby ochránili svoje bohatství a postavení, jsou schopni toho hodně oželet. Pokud se princ na Ulici oficiálně mračí, tak jestli zavřeme a nebudeme bojovat, jejich loajalitou to moc neotřese.“

Ženy zdráhavě souhlasily.

„Tak co uděláme?“

„Chovejte se a podnikejte jako vždycky. Vybrat daň přijdou nejdřív k Afrodisii, stejně jako to sem přišli nejdřív oznámit. Mějte zadní dveře otevřené a já dám vědět. Jestli to nedokážou dostat ode mě, vás obtěžovat nebudou.“

Ozvalo se nesouhlasné brumlání, ale žádná se neodvážila na Myrtis podívat zpříma a zpochybnit její výlučné postavení v Ulici. Myrtis, která seděla na židli s vysokým opěradlem, se spokojeně usmála. Přesné řešení bude ještě muset vymyslet, ale madam z ulice Červených luceren kontrolovaly většinu zlata v Asylu a ona si právě teď nad nimi utvrdila svou kontrolu.

Opustily její salón hned potom, co učinily rozhodnutí. Pokud má Ulice fungovat jako obvykle, mají toho spoustu na práci. Ona toho má také spoustu na práci. Ďasové se do tří dnů nevrátí. Za tu dobu Dům Afrodisiin vydělá mnohem víc než císařstvím požadovaných tři sta zlatých a na provoz utratí jen o málo méně. Myrtis otevřela knihu vázanou v kůži a kultivovaným čitelným písmem udělala několik nových poznámek. Členové domácnosti vycítili, že pořádek byl, aspoň dočasně, znovunastolen, a jeden po druhém předstupovali do salónu a předkládali výčet svých zisků nebo ztrát.

Bylo již pokročilé odpoledne a Ambutta se ještě nevrátila. Vzkaz měla dát za uvolněný kámen za oltářem v Ilsově chrámu. Chvíli si Myrtis dělala o dívku starost. Ulice Asyla nejsou nikdy úplně bezpečné a je možné, že ne všem pohledům se Ambutta jeví

pořád ještě jako dítě. Vždycky to bylo riziko. Už dvakrát předtím se dívky v ulicích ztratily a ani Lythandova magie je už nedokázala najít.

Myrtis potlačila takové myšlenky a sama v salónu povečeřela. Pomyslela si, že možná úplatek nebo nabídka výsad bezplatnosti by pořád mohly být způsobem, jak se z problému s daní dostat. Princ Kadakithis patrně myslí upřímně své odhodlání učinit z Asyla ideální město podle principů svého rádce, zatímco sídelní město císařství vykazuje mnoho těch samých výstřelků jako Asylum. Mladý princ má ženu a konkubíny, které ho nejspíš dostatečně obšťastňují. Nikdy nevzniklo ani nejmenší podezření, že by se mohl sám účastnit potěšení, která Ulice nabízela. A co se Ďasů týká, jejich první návštěva bylo oznámení daně.

Elitní gardu tvořili muži jemnějšího ražení než většina vojáků nebo válečníků, které Asylum znalo. Myrtis po zralé úvaze pochybovala, že by je šlo koupit nebo podplatit, a byla si jistá, že jestli první nabídka přesvědčit je neuspěje, nebudou Ďasové s postihem Ulice otálet.

Smrákalo se. Po celém domě bylo slyšet děvčata, jak se chichotají při přípravách na večer. Myrtis nedržela žádnou, která neměla k tomu povolání talent, nebo se z něj netěšila. Ostatní domy držely děvčata v nouzi nebo na drogách; Dům Afrodisiin byl pro děvčata pracující v Ulici vrchol ctižádosti.

„Dostal jsem tvůj vzkaz.“ Zpoza závěsu zakrývajícího dveře u její postele se ozval tichý hlas.

„Už jsem si začínala dělat starost. Moje děvče se nevrátilo.“

Lythande k ní přistoupil, objal ji okolo ramen a vzal ji za ruce.

„Slyšel jsem, co se povídá venku. Vypadá to, že si režim vybral svého dalšího nepřítele. Jaké jsou vlastně jejich požadavky?“

„Hodlají vybrat daň deset zlatých za každou ženu žijící v Ulici.“

Lythandův obvyklý úsměv zmizel a modrá hvězda vytetovaná na čele se svraštila do vrásek. „Budeš schopná to zaplatit?“

„Účelem není, že zaplatíme, ale že Ulice bude zavřená a nás pošlou do císařství. Jakmile zaplatím jednou, budou to vybírat tak dlouho, až nebudu moct zaplatit.“

„Mohla bys zavřít…“

„Nikdy!“ Myrtis vytrhla ruce. „Dům Afrodisiin je můj. Provozovala jsem tento dům, ještě když Rankanské císařství bylo smečkou polonahých barbarských kmenů!“

„Ale to už nejsou,“ připomenul jí jemně Lythande. „A Ďasové – pokud ne princ – dělají v našich životech podstatné změny.“

„Ale do magie se plést nebudou, že ne?“

Myrtisina starost o Lythanda zastínila na chvilku její strach o Dům Afrodisiin. Lythandovi se vrátil jeho úsměv.

„Zatím o tom pochybuji. V Ranke jsou muži, kteří jsou schopni nás přímo poškodit, ale s princem do Asyla nešli a nevím, zda by mohl získat jejich loajalitu.“

Myrtis povstala. Přešla k oknu ze silných tabulek zasazených do olova, které ledva ukazovaly pohyb na Ulici.

„Budu potřebovat tvou pomoc, pokud je k mání,“ řekla, ale nepodívala se na něj.

„Co můžu udělat?“

„V minulosti jsi pro mě připravil drogu z extraktu z qualisových bobulí. Vzpomínám si, že jsi říkal, že se obtížně míchá, ale když to smíchám s čistým qualisovým likérem, mělo by být dost pro dva lidi.“

„Jemně a přesně, ale ne obzvlášť obtížně. Je to velmi ředěné. Jsi si jistá, že ti bude stačit jenom pro dva?“

„Ano, pro Zalbara a pro mě. Souhlasím, droga musí být zředěná.“

„Potom si musíš být svými metodami velmi jistá.“

„Alespoň některými. Víš, že ulice Červených luceren neleží za asylskými hradbami náhodou. Naším obtěžováním musejí Ďasové i se svým princem mnohem víc ztratit, než kdyby nechali Ulici na pokoji. Pokud je nepřesvědčila naše minulost a její smysl, pak určitě zabere fakt, že mýma rukama projde každý rok většina zlata ve městě.

Lektvar lásky z qualisových bobulí použiji, abych Zalbarovi otevřela oči pro realitu, ne abych je zavřela.“

„Mohu ho pro tebe mít snad zítra večer, ale spíše pozítří. Většina kupců a pašeráků na bazaru už není tak dobře zásobena

ingrediencemi, které potřebuji, ale mohu zkusit jiné zdroje. Když Ďasové vytlačili pašeráky do Bažiny temných tajů, utrpělo tím mnoho počestných lidí.“

Myrtis přimhouřila oči a pustila závěs, který před ním svírala.

„A jestli tu nebude ulice Červených luceren… Kupci a obchodníci, a dokonce i pašeráci by to možná nechtěli přiznat, ale bez nás, které jim poskytujeme jejich zlato, zatímco „ctihodní“ lidé jen sliby, by trpěli mnohem víc než teď.“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Lythande ustoupil do šera komnaty. Vstoupila Ambutta. Na tváři měla velkou podlitinu.

„Muži začínají přicházet, madam Myrtis. Budete od nich vybírat peníze vy, nebo mám vzít knihu dolů?“

„Já to udělám. Pošli je nahoru za mnou a, Ambutto–“ zarazila dívku, která byla na odchodu. „Jdi do kuchyně a zjisti, kolik dní vydržíme, aniž bychom nic od žádného kupce nekoupily.“

„Ano, madam.“

Komnata byla najednou prázdná. Myrtis osaměla. Jen slabé vlnění gobelínu na stěně prozrazovalo, kde Lythande otevřel skrytý panel a zmizel v tajné chodbě vedoucí z Domu Afrodisiina. Myrtis nečekala, že čaroděj zůstane, ale navzdory všem společným letům ji čarodějovy náhlé příchody a odchody stále znervózňovaly. Postavila se před velké zrcadlo, upravila si ve vlasech zlaté jehlice s perlami, do kůže si vetřela vonné oleje a uvítala prvního návštěvníka, jako by se dnešek ničím nelišil od jiných dní.

Zvěsti o daňovém tažení proti Ulici se městem rozšířily mnohem víc, než si všiml Lythande. Výsledkem bylo, že do Domu přišlo mnoho nepravidelných hostů a návštěvníků, aby složili poslední poklonu pobavení, které jak otevřeně očekávali, bude záhy pryč. Při příchodu se Myrtis na každého usmívala, přijímala od nich peníze, vyptávala se jich, jakou další dívku si vybrali, a přitom je neustále ujišťovala, že Dům Afrodisiin nikdy zavřen nebude.

„Madam?“

Ambutta koukla do dveří, když proud pánů poněkud polevil.

„Kuchyň říká, že jídla máme dost na deset dnů, ale běžného vína a podobného méně.“

Myrtis se dotkla psacím brkem skráně.

„Deset dní? Někdo zlenivěl. Naše skladiště jsou dost velká na zásoby na několik měsíců. Ale všechno co máme, je na deset dní, tak to bude muset stačit. Řekni v kuchyni, aby zítra a další dny nedávali obchodníkům žádné objednávky a to samé vyřiď zadem i v dalších domech.

A, Ambutto, příště bude nosit moje vzkazy Irda. Je načase, aby ses naučila důležitější a užitečnější věci.“

Příští den, za pokročilého rána, plynul Domem Afrodisiiným do Myrtisina salónu nepřerušený proud obchodníků a kupců. Účinek jejích příkazů začal být ve městě cítit.

„Ale madam Myrtis, daň ještě neplatí a Dům Afrodisiin má zajisté zdroje…“ Muž s baculatými tvářemi, který dodával maso polovině domů na Ulici, se střídavě zlobil a střídavě přemlouval.

„Milý Mikkune, za takových neklidných časů, jako jsou teď, si nemohu dovolit takový luxus jako drahé maso. Upřímně si přeju, aby to nebyla pravda. Chuť soleného masa mi vždy připomíná chudobu. Ale v guvernérském paláci se nestarají o chudobu těch, co žijí za hradbami, ale posílají vojáky, aby od nás vybírali daně,“ řekla Myrtis s hranou bezmocí.

S ohledem na tuto smutnou příležitost si nevzala jednu ze svých zářivě vyšívaných denních rób jako obvykle, ale oblékla si šaty střízlivého střihu, který vyšel v Asylu z módy aspoň před dvaceti lety. Sundala si šperky, protože věděla, že to, že je nebude mít, vyvolá daleko více řečí, než kdyby nějaké prodala brusičům drahokamů. Dům i všechny ostatní na Ulici obklopila atmosféra střídmosti, jak by mohl Mikkun potvrdit, protože navštívil většinu z nich.

„Ale madam, už jsem porazil dvě krávy! Už tři roky porážím krávy, abych vám dodal časně ráno čerstvé maso. Dnes, z ničeho nic, mi řeknete, že moje maso nechcete! Madam, vy už mi za ty dvě krávy dlužíte!“

„Mikkune! Za všechny ty roky, co vás znám, jste nikdy nemusel dát na úvěr žádnému z domů v Ulici… a nyní po mně chcete, abych považovala denní nákup za dluh vůči vám!“ Odzbrojujícím způsobem se na něj usmála, aby ho uklidnila. Věděla,

že řezník i ostatní jsou závislí na poctivém zlatu z Ulice, aby mohli zaplatit vlastní dluhy.

„Bude to na úvěr napříště!“

„Ale my tu nebudeme, abychom ho využily!“

Myrtis vykouzlila na tváři žalostnou rozmrzelost. Ať začne řezník se svými přáteli upomínat tu „ctihodnou“ část Asyla a velmi rychle se do paláce donese že cosi neklape. A to „cosi“ vysvětlí kapitánu Ďasů Zalbarovi, až dorazí vybrat daň. Obchodník odcházel ze salónu a mumláním přitom svolával hromy a blesky. Doufala, že se tohle nakonec donese těm, kteří by se jich měli obávat.

„Madam?“

Chvilku potom, co řezník odešel, objevila se ve dveřích Ambuttina dětsky vážná tvář. Její roztrhané šaty jí už vyměnily za nové šaty dospělejšího střihu a jasnějších barev.

„Amoli čeká, aby s vámi mohla mluvit. Je teď v kuchyni. Mám jí poslat nahoru?“

„Ano, přiveď ji nahoru.“

Když Ambutta odešla, Myrtis si povzdechla. Amoli byla její jedinou sokyní v Ulici. Žena, která se nenaučila řemeslu v horních pokojích u Afrodisie a která držela děvčata, aby pro ni pracovala díky jejich závislosti na krrfu, který jim dodávala. Jestli ale byl na Ulici někdo nervózní kvůli té dani, byla to Amoli. Měla našetřeno velmi málo zlata. Ti samí Ďasové totiž donutili pašeráky, aby zvedli cenu cihly dobře vyčištěné drogy, aby udrželi vlastní zisky.

„Amoli, chudinko, vypadáš vyčerpaně.“

Myrtis pomohla ženě, která měla sotva třetinu jejího věku, na pohovku.

„Můžu ti nabídnout něco k pití?“

„Qualis, jestli nějaký máš.“ Amoli počkala, než Myrtis vyřídila požadavek Ambuttě. „Myrtis, já to udělat nemůžu. Ten tvůj plán je nemožný. Úplně mě zničí!“

Dorazil likér. Ambutta donesla jemně tepaný stříbrný tác s jednou sklenkou temně rudé tekutiny. Amoli se mohutně třásly ruce, když popadla sklenku a jedním douškem ji vyprázdnila. Ambutta se ironicky podívala na svou paní. Že by druhá madam byla obětí stejné závislosti jako její děvčata?

„Vyhledal mě Jubal. Za malou odměnu sem zítra v noci pošle své muže, aby si tu na Ďasy počíhali. Hledal příležitost, jak je odpravit. Až bude po nich, pokakakis už nebude mít na to dělat nám potíže.“

„Takže teď dodává krrf Jubal?“ otázala se bez zájmu Myrtis.

„Všichni musí platit za přistávání svých lodí v Temných tajích, jinak by je Jubal prozradil Ďasům. Jeho plán je slušný. Můžu to s ním vyjednat přímo. Tak jako každý jiný – obchoduje se vším. Ale ty a Lythande budete muset odpečetit podzemní chodby, aby jeho muži nemuseli zítra v noci čelit zbytečnému riziku.“

Zbytky Myrtisiny srdečnosti zmizely. Liliová zahrada byla izolovaná od spleti krysích chodeb v Ulici. Myrtis si ale uvědomila, jak je v ní rozšířená závislost na krrfu. Nemilá zkušenost ji varovala proti míchání drog a kurtizán. Vždycky tu byli lidé jako Jubal, kteří číhali na první známku slabosti a záhy nebyly domy ničím jiným než brlohy s otroky a madam byly zapomenuty. Magie se Jubal bál, proto požádala Lythanda, aby chodby zapečetil tajemně viditelným varováním. Pokud bude – ona, Myrtis – žít, Ulice bude její a ne Jubalova nebo města.

„Jsou i jiní dodavatelé, kteří nemají tak vysoké ceny. Nebo ti snad Jubal slíbil místo ve svém sídle? Slyšela jsem, že se toho před bojováním v rankanských arénách spoustu naučil. Ale samozřejmě, jeho dům je stěží místem pro citlivé lidi.“

Myrtis nakrčila nos způsobem, jakým se označoval někdo, kdo žije v Povětrově. Amoli odpověděla stejně srozumitelným urážlivým a posměšným posunkem a bez ohlédnutí opustila salón.

Potíže s Jubalem a pašeráky byly jenom začátek. Myrtis o nich uvažovala poté, co Ambutta odnesla z komnaty tác se sklenkou. Jubalova bezohledná ctižádost byla potenciálně víc nebezpečná než jakákoliv hrozba přímo od Ďasů. Úvahy byly ale naprosto vzdálené problému, kterému musela čelit, takže je Myrtis vypudila z mysli.

Druhý večer nebyl tak výnosný jako první a třetí tak šílený jako druhý. Lythandovo afrodiziakum doručil omámený uličník. Obluzení, do kterého ho čaroděj přivedl, zmizelo, jakmile rošťák odevzdal fiólu. Zmateně se kolem sebe rozhlédl a úprkem zmizel, ještě než mu mohl majordomus dát měďák za to, že se obtěžoval.

Myrtis nalila fiólu do malé láhve qualisu, kterou postavila mezi dvě sklenky na stříbrný tác. Zařízení salónu se v průběhu dne rafinovaně změnilo. Rudý likér nahradil knihu v černé kůži, která zmizela do kamrlíku nočního majordoma, který byl u dolních pokojů. Závěsy okolo lože byly roztaženy a hedvábný přehoz byl stažen, aby byly vidět bohatě vycpané polštáře. Z vykuřovadel ukrytých v koutech se plížila pižmová vůně. Na stolku vedle lože ležela truhlička. Bylo v ní tři sta zlatých.

Myrtis si nevzala žádné šperky. Jenom by odváděly pozornost od ebenově černých šatů s velkým výstřihem a rozparkem na boku, které měla na sobě. Dojem byl perfektní. Až do úsvitu ji neuvidí nikdo jiný než Zalbar a ona byla odhodlána, aby její úsilí a plánování nepřišlo nazmar.

Čekala o samotě. Vzpomínala na své první dny kurtizány v Ilsigu, kdy Lythande byl nezkušeným čarodějovým učněm a její zážitky byly jako noční můra. V té době se divoce zamilovávala do každého princátka, které jí mohlo nabídnout oslňující nádheru privilegií. Ale žádný muž se neukázal, aby ji vysvobodil z éterického ale zkázonosného světa kurtizán. Než její krása povadla, uzavřela pakt s Lythandem. Čaroděj ji navštěvoval nepravidelně a navzdory jejímu chlubení nebyla mezi nimi žádná vášnivá láska. Kouzla dovolila Myrtis získat nepomíjející nádheru, jakou chtěla jako mladá dívka. Nádheru, o kterou ji žádný panovačný barbar z Ranke nepřipraví.

„Madam Myrtis?“

Z myšlenek ji vytrhlo panovačné zaklepání na dveře. Zapátrala v paměti a hned ho poznala, i když ho předtím slyšela jen jednou.

„Vejděte.“

Otevřela mu dveře a potěšilo ji, když viděla, že zaváhal, protože ho nenapadlo, že by mohl vstoupit do jejího salónu a budoáru.

„Přišel jsem vybrat daň!“ řekl honem. Jeho vojenská přesnost nedokázala úplně zakrýt bázeň a neurčité rozpaky při pohledu na královskou a erotickou scénu, která se před ním rozprostírala.

Když Myrtis za ním zavřela dveře a potichu zasunuta skrytou západku, ani se neotočil.

„Málem jste mě zničil, kapitáne,“ řekla se sklopenýma očima a zlehka se dotkla jeho paže. „Sehnat tak velkou sumu peněz není tak snadné, jak jste si možná myslel.“

Ze stolku vedle lože zvedla ebenovou truhličku vykládanou perletí a pomalu mu ji přinesla. Než ji převzal, zaváhal.

„Musím to přepočítat, madam,“ řekl málem omluvně.

„Chápu. Zjistíte, že je tam všechno. Mé slovo platí.“

„Vy… jste teď úplně jiná, než jak jste vypadala před dvěma dny.“

„To je rozdíl mezi dnem a nocí.“

Na stolku potaženém kůží před stříbrným tácem s qualisem začal rovnat sloupečky zlaťáků.

„Abychom vám zaplatily, byly jsme nuceny přestat objednávat u kupců z města.“

Z překvapeného ale přece jen zamyšleného pohledu, který na ni vrhl, Myrtis usoudila, že se k němu již donesly stížnosti a úzkostné skučení ctihodných občanů města, jako je Mikkun a jeho přátelé, kteří žádají zpět své půjčky a úvěry.

„Ale přesto,“ pokračovala, „uvědomuji si, že konáte jen to, co vám bylo nařízeno. Nejste to vy osobně, koho třeba vinit, jestliže kupci či dodavatelé utrpí ztráty, protože Ulice nefunguje tak jako dřív.“

Zalbar dál rovnal sloupečky zlaťáků a Myrtis poslouchal jen na půl ucha. Polovinu zlata měl úhledně srovnánu v truhličce, když Myrtis vyndala z karafy s qualisovým likérem skleněnou zátku.

„Nedáte si se mnou sklenku qualisu? Není to vaše vina a pořád ještě máme ve špižírně pár lahůdek. Řekli mi, že venku je vlhká mlha.“

Vzhlédl od počítání a při pohledu na temně rudý likér se mu rozjasnily oči. Obvyklý druh qualisu, i když byl také drahý, neměl tak výraznou barvu a bývala v něm viditelná usazenina. Člověk v jeho postavení mohl prožít celý život a nikdy ani nespatřit jemný čistý qualis, tím spíš aby mu byla nabídnuta sklenka. Ďas byl očividně v pokušení.

„Tak snad malou sklenku.“

Nalila dvě plné sklenky a obě je postavila před něj na stůl. Zazátkovala karafu a odnesla ji na stolek u postele. Nepostřehnutelný pohled do bočního zrcadla jí potvrdil, že Zalbar pozvedl vzdálenější sklenku. Nevzrušeně se vrátila a zvedla druhou.

„Tak na zdraví. Na budoucnost prince a Domu Afrodisiina!“

Sklenky zacinkaly.

Lektvar, který Lythande připravil, byl uvařen z qualisových bobulí, stejně jako likér. Jemný likér tvořil výborné krycí rozpouštědlo. Myrtis dokázala rozlišit jemný rozdíl chuti, ale Zalbar, který nikdy neochutnal ani běžný qualis, předpokládal, že to zvláštní teplo bylo jen součást legendární záhadnosti likéru. Když dopil, Myrtis také zrovna spolkla poslední doušek a trpělivě čekala na nezřetelný nával vzrušení, který by potvrdil, že lektvar začíná působit.

Nejdřív to bylo vidět na Zalbarovi. Počítání ho začalo nudit. Pohrával si s jednou mincí a oči mu zabloudily do prázdna. Myrtis mu vzala minci z prstů. Trvalo déle, než na ni začal lektvar působit, a jeho účinek byl umenšen tím, že ho měla již mnohokrát předtím. Také kouzla proti stárnutí, kterými ji Lythande opředl, zmenšovala jeho účinek. Ale aby ji pohledný voják vzrušil a aby ho laskáním přiměla vstát a dojít k lůžku, na to žádný lektvar nepotřebovala.

Zalbar namítal, že není ve své kůži a že nerozumí tomu, co se to s ním děje. Myrtis se neobtěžovala se s ním přít. Lythandův lektvar nevyvolával divokou slepou vášeň, ale toho, kdo ho vypil, obdařil láskou na celý život. Čistý qualis měl podíl na oslabení jeho obrany. Držela ho za závěsy lože, až se zbavil pochybností, že ji miluje. Pak mu pomohla se obléci.

„Ukážu ti tajemství Domu Afrodisiina,“ zašeptala mu do ucha.

„Jsem přesvědčen, že jsem je už našel.“

„Je jich ještě mnohem víc.“

Myrtis ho vzala za ruku a odvedla k jednomu ze závěsů na zdi. Odhrnula látku a odsunula dobře naolejovanou zástrčku. Sundala ze zdi svícen a vedla ho do tmavé, ale dobře větrané chodby.

„Jdi opatrně za mnou, Zalbare. Nechtěla bych tě ztratit v nějaké hladomorně. Asi se divíš, proč je Ulice za hradbami a její domy jsou tak staré a přitom dobře vystavěné? Asi si myslíš, že zakladatelé

Asyla si přáli držet nás mimo své slušné město? Přitom ale nevíš, že tyto domy, zejména ty starší jako třeba Afrodisia, vlastně vůbec za hradbami nejsou. Můj dům je vystavěn z kamenů na čtyři stopy silných. Okenice na oknech jsou ze staletých stromů z hor. Máme vlastní studny a skladiště, která dokážou nás – i město – zásobovat, když bude třeba, i týdny. Vedou odsud další chodby do Bažiny temných tajů, do Asyla a do samotného guvernérského paláce. Ať už v Asylu vládl kdokoliv, vždy usiloval o naši spolupráci při přesunech lidí a zbraní za případného obležení.“

Ukázala oněmělému kapitánovi katakomby, ve kterých by mohla čekat nemalá posádka v plné zbroji. Napil se z hluboké studny, jejíž voda neměla poloslanou chuť tak obvyklou v městě na pobřeží. Shora slyšel hluk z veselení u Afrodisie a z ostatních domů. Tohle všechno viděl Zalbarův vojenský zrak, ale jeho rozum vnímal Myrtis v černých šatech osvětlenou svícemi. Vyplněný mužský sen. Podzemní pevnost, kterou mu odhalila, to byl vojákův vyplněný sen. Lektvar konal svoje. Chtěl vlastnit Myrtis i pevnost, chránit je a ovládat.

„Vy Rankanci toho o Asylu tolik nevíte. Vyměřujete Ulici daně a pustošíte obchod ve městě. Chcete zavřít Ulici a všechny nás poslat, včetně mě, jako otrokyně do chlívů nebo ještě něco horšího. Vaše hradby budou potom zdolatelné. V Asylu jsou lidé, kteří se kontroly nad těmito chodbami nevzdají ani za nic, a ti znají Bažinu i palác lépe, než ty a tvoje děti kdy vůbec budete moci doufat.“

Ukázala mu zeď s mihotajícími se runami a magickými znaky. Zalbar se jí dotkl a za zvědavost zaplatil popálenými prsty.

„Tyto ochranné zdi nám nyní zajišťují bezpečí, ale když tu nebudeme, abychom je správně obnovovaly, zmizí. Pašeráci a zloději najdou vchody, které jsme po generace udržovaly nedotknuté. A ty Zalbare, ty který si přeješ, aby se Asylum stalo místem spravedlnosti a pořádku, budeš v hloubi duše vědět, že neseš zodpovědnost, protože jsi věděl, co tu bylo, a dovolil jsi to ostatním zničit.“

„Ne, Myrtis. Dokud budu naživu, nic z tohoto nebude poškozeno.“

„Jiná možnost není. Nemáš snad rozkaz vybrat daň podruhé?“

Přikývl.

„Už jsme začaly brát jídlo ze zásob v těchto sklepích. Děvčata nejsou šťastná, kupci nejsou šťastní. Ulice zahyne. Kupci zvýší ceny a děvčata se vydají do ulic. Nemají kam jinam jít. Nejspíš Jubal převezme–“

„Myslím, že Ulici takový osud nepostihne. Jakmile princ pochopí, jakou úlohu ty i ostatní ve skutečnosti hrajete, bude souhlasit s formální daní jako příspěvkem na obranu Asyla, která vám tudíž bude vrácena.“

Myrtis se v duchu usmála. Bitva byla vyhrána. Stiskla mu pevně paži a přestala bojovat s účinkem křtěného qualisu na své city. Našli si opuštěnou důstojnickou ubikaci a milovali se na holém dřevěném lůžku a pak znovu, když se vrátili do salónu v Domě Afrodisiině.

Noční svíce dohořela k poslední kuličce, když Myrtis uvolnila skrytou západku a dovolila kapitánovi Ďasů, aby se připojil ke svým mužům. Jakmile zavřela dveře, stál za ní v komnatě Lythande.

„Jsi teď v bezpečí?“ zeptal se se smíchem čaroděj.

„Řekla bych, že ano.“

„A lektvar?“

„Úspěch, jako vždy. Už dlouho jsem takhle zamilovaná nebyla. Je to příjemné. Skoro mi nevadí, jak prázdná a raněná se budu cítit, až ho uvidím stárnout.“

„Tak potom proč něco takového jako lektvar? Přesvědčit Ďasa by přece stačily samotné katakomby, ne?“

„O čem přesvědčit? Že by obrana Asyla neměla být svěřena děvkám a kurtizánám? Kromě tvého lektvaru nebyl jiný způsob, jak ho přimět k myšlence, že my – že já bych tu měla zůstat jako vždycky. Žádný jiný způsob nebyl!“

„Máš pravdu,“ přikývl Lythande. „Přijde tě ještě navštívit?“

„Bude chtít, ale myslím si, že se nevrátí. To nebyl účel té drogy.“

Otevřela úzké dveře se sklem zalitým v olovu a přehlédla vyprazdňující se spodní pokoje. Vojáci byli pryč. Pohlédla zpátky do pokoje. Tři sta zlaťáků z poloviny spočítaných leželo ještě pořád vedle prázdné karafy na stole. Možná se vrátí.

„Cítím se tak mladá, jak vypadám,“ zašeptala ke lhostejným pokojům. „Každého muže v tomto domě bych mohla uspokojit, kdyby mě to napadlo, nebo kdyby měl některý z nich aspoň polovinu vznešenosti mého Zalbara.“

Myrtis se vrátila do prázdného pokoje a sama ulehla.

Tajemství Modré hvězdy

Marrion Zimmer Bradley

Za noci, když ulicím Asyla vdechl falešné kouzlo stříbrný svit úplňku, takže každá ruina vypadala jako začarovaný hrad a každá temná ulice a náměstí jako ostrůvek plný záhad, vyrážel nájemný čaroděj Lythande za dobrodružstvím.

Lythande se teprve jen nedávno vrátil – pokud se dá tak prozaicky hovořit o čarodějových tajemných příchodech a odchodech – ze strážení karavany přes Šedopustiny do Twandu. Tam kdesi v Pustinách přepadl karavanu houf pouštních krys – dvounohých krys s otrávenými ocelovými zuby. Nevěděly však, že karavanu stráží magie, a tak najednou zjistily, že bojují se skučícími kostlivci, kterým z očí šlehal plamen. Uprostřed nich byl vysoký čaroděj s modrou hvězdou nad planoucíma očima, která vystřelovala chladné a ochromující blesky. Pouštní krysy vzaly nohy na ramena a nezastavily se až v Auversii. Historky, které tam vyprávěly, nezpůsobily Lythandovi žádnou újmu, snad jen v uších pobožnůstkářů.

A tak tedy v kapsách čarodějova dlouhého tmavého hábitu bylo zlato, nebo snad bylo ukryto kdesi v některém úkrytu, do kterých se Lythande uchyloval.

Na konci se vůdce karavany bál spíš Lythanda než banditů, což přispělo k velkorysosti, se kterou čaroděje odměnil. Podle obyčeje se Lythande ani neusmál, ani nezamračil, ale o několik dnů později poznamenal u Myrtis, majitelky Domu Afrodisiina v Ulici červených luceren, že kouzla a čáry jsou sice užitečnou dovedností a poskytují mnoho estetických potěšení pro kontemplaci filozofů, ale samy o sobě stěží vydělají na chleba.

Podivná poznámka, uvažovala poté Myrtis, když si odkládala unci zlata, kterou jí Lythande věnoval s ohledem na společné mnoho let sdílené tajemství. Podivné, že Lythande mluví o chlebu, když od té doby, co mu vysoké úzké čelo zdobí modrá hvězda, neviděl nikdo, kromě ní, že by přes jeho rty přešlo byť i jen jediné sousto či doušek. Dokonce ani žádná žena z Ulice a okolí se nemohla vychloubat, že jí velký čaroděj zaplatil za její půvaby a ani si nedokázala představit, jak se takový čaroděj chová v situaci, kdy jsou si všichni muži podobní a ovládá je jen maso a krev.

Možná Myrtis by mohla povídat, kdyby chtěla. Aspoň některá děvčata si to myslela, protože občas se stávalo, že Lythande přišel do Domu Afrodisiina a pobyl s jeho majitelkou dlouho o samotě, někdy dokonce i po celou noc. Říkalo se, že Dům Afrodisiin byl Lythandův dar Myrtis po slavném dobrodružství, o kterém se pořád ještě na bazaru šeptalo. Dobrodružství se zlým čarodějem, dvěma koňskými handlíři, vůdcem karavany a několika zvlášť vybranými rabiáty, kteří se vychloubali, že nikdy ženě zlato nedali a považovali za legraci podvést počestnou pracující ženu. Nikdo z nich se již v Asylu nikdy neukázal – tedy z těch, co přežili – a Myrtis se holedbala, že si už nikdy nebude muset vydělávat na živobytí v potu tváře a už nikdy nebude muset bavit muže, ale užívat si privilegium madam – postel jen pro sebe.

A děvčata si myslela, že čaroděj, který má postavu jako Lythande, by mohl mít nejkrásnější ženy od Asyla až k horám za Ilsigem; nejen kurtizány, ale princezny, šlechtičny a kněžky by stály o Lythandovu přízeň. V mládí byla Myrtis bezpochyby krásná a určitě slavila úspěchy u spousty princů, kouzelníků a pocestných, kteří za její lásku zaplatili ohromné sumy. Krásná byla pořád (a samozřejmě se našli tací, kteří tvrdili, že Lythande neplatí ji, ale že Myrtis platí čarodějovi ohromné sumy za to, že stále silnější magií udržuje její stárnoucí krásu), ale vlasy jí zešedivěly a od nedávna se trápila s jejich barvením hennou nebo zlatěnkou ze zámořského Tyrísie.

Pokud ale Myrtis nebyla ženou, která věděla, jak se Lythande chová v té situaci ze všech nejzákladnější, pak v Asylu žádná taková nebyla. Říkalo se také, že Lythande vyvolává ženské démony z

Šedopustin, aby s nimi chlípně obcoval. Lythande určitě nebyl prvním ani posledním čarodějem, o kterém se něco takového povídalo.

Této noci ale Lythande nehledal ani jídlo, ani pití ani erotická potěšení. Byl sice častým návštěvníkem krčem, ale ještě nikdo neviděl, že by přes jeho rty přešla kapka piva nebo medoviny či pálenky. Lythande šel při vzdálenějším okraji bazaru, který stínila stará střecha guvernérského paláce. Držel se ve stínu jako výzva všem lapkům a kapsářům. Tato láska ke stínům způsobila, že lidé ve městě říkali, že se dokáže z ničeho nic objevit a stejně tak i zmizet.

Vysoký a hubený Lythande, vyšší než muži bývají, skoro vyzáblý, s vytetovanou modrou hvězdou, znamením to čarodějnického učně nad tenkým klenutým obočím. Oděný v dlouhém hávu s kapucí, který splýval se stínem. Lythandova tvář, hladce oholená, nebo bezvousá – co si kdo pamatuje, nikdo se nikdy nedostal tak blízko, aby zjistil, jestli je to výraz zženštilosti nebo libůstka podivína. Pod kapucí byly dlouhé a husté vlasy, skoro jako ženské, ale šedivějící, což by žádná žena v tomto necudném městě nepřipustila.

Lythande kráčel rychle podél tmavé zdi a vešel do otevřených dveří, nad kterými byl pro štěstí přitlučený sandál Thufira, boha poutníků. Jeho kroky byly tak tiché a háv s kapucí tak dobře splýval se stínem, že svědkové později upřímně přísahali, že viděli, jak se Lythande objevil z ničeho nic, snad za pomoci kouzel nebo pláště neviditelnosti.

Okolo krbového ohniště třískala banda mužských halasně korbely do rytmu sprosté opilecké odrhovačky doprovázené lacinou a odrbanou loutnou, o níž Lythande věděl, že patří krčmářovi a že je možné si ji vypůjčit. Hrál na ni mladík oblečený do zbytků fintivé parády, zmačkané a potrhané nástrahami cest. Seděl nedbale, s nohou přes nohu. Když dohrál odrhovačku, začal další, tentokrát tichou milostnou píseň z dávných časů a daleké země. Lythande tu píseň znal. Bylo to před mnoha a mnoha lety, až to nudilo si vzpomínat, kdy měl jiné jméno a z magie toho znal jen málo. Když píseň dozněla, Lythande vystoupil ze stínu do světla. Odraz ohně zazářil na

modré hvězdě, která se výsměšně šklebila uprostřed jeho vysokého čela.

V krčmě to trochu zašumělo, ale Lythandovy neviditelné příchody a odchody nebyly pro ně nic nezvyklého. Mladík pozvedl zrak. Pod obočím, nad kterým se kroutily uměle nakadeřené černé vlasy, měl překvapivě modré oči. Byl štíhlý a pružný a Lythande si povšiml rapíru po jeho boku, který vypadal hodně používaně, a amuletu v podobě stočeného hada, který měl na krku. Mladík řekl: „Kdo jsi, ty, jenž máš ve zvyku takto nepozorovaně přicházet a odcházet?“

„Ten, kdo skládá poklonu tvému pěveckému umění.“ Lythande hodil výčepnímu minci. „Napiješ se?“

„Takové pozvání minstrel nikdy neodmítne. Při zpívání v krku vyschne.“ Když ale dorazilo pití, řekl: „A ty se se mnou nenapiješ?“

„Nikdo ještě neviděl Lythanda jíst ani pít,“ zamumlal jeden z mužů, kteří stáli okolo nich.

„Jakže, pak to tedy považuji za ne zrovna přátelské,“ vykřikl mladý minstrel. „Jedna věc je přátelský přípitek mezi kamarády, ale já nejsem žádný slouha, který zpívá za peníze nebo pití, pokud to není přátelské gesto!“

Lythande pokrčil rameny a modrá hvězda nad jeho klenutým obočím začala matně svítit. Přihlížející ustoupili, protože když se čaroděj s modrou hvězdou zlobil, bylo radno se mu klidit z cesty. Minstrel odložil loutnu, aby nepřekážela, kdyby musel rychle vyskočit. Z velké pomalosti a opatrnosti jeho pohybů Lythande poznal, že toho se svými náhodnými kumpány již nemálo vypil. Minstrelova ruka však nesjela k meči, ale pevně sevřela amulet ve tvaru hada.

„Někoho jako ty jsem ještě nepotkal,“ řekl mírně. Lythande ucítil jemné zavlnění podél nervů, podle kterého rychle odhadl, že amulet patří mezi ty, které svého majitele neochrání, pokud ten nejdřív nepronese o útočníkovi nebo nepříteli určitý počet pravd, obvykle tři nebo pět. Na pozoru, ale bavící se Lythande řekl: „Pravdivá slova. A ani žádného takového nepotkáš, protože nebudeš žít tak dlouho, minstrele.“

Kromě zlobného svitu modré hvězdy však minstrel spatřil na Lythandových ústech přátelský úšklebek. Pustil amulet a odvětil: „A já ti nepřeji nic zlého a ty mně též, a to je přece též pravda, co čaroději? A tím to končí. Ale ačkoliv možná jsi jiný než ostatní, nejsi jediný čaroděj v Asylu, kterého jsem viděl, že má modrou hvězdu na čele.“

Hvězda nyní zaplála, ale ne kvůli minstrelovi. Oba to věděli. Dav okolo nich záhadně zmizel a každý se bavil někde jinde. Minstrel pohlédl na prázdné lavice. „Vypadá to, že si budu muset jít vyzpívat večeři někam jinam.“

„Nechtěl jsem tě urazit, když jsem odmítl se s tebou napít,“ řekl Lythande. „Se slibem čaroděje to není jako s loutnou. Nedá se jen tak vyměnit. Nemohl bych tě teď do sytosti pohostit, aniž by to pošramotilo tvou důstojnost a na oplátku tě požádat o přátelskou službu?“

„Právě takový je zvyk v mé zemi. Cappen Varra ti děkuje, čaroději.“

„Krčmáři! To nejlepší jídlo pro mého hosta a k tomu, co dnes večer vypije!“

„Za takové velkorysé pozvání se o tu službu nebudu handrkovat,“ pravil Cappen Varra a usedl ke kouřícímu pokrmu, který mu přinesli. Zatímco jedl, Lythande vytáhl ze záhybů svého hávu malý váček, ve kterém měl sladce vonící byliny. Ty zabalil do modrošedého listu a prstenem se roličky dotkl a zapálil ji. Vtáhl do sebe našedlý sladce vonící kouř.

„Co se té služby týká, nejde o nic velkého. Pověz mi všechno, co víš o tom druhém čarodějovi s modrou hvězdou. O nikom z mého řádu na jih od Azehuru nevím a chci si být jistý, že jsi neviděl mě nebo mého dvojníka.“

Cappen Varra vysál morkovou kost a prsty si vybraně utřel do ubrousku na podnose s masem. Než odvětil, zakousl se do červenožlutého ovoce.

„Tebe ne, čaroději, ani tvého dvojníka nebo ducha. Tenhle měl o polovinu širší ramena a neměl meč, ale na opasku křížem přes boky na každé straně jednu dýku. Měl černé vousy a na levé ruce mu chyběly tři prsty.“

„Při Ilsu Tisíciokém! Rabben Rukypůl, tady v Asylu! Kde jsi ho viděl, minstrele?“

„Viděl jsem ho procházet bazarem, ale neviděl jsem, že by něco koupil. A viděl jsem ho, jak hovoří se ženou v ulici Červených luceren. Jakou službu mám pro tebe vykonat, čaroději?“

„Už jsi ji vykonal.“ Lythande dal krčmáři stříbrné – tolik, že tento nevrlý muž přes něj při odchodu přehodil Shalpův plášť – další minci, tentokrát zlatou položil vedle vypůjčené loutny.

„Vyplať svou harfu, tahle není zrovna požehnání pro tvůj hlas.“ Když ale minstrel s díky zvedl hlavu, čaroděj neviděn zmizel ve stínu.

Minstrel si strčil zlaťák do kapsy a zeptal se: „Jak to věděl? A jak zmizel?“

„To ví jen sám Shalpa nejobratnější,“ řekl krčmář. „Vyletěl s kouřem komínem, tak to vidím! Tenhle nepotřebuje černočerný Shalpův plášť noci, aby ho zakryl. Tenhle má svůj vlastní. Zaplatil vám za pití, milý pane, tak co si dáte?“

A Cappen Varra se dál zpíjel do němoty, což je, když se nevědomky zapletete do soukromých záležitostí nějakého čaroděje, ta nejmoudřejší věc.

Venku na ulici se Lythande zastavil a uvažoval. Rabben Rukypůl nebyl přítelem. Zatím nebyl žádný důvod, aby jeho přítomnost v Asylu měla co do činění s Lythandem nebo osobní pomstou. Kdyby to byly záležitosti týkající se Řádu Modré hvězdy, kdyby musel Lythande Rabbenovi pomoci nebo kdyby byl Rukypůl vyslán, aby svolal všechny členy Řádu, hvězda, kterou oba nosili, by ho o tom zpravila.

Rozhodně neuškodí se o tom ujistit. Svižnou chůzí dorazil čaroděj k řadě starých stájí za guvernérským palácem. Bylo zde ticho i soukromí na magii. Lythande vešel do úzké boční uličky. Přetáhl přes sebe čarodějnický plášť, až se ocitl v úplné tmě. Pomalu pomaličku ustupoval, odcházel dál a dál do ticha, až ze světa nezůstalo vůbec nic a vůbec nic nezůstalo ani z vesmíru. Jen světlo modré hvězdy zářící před ním. Lythande si vzpomněl, jaké to bylo předtím a za jakou cenu – cenu, jakou vyznavač zaplatil za moc.

Modrá záře zesílila, vzplanula v pestrých obrazcích, pulzovala a plála, až Lythande stanul uprostřed světla. A tam, na Místě Nemístě, seděl na trůnu vyřezaném ze safíru Pán Hvězdy.

„Pozdravy tobě, druhu hvězdy, ve hvězdě zrozený shyryu.“ Láskyplné slovo mohlo znamenat druha, společníka, bratra, sestru, milovaného, vrstevníka, poutníka. Doslova znamenalo toho, kdo je ve světle hvězdy. „Co tě tak zdaleka dnešní noci přivádí na Místo Pouti?“

„Potřeba vědět, hvězdou osvícený. Poslal jsi někoho, aby mě v Asylu vyhledal?“

„Nikoliv, shyryu. V Chrámu Hvězdou osvícených je vše v pořádku. Ještě nejste svoláváni. Ta hodina ještě nenadešla.“

O tom věděl každý stoupenec Modré hvězdy. Byla to jedna z cen zaplacených za moc. Na konci světa, až budou všechny skutky lidstva a smrtelníků vykonány, poslední bude odolávat náporu Chaosu Chrám Hvězdy. A tehdy svolá Pán Hvězdy na Místo Nemísto všechny Poutníky z nejvzdálenějších koutů světa, aby veškerou svou magií bojovali proti Chaosu. Ale do toho dne jsou volní, aby co nejlépe posílili svou moc. Pán Hvězdy ho opět ujišťoval: „Ta hodina ještě nenadešla. Máš volnost, můžeš jít do světa, kam chceš.“

Modrá záře pohasla a Lythande stál a třásl se. Takže Rabben nebyl vyslán pro konečné svolávání. Pokud tedy Rabben Rukypůl má své důvody, mohou konec světa a Chaos na Lythanda počkat, než nadejde určená hodina.

Byla to poctivá zkouška síly nařízená naším pánem. Rabben by mně neměl přinést nepřátelství…

Rabbenova přítomnost v Asylu nemusela mít s Lythandem nic společného. Mohl pro to mít své zákonné důvody, pokud se u Rabbena dá mluvit o něčem zákonném. Poutníci se zavázali, že až ten poslední den budou bojovat na straně Zákona proti Chaosu. A Rabben se rozhodl, že dříve tak neučiní.

Bude třeba opatrnosti a Lythande už věděl, že Rabben je nablízku…

Jižně a východně od guvernérského paláce je přes Chrámovou cestu malý trojúhelníkový park. Za dne jsou štěrkové cestičky a

zákoutí v křovinách vyhrazeny kazatelům a kněžím, kteří nenalezli pro své uctívané dost vyznavačů a obětí. Za noci je park lovištěm žen, které uctívají jedinou bohyni – Tu, která plní měšec a prázdné lůno. A z obou důvodů se místu ironicky říká Příslib ráje. V Asylu, stejně jako všude jinde, dobře vědí, že sliby jsou často chyby.

Lythande, který obvykle nevyhledával ani ženy, ani kněze, tudy nechodil často. Park vypadal opuštěně. Zvedal se ošklivý vítr. Bičoval keře a křoviny, takže vypadaly jako podivná zvířata, která provádějí nepřirozené věci. Nad zdmi a římsami chrámů přes ulici se zlověstně neslo sténání. Byl to vítr, o kterém se v Asylu říkalo, že je to sténání Azayuny ve Vashankově posteli. Lythande šel svižně a držel se přitom ve stínu. A najednou se ozval ženský výkřik.

Ze stínu Lythande uviděl křehkou postavu dívky v šatech roztrhaných na cáry. Byla bosá a z ucha, odkud jí z lalůčku vytrhli náušnici, jí tekla krev. Zmítala se v železném stisku ohromného statného muže s Černými vousy. První věc, kterou Lythande uviděl, byla ruka, která tahala a svírala dívčino hubené zápěstí. Chyběly jí dva prsty a jeden byl useknutý v prvním kloubu. Až potom, když už to nebylo třeba, uviděl Lythande nad naježeným černým obočím modrou hvězdu a žluté kočičí oči Rabbena Rukypůle!

Lythande ho znal dlouho, ještě z Chrámu Hvězdy. Už tehdy byl divoký, notoricky známý svými smilstvy. Lythande se podivoval, proč Pán nežádal, aby si je odřekl jako cenu za moc? Lythande sevřel rty v neveselém úšklebku. Rabbenova smilstva byla tak známá, že kdyby si je odřekl, každý by se dozvěděl Tajemství jeho Moci.

Moc vyznavače Modré hvězdy spočívala v Tajemství. Jako ve staré legendě o obrovi, který ukrýval své srdce na tajném místě mimo své tělo spolu se svou nesmrtelností. Stejně tak vyznavač Modré hvězdy vlil všechnu svou psychickou sílu do jediného Tajemství. A kdo by toto Tajemství odhalil, získal by všechnu vyznavačovu moc. Takže Rabbenovo tajemství musí být něco takového… Lythande nad tím nehloubal.

Dívka žalostně vykřikla, protože jí Rabben škubl za zápěstí. Velká čarodějova hvězda začala zářit, proto si dívka volnou rukou prudce zakryla oči. Bez jasného úmyslu se do toho vložit vystoupil Lythande ze stínu a dal zaznít svému sytému hlasu, pro který

čarodějničtí učni na vnějším dvoře Modré hvězdy říkali Lythandovi spíš „minstrel“ než „čaroděj“.

„Při Shipri Matce Všehomíra, pusť tu ženu!“

Rabben se otočil. „Při devíti stech devadesáti devíti Ilsových očí! Lythande!“

„Copak v ulici Červených luceren není dost žen, že musíš na Chrámové cestě týrat děti?“ Lythande spatřil, jak je mladičká. Tenké paže a dětské nohy a kotníky a pod špinavou roztrhanou halenou ještě ne plně vyvinutá ňadra.

Rabben se otočil k Lythandovi a ušklíbl se: „Ty jsi byl vždycky cimprlich, shyryu. Každá ženská, která chodí tudy, je na prodej. Chceš ji pro sebe? Už tě unavila ta tlustá madam z Domu Afrodisiina?“

„Její jméno si neber do úst, shyryu!“

„Takže ochránce cti hampejznice?“

Lythande to ignoroval. „Nech to děvče jít, nebo se mi postav.“

Rabbenova hvězda vystřelila blesky. Odstrčil děvče na stranu. Bezvládně upadla na cestičku a tam bez hnutí ležela. „Zůstane tu, dokud neskončíme. Nebo si snad myslíš, že by mohla utéct, zatímco my se budeme bít? To pusť z hlavy, Lythande. Nikdy jsem tě se ženou neviděl. Je to snad tvoje Tajemství, že ženám jsi k ničemu?“

Lythande zachoval bezvýraznou tvář. Ať se ale stane cokoliv, Rabben nesmí pokračovat tímto směrem. „Ty se možná páříš v ulicích Asyla jako zvíře, Rabbene, ale já ne. Vzdáš se jí, nebo chceš boj?“

„Možná bych se jí měl vzdát pro tebe. Je přece neslýchané, že by se Lythande měl bít na ulici kvůli ženě! Vidíš, že znám tvoje zvyky dobře, Lythande!“

Zatracený Vashanka! Teď budu muset opravdu bojovat o dívku!

Lythandův rapír propíchl pochvu a zamířil na Rabbena, jako by měl vlastní vůli.

„Ha! Ty si snad myslíš, že Rabben se pere na ulici s mečem jako nějaký žoldnéř?“ Hrot Lythandova rapíru vybuchl v oslnivě modrém světle. Změnil se v chvějícího se hada, který se zkroutil zpátky a šplhal k jílci. Jed mu kapal ze zubů, jak se plazil vzhůru, aby se omotal Lythandovi okolo ruky. Lythandova hvězda vzplála.

Meč byl opět z kovu, ale pokroucený a k ničemu, ve tvaru hada obtočeného kolem pochvy a plazícího se vzhůru. Rozzuřený Lythande odhodil pokroucený kov a vyslal na Rabbena dštící ohnivou záplavu. Ohromný vyznavač se rychle zahalil do mlhy a ohnivý déšť vyhasl. Lythande mimovědomě vnímal shromažďující se dav. Nestává se dvakrát za život, aby v ulicích Asyla bojovali pomocí magie dva vyznavači Modré hvězdy. Planoucí hvězdy na čelech čarodějů, zuřící blesky na náměstí.

S vyjícím větrem přiletěly malé hltavé pochodně, které vzplály a vrhly se na Lythanda. Dotkly se však vysoké čarodějovy postavy a vyhasly. Potom divoký vzdušný vír popadl tři šlehající bezlisté větve a udeřil jimi Rabbena do kolen. Lythanda to nudilo. Musí se to rychle skončit. Nikdo z vyvalených přihlížejících vlastně potom nevěděl, co se stalo. Rabben se ohnul a něco ho pomalu, pomaličku, palec po palci, tlačilo dolů, dolů na kolena, na všechny čtyři, na zem, tlačilo a tisklo mu tvář víc a víc do prachu, třáslo s ním sem a tam a tlačilo ho víc a víc do písku…

Lythande se otočil a zvedl dívku. Ta nevěřícně zírala na rozložitého čaroděje, jak divoce tiskne svoje černé vousy do špíny.

„Co jste–“

„To nic – vypadneme odsud. Kouzlo ho dlouho neudrží, a až se z něho probere, bude zuřit.“ Do Lythandova hlasu pronikl osten posměchu a dívka to také pochopila. Rabben s vousy, očima a modrou hvězdou pokrytou špínou a prachem–

Cupitala vedle něj zahalená do záhybu jeho hávu. Když byli dost daleko od Příslibu ráje, Lythande zastavil tak náhle, až děvče klopýtlo.

„Kdo jsi děvče?“

„Jmenuju se Bercy. A vy?“

„Čarodějovo jméno se jen tak neprozrazuje. V Asylu mi říkají Lythande.“ Jak na ni dolů pohlédl, všiml si čaroděj, že pod špínou a neupraveností je velmi krásná a velmi mladá, až ho píchlo. „Můžeš jít, Bercy. Už se tě nedotkne. Pořádně jsem mu naložil, když si o to říkal.“

Vrhla se mu na rameno a pověsila se na něj. „Neposílejte mě pryč!“ žadonila a křečovitě se ho držela, oči plné obdivu. Lythande se zamračil.

Samozřejmě, dalo se to čekat. Bercy věřila, a kdo by v Asylu nevěřil, že souboj byl vybojován o dívku jako cenu a ona byla připravená se dát vítězi. Lythande učinil gesto protestu.

„Ne–“

Děvče lítostivě přimhouřilo oči. „Tak je to s vámi tak, jak říkal Rabben – že vaše tajemství je, že jste přišel o mužství?“ Ale za lítostí byla jemná jiskřička pobavení – jaké sousto pro řeči! Šťavnaté sousto pro Ulici ženštin.

„Ticho!“ Lythandův pohled, to byl rozkaz. „Pojď.“

Následovala ho točitou ulicí, která vedla na ulici Červených luceren. Nyní Lythande kráčel se sebedůvěrou. Minuli Dům mořských panen, kde, jak se povídalo, šlo nalézt potěšení tak exotická, jak název sliboval; Dům šlehů, kterému se vyhýbali všichni kromě těch, které nikam jinam nepustili, a na konec za průčelím Zelené Dámy, obdivovaný široko daleko za hranicemi Ranke, Dům Afrodisiin.

Bercy se rozhlížela kolem, oči dokořán, na halu se sloupy, na oslnivost stovek luceren, na skvostně oděné ženy hovící si na polštářích, než budou zavolány. Měly vkusné šaty i šperky – Myrtis svému obchodu rozuměla a předvádět zboží uměla. Lythande odhadoval, že v Bercyně ostrém pohledu byla i závist. Sama se nejspíš prodávala na bazaru za pár měďáků nebo krajíc chleba, protože stará na to byla dost. Ale stejně jako květy na kupce hnoje si udržela vybranou svěží krásu, nádhernou, jako květ s ještě nesetřelým pelem. V hadrech a vyhladovělá Lythanda dojímala.

„Bercy, jedla jsi dnes něco?“

„Ne, pane.“

Lythande zavolal obrovského eunucha Jira, jehož prací bylo uvádět oblíbené zákazníky do pokojů žen, které si vybrali, a opilé a sprosté zákazníky vyhazovat na ulici. Přišel – ohromné břicho, nahý až na bederní zástěrku a tucet kroužků v uchu – kdysi měl milence, který prodával náušnice a používal ho na vystavování svého zboží.

„Čím posloužíme čaroději Lythandovi?“

Ženy na pohovkách a polštářích mezi sebou překvapeně a konsternovaně švitořily a Lythande mohl skoro slyšet jejich myšlenky;

Žádná z nás nedokázala velkého čaroděje upoutat nebo svést a tahle otrhaná pouliční běhna že by to dokázala? A protože to byly ženy, Lythande věděl, že spatřily nezkalenou krásu, která prosvítala skrze dívčiny hadry.

„Není madam Myrtis zaneprázdněná, Jiro?“

„Spí. Ale vydala příkaz, že kvůli tobě, velký čaroději, ji máme kdykoliv vzbudit. Tohle je–“ nikdo jiný nedokáže být tak naprosto arogantní jako vrchní eunuch v exkluzivním bordelu– „tvoje, Lythande, nebo je to dar pro madam?“

„Nejspíš obojí. Dej jí něco k jídlu a najdi jí místo na přenocování.“

„A koupel, čaroději? Má tolik blech, že by zablešila polštáře na celém patře!“

„Koupel, zajisté, a lazebnici s voňavkami a oleji,“ řekl Lythande, „a něco na sebe.“

„To nech na mně,“ pravil Jiro blahosklonně. Bercy se strachem pohlédla na Lythanda, ale když jí čaroděj pokynul, šla. Jiro ji odvedl pryč a Lythande spatřil stát ve dveřích Myrtis. Zralou ženu, již nemladou, ale s kouzlem neměnné krásy. Když se usmála na Lythanda, byly její oči, navzdory zakletým rysům, laskavé a vstřícné.

„Můj drahý, nečekala jsem, že tě tu uvidím. To je tvoje?“ Hlavou pokynula ke dveřím, kterými Jiro odvedl vystrašenou Bercy. „Víš, jakmile ji spustíš z očí, nejspíš uteče.“

„Přeji si, aby to tak bylo. Ale bojím se, že takové štěstí nemám.“

„Radši bys mi to měl říct celé,“ řekla Myrtis a vyslechla Lythandovo krátké výstižné vylíčení celé záležitosti.

„A jestli se budeš smát, Myrtis, tak zruším svoje kouzlo a ukážu tvoje šedé vlasy a vrásky celému Asylu na posměch!“

Myrtis ale znala Lythanda příliš dlouho, aby tuto hrozbu brala příliš vážně. „Takže to děvče, které jsi zachránil, je celé poblázněné touhou po Lythandově lásce!“ Zachichotala se. „To je opravdu jak ze staré balady!“

„Ale co mám dělat, Myrtis? Při prsou Shipri Matky Všehomíra, to je dilema!“

„Svěř se jí a pověz jí, proč jí tvá láska nemůže patřit,“ řekla Myrtis.

Lythande se zamračil. „Ty znáš mé Tajemství, protože jsem neměl na výběr. Znala jsi mě předtím, než jsem se stal čarodějem a začal nosit modrou hvězdu–“

„A než jsem se stala harapannou,“ souhlasila Myrtis.

„Jestli ale způsobím, že se kvůli své lásce ke mně bude cítit jako blázen, bude mě nenávidět stejně, jako mě teď miluje. A já se nemohu svěřit někomu, komu nemohu věřit na svůj život a moc. Vše, co mám, je tvé, Myrtis, protože máme společnou minulost. A k tomu patří i má moc, jestliže ji někdy budeš potřebovat. Ale svěřit ji téhle dívce nemohu.“

„Ale ona ti něco dluží za to, že jsi ji dostal Rabbenovi z rukou.“

Lythande pravil: „Budu o tom přemýšlet, ale teď ať mi honem přinesou jídlo, protože mám hlad a pořádnou žízeň.“ Odebrali se do soukromé komnaty a Lythande jedl a pil a sama Myrtis ho obsluhovala. Promluvila: „Nikdy bych nemohla slíbit to, co ty – nejíst a nepít před žádným mužem!“

„Kdybys hledala čarodějnickou moc, snadno bys to dodržela,“ řekl Lythande. „Teď jsem už jen zřídka v pokušení to porušit. Bojím se jen, abych to neporušil nevědomky. Nemohu pít v krčmě, protože by tam mezi ženami mohl být jeden z těch výstředních mužů, co nacházejí zábavu v tom, že se oblečou do ženských šatů. Z tohoto důvodu nejím a ani nepiji, dokonce ani tady mezi tvými ženami. Veškerá moc spočívá ve slibu a tajemství.“

„Pak ti nemohu pomoct,“ řekla Myrtis. „Nemusíš jí ale říkat pravdu. Řekni jí, že jsi se zavázal žít bez žen.“

„To mohu udělat,“ řekl Lythande a zachmuřený dojedl.

O něco později přivedli Bercy. Přišla, s očima dokořán, okouzlená svým nádherným oblečením, čerstvě umytými vlasy jemně nakadeřenými okolo zarůžovělé tvářičky a sladkou vůní vonných olejů a parfémů, která se okolo ní vznášela.

„Ty dívky tady mají tak pěkné šaty a jedna z nich mi řekla, že když chtějí, můžou jíst dvakrát denně! Myslíte, že jsem dost hezká, aby si mě madam Myrtis tady nechala?“

„Pokud si to přeješ. Jsi moc krásná.“

Bercy ze sebe vyrazila: „Já bych radši patřila vám, čaroději,“ a vrhla se na Lythanda, objala ho a tiskla a stahovala hubenou tvář dolů ke své. Lythande, který se zřídka dotkl čehokoliv živého, ji jemně držel a snažil se nedat ohromení najevo.

„Bercy, dítě, to je pouhé pobláznění. To přejde.“

„Ne,“ vzlykla. „Já vás miluju, chci jenom vás!“

A pak, to se nemohl splést, pocítil Lythande ve svých nervech to drobné zavlnění, to varující chvějivé napětí, které říkalo: tady se čaruje. Ne proti Lythandovi. Tomu by již čelil. Ale kdesi v tomto pokoji.

Tady, v Domě Afrodisiině? Lythande věděl, že Myrtis může ve všem věřit. Svým životem, pověstí, bohatstvím i mocí samotné Modré hvězdy. Již si to vyzkoušel. Copak se tak změnila, že by zradila? To by bylo vidět na její auře, když byl Lythande blízko u ní.

Takže zbývala jen ta dívka, která na něm visela a fňukala: „Umřu, když mě nebudete milovat! Umřu! Povězte, Lythande, že to není pravda, že nemůžete milovat! Řekněte, že je to jenom zlomyslná lež, že čarodějové jsou vykleštění, že se nemůžou s ženami milovat…“

„To je určitě zlomyslná lež,“ souhlasil Lythande podrážděně. „Slavnostně tě ujišťuji, že jsem nebyl vykleštěn.“ Když to ale vyslovil, nervy se mu napjaly. Čaroděj smí lhát a většina z nich také lže. Lythande lhal stejně jako ostatní, vždy pro to měl dobrý důvod. Ale zákon Modré hvězdy zněl: je–li přímo dotazována záležitost přímo se týkající Tajemství, vyznavač nesmí vyslovit přímou lež. A Bercy nevěděla, že je pouhou jednu otázku od té osudné, která míří přímo na Tajemství.

S mohutným úsilím zkroutil Lythande svou magií samotnou strukturu času. Dívka zůstala bez pohnutí, čas se pro ni zastavil. Lythande od ní odstoupil, aby mohl přečíst její auru. A opravdu, ve vibrujícím poli byl stín Modré hvězdy. Byla Rabbenova, ovládl její vůli.

Rabben. Rabben Rukypůl vnutil dívce svou vůli, celé to vymyslel a nastrojil, včetně setkání, při kterém bylo třeba dívku zachránit, dívku uhranul, aby Lythanda upoutala, a tak ho očaroval.

Zákon Modré hvězdy zakazoval vyznavači Hvězdy zabít jiného vyznavače. Všichni museli, až nadejde ten den, bojovat bok po boku proti Chaosu. Jedině když jeden vyznavač dostane z jiného Tajemství jeho moci… pak ten bez moci není proti Chaosu k ničemu a může být zabit.

Co si teď počít? Zabít to děvče? Avšak i to by Rabben považoval za odpověď: Bercy byla tak očarovaná, aby jí neodolal žádný muž. Jestliže jí Lythande pošle pryč a ani se jí nedotkne, Rabben bude vědět, že někde v tomto spočívá Lythandovo Tajemství, a nikdy nepoleví v pokusech ho odhalit. Jestliže se toto erotické kouzlo, které činilo Bercy neodolatelnou, Lythanda nedotklo, pak byl Lythande eunuch, nebo homosexuál, nebo… zpocený Lythande se ani neodvážil dál pomyslet. Tajemství bylo v bezpečí pouze tehdy, když nebylo nikdy tázáno. V auře se přečíst nedá, ale stačí jedna jediná jednoduchá otázka a je po všem.

Měl bych ji zabít, pomyslel si Lythande. *Nebojuji teď pouze o mou magii, ale o mé Tajemství a život. Až moje moc zmizí, tak Rabben určitě nebude ztrácet čas, aby se mnou skoncoval jako pomstu za to, že přišel o polovinu ruky.*

Dívka byla stále nehybná, v tranzu. Jak snadno by ji šlo zabít! Pak si Lythande vzpomněl na jednu starou pohádku, která by mohla pomoci ochránit Tajemství Hvězdy.

Světlo zablikalo, jak se Čas vrátil do pokoje. Bercy se stále držela a fňukala, zastavení času si nevšimla. Lythande se rozhodl, co dělá. Dívka ucítila, jak ji jeho paže objímají a jak ji líbá na vstřícná úcta.

„Musíš mě milovat, nebo umřu!“ vzlykla Bercy.

„Staneš se mou,“ řekl Lythande. Tichý nezúčastněný hlas byl velmi tichý. „Ale dokonce i Čaroděj je v lásce zranitelný a já se musím chránit. Musíme mít připravené místo bez světla a zvuku kromě těch, které vytvořím svou magií. A ty musíš přísahat, že se v tom magickém světle nebudeš snažit zahlédnout nebo se dotknout ničeho jiného než mě. Budeš přísahat při Matce Všehomíra, Bercy?

Pokud to odpřísáhneš, budu tě milovat tak, jak ještě žádná žena milovaná nebyla.“

Zašeptala celá rozechvělá: „Přísahám.“ Lythandovo srdce přetékalo lítostí, jak ji Rubben bezohledně zneužil. Tak, že ji zaživa spalovala neukojená a uhrančivá láska k čarodějovi, že ji naprosto ovládla vášeň k Lythandovi. S bolestí si Lythande pomyslel: *kdyby mě tak milovala bez kouzla, pak bych mohl milovat…*

Kéž bych jí mohl se svým Tajemstvím důvěřovat! Ale je jen Rabbenův nástroj. Její láska ke mně je jeho dílo a ne její vůle… a ne skutečná… A tak všechno, co se mezi nimi teď stane, musí být jenom představením sehraným pro Rabbena.

„Všechno pro tebe magií připravím.“

Lythande šel a svěřil Myrtis vše, co bylo třeba. Žena se rozesmála, ale jediný pohled na Lythandovu zachmuřenou tvář ji zchladil. Znala Lythanda ještě dlouho předtím, než se na jeho čele objevila Modrá hvězda. A Tajemství zachovávala z lásky k Lythandovi. Srdce se jí sevřelo, když viděla toho, koho milovala, ve spárech takového utrpení. Řekla: „Vše bude připraveno. Mám jí dát do vína drogu, která by oslabila její vůli, abys ji mohl snáze okouzlit?“

Lythandův hlas byl zoufale zahořklý. „To už za nás udělal Rabben, když ji očaroval, aby mě milovala.“

„Udělal bys to, i kdyby tomu tak nebylo?“ zeptala se váhavě Myrtis.

„U všech bohů asylských – určitě se mi smějí! Matko Všehomíra, pomoz mi! Ale udělal bych to i kdyby tomu tak nebylo. Miloval bych ji, kdyby nebyla Rabbenovým nástrojem.“

Když bylo všechno připraveno, Lythande vstoupil do tmavého pokoje. Nebylo zde žádné světlo, jedině světlo Modré hvězdy. Dívka ležela na posteli a v nadšeném odevzdání napřáhla k čarodějovi ruce.

„Pojďke mně, pojď, má lásko!“

„Hned,“ řekl Lythande, usedl vedle ní a hladil ji po vlasech s něžností, jakou by ani Myrtis u něj nečekala. „Zazpívám ti milostnou píseň svého lidu z dalekých končin.“

Svíjela se v erotické extázi. „Vše, co činíš, je pro mne dobré, má lásko, můj čaroději!“

Lythande pocítil prázdnotu naprosté beznaděje. Byla krásná a byla zamilovaná. Ležela v posteli dost široké pro oba a přitom je dělil celý svět. Pro čaroděje to bylo k nevydržení.

Lythande zpíval svým sytým a nádherným hlasem, hlasem úžasnějším všech kouzel:

Noci půl odplulo a pohasla Luna
a koruna hvězd bledne též.
Nebe jitro rodí zdráhavě
a tělo mé stále
samotno leží
Lythande spatřil na Bercyných tvářích slzy.
Jak já tě budu milovat,
nebyla žádná žena milována.

Mezi dívkou na posteli a nehybnou postavou čaroděje, jak čarodějův háv ztěžka dopadl na podlahu, vyrostla přízračná postava, přízrak, Lythandův dvojník. Vysoký a štíhlý, s planoucíma očima a hvězdou na čele a bělostným a nezjizveným tělem. Postava sice čarodějova, ale tato byla triumfem mužnosti. Přistoupila k nehybně čekající ženě. Její vyburcovaná mysl poplašeně vzlétla, ale byla lapena, ovládnuta a očarována. Lythande ji na okamžik nechal spatřit postavu a potom, když se jí v extatickém očekávání dotyku zavřely oči, Lythande jí je prsty jemně pohladil.

„Viz – co ti vidět káži!

Slyš – co ti slyšet káži!

Ciť – jen co ti cítit káži, Bercy!“

Nyní byla Bercy naprosto ovládnutá kouzlem přízraku. Bez pohnutí, s ledovým pohledem Lythande sledoval, jak se jí rty sevřely okolo prázdna a jak políbila neviditelné rty. A v každém okamžiku Lythande věděl, kde je dotýkána a laskána. Zmámená a okouzlená iluzí, která ji znovu a znovu přiváděla na vrchol extáze, dokud nevykřikla uvolněním. Pro Lythanda to byl výkřik plný hořkosti, protože nevykřikla kvůli Lythandovi, ale kvůli přízraku, který se jí zmocnil.

Nakonec ležela téměř v bezvědomí, ukojená a Lythande s utrpením přihlížel. Když opět otevřela oči, Lythande na ni smutně hleděl.

Bercy napřáhla malátné paže. „Vskutku, můj milovaný, miloval jsi mě tak, jak ještě žádná žena milována nebyla.“

Poprvé a naposledy se nad ní Lythande sklonil a spojili své rty v dlouhém, nekonečně něžném polibku. „Spi, má drahá.“

A když se vyčerpaná extází ponořila do spánku, Lythande se rozplakal.

Dlouho předtím, než procitla, stál Lythande vystrojený na cestu v malém pokoji, který patřil Myrtis.

„Kouzlo ještě potrvá. Honem si pospíší k Rabbenovi, aby mu vše vypověděla – o Lythandovi, neporovnatelném milenci! O Lythandovi, o neúnavné mužnosti, která dokáže umilovat dívku k vyčerpání!“

Lythandův sytý hlas byl plný hořkosti.

„A dávno předtím, než se vrátíš do Asyla, až kouzlo pomine, v té spoustě milenců na tebe zapomene,“ souhlasila Myrtis. „Takto to bude lepší a bezpečnější.“

„Zajisté.“ Ale Lythandovi se zlomil hlas. „Dej na ni pozor, Myrtis. Buď na ni hodná.“

„To ti slibuji, Lythande.“

„Kdyby jen mohla milovat mě“ – čarodějovi se opět se vzlykem zlomil hlas. Myrtis, plná bolesti, odvrátila pohled. Věděla, že nemá na útěchu co nabídnout.

„Kdyby jen mohla milovat mě, takového jaký jsem, bez Rabbenova kouzla! Milovat mě bez klamu! Ale bál jsem se, že bych Rabbenovo kouzlo, kterým ji očaroval, nezvládl… ani že bych jí mohl věřit, že mě nezradí, když by věděla…“

Myrtis ho něžně objala kyprými pažemi.

„Lituješ?“

To byla dvojznačná otázka. Mohla znamenat: *Lituješ, že jsi tu dívku nezabil?* Nebo také: *Lituješ své přísahy a Tajemství, které musíš nosit až do posledního dne?* Lythande si vybral na odpověď to druhé.

„Litovat? Jak mohu litovat? Jednoho dne budu bojovat proti Chaosu se všemi členy řádu. Dokonce i po boku Rabbena, pokud se toho dožije a nebude zabit. A to samo o sobě musí ospravedlnit mou existenci a Tajemství. Teď ale musím Asylum opustit a kdo ví, co mě ve světě potká, či co mě to přivede zpátky? Polib mě na rozloučenou, sestro.“

Myrtis se postavila na špičky. Jejich rty se setkaly.

„A než se znovu shledáme, Lythande, nechť tě stále Ona provází a ochraňuje. Na shledanou, má milovaná, má sestro.“

Potom si kouzelnice Lythande připnula meč a právě svítalo, když tiše a neviděna opustila město Asylum. Ve světle vycházejícího slunce pohasla záře Modré hvězdy na jejím čele. Ani jednou se neohlédla.

Jak se rodil svět zlodějů

Robert Lynn Asprin

Byla tmavá a bouřlivá noc…

Ve skutečnosti byla noc ve čtvrtek před Boskonem '78 velmi příjemná. Lynn Abbey, Gordy Dickson a já jsme si užívali tichou večeři v Mermaid Restaurant bostonského Sheratonu, než vypukne chaos, který nevyhnutelně doprovází velké scifistické setkání.

Jak se často stává, když se při společenské příležitosti setká několik spisovatelů, řeč se stočila na psaní obecně a zejména na problémy a otravnosti s ním spojené. Aby mě spolustolovníci nezahanbili, vyslovil jsem jednu z trvalek, která mě zlobila. A totiž to, že pokaždé, když se někdo pustí do psaní hrdinské fantasy, je nejdřív nutné znovu od nuly vymyslet svět bez ohledu na to, co už bylo vymyšleno předtím. Navzdory pečlivě vyvedenému Howardově hyboreánskému světu nebo dokonce nádherně spletitému městu Lankhmar, které stvořil Leiber, se očekává, že si každý autor bude tlouct hlavu o psací stůl a vymýšlet svůj vlastní svět. Představte si, navrhl jsem, kdyby naši oblíbení hrdinové dobrodružství meče a magie sdíleli to samé prostředí a dobu. Představte si ty možnosti pro příběhy. Představte si ty návaznosti. Co když…

Co když Fafhrd a Mouser právě provedou úspěšnou loupež. S rozzuřeným davem v patách spáchají další ze svých notoricky známých útěků a pronásledujícímu davu zmizí. Teď si představte, že tahle zuřící, pochodněmi mávající smečka narazí rovnou na Conana nadrženého a unaveného z cesty, s koněm polomrtvým po několikadenním pochodu. Všechno co chce, je džbán vína a děvka. Namísto toho stojí proti davu, který chce lynčovat. Co když má

sedlové brašny plné kořisti z jednoho ze svých zatím neznámých dobrodružství?

Nebo co kdyby Kane a Elric vedli nepřátelské armády v té samé válce?

Nu ano, prohlašoval jsem, možnosti jsou nepřeberné. Dolil jsem si víno a přiznal, že jeden z mých zamilovaných projektů, o kterém uvažuji, je dát dohromady sbírku fantasy povídek, ve kterých vystupuje ne jedna, ale houf hlavních postav. Všechny by sdílely ten samý prostor a okrajově by navzájem o sobě věděly, protože se jejich cesty budou křížit. Jeden jediný problém: můj rozvrh psaní byl tak nabitý, že jsem si nebyl jistý, kdy nebo zda vůbec budu mít šanci to napsat.

Vypilo se něco vína.

Gordy výmluvně projevil účast a zdůraznil, že tohle je problém, se kterým se střetávají všichni spisovatelé, jak se stávají víc a víc úspěšnými. Čas! Čas plnit svoje závazky a přitom pořád dokázat psát zábavné věci, které opravdu chcete psát. Jako příklad uvedl, že v jeho světě Dorsai je bezpočet možností na další příběhy, ale on stěží dokáže najít čas, aby dokončil romány v rámci the Childe Cycle, a už vůbec ne na sledování všech možných vedlejších zápletek. Vypilo se něco vína.

Ideální by bylo, navrhla Lynn, moci dávat něco jako licenci na něčí nápady a světy jiným spisovatelům. Je tady ale nebezpečí, podtrhl Gordy, a to nebezpečí ztráty kontroly. Nikdo z nás nebyl nijak nadšený dovolit Tomovi, Dickovi nebo Harrymu hrát si s našimi zamilovanými nápady. Vypilo se něco vína.

Antologie! Kdybychom to pojali jako antologii, mohli bychom autory pozvat, aby se zúčastnili, a přitom si ponechat konečné slovo v přijímání odevzdaných povídek.

Gordy objednal láhev šampaňského. Samozřejmě, poznamenal, že na to dokážeš sehnat nějaké špičkové autory, protože to bude zábava. Udělají to spíš z lásky k tomu nápadu než pro peníze. Povšiml jsem si nenucenosti, s jakou se „náš“ nápad stal „mou“ antologií. Protože váha projektu náhlle spočinula na mých ramenou, otázal jsem se, zda má v úmyslu pomoci nebo aspoň do antologie

přispět. Jeho odpověď určila klasický vzorec pro téměř všechny přispěvatele do Světa zlodějů:

Rád bych, ale nemám čas. Ale je to prima nápad.

(O pět minut později.) Zrovna jsem myslel na hrdinu, který by se do toho perfektně hodil.

(O patnáct minut později… zamyšlený pohled do prázdna se změnil v samolibý úšklebek) Mám tu povídku!

Během posledního rozhovoru toho Lynn řekla velmi málo. Aniž bych to věděl, v duchu se z projektu vyřadila, protože Gordy navrhl, aby to byli „pouze zavedení autoři“. V té době měla v kufru rukopis Daughter of the Bright Moon a doufala, že na Boskonu najde nakladatele, který by měl o něj zájem. Ani zdaleka nebyla „zavedená“. Je jí však ke cti, jak úspěšně skryla své zklamání, že byla vyloučená, a připojila se ke Gordymu a ke mně, když jsme dorazili poslední šampaňské a vyrazili „lovit nakladatele“.

Může se vám zdát, že bylo poněkud brzy hledat nakladatele pro tak mlhavé dílo. Tak mi to v tu chvíli připadalo. Gordy ale upozornil, že jestli se nám povede najít nějakého nakladatele a vytáhnout z něj odhad hodnoty nápadu v dolarech, cítil bych se líp, protože bych věděl, jaký bude můj rozpočet, až vyrazím lanařit autory. (Skutečnost, že mi to tehdy dávalo smysl, poslouží jako ukazatel, jak pokročilá hodina byla a kolik vína jsme zkonzumovali.)

Nakonec jsme vymysleli rafinovanou taktiku. Pokusíme se najít autora i nakladatele v jedné místnosti, nejlépe při společném rozhovoru. Pak nápad předhodíme autorovi jako možnému přispěvateli a uvidíme, jestli nakladatel projeví zájem.

Našli jsme takové duo a spustili náš taneček. Nakladatel zíval, ale autor si myslel, že je to ohromný nápad. Jasně, nemá čas, že by něco napsal… Pak ho napadl hrdina! Tak se dostal na palubu John Brunner.

Příštího rána účinky vína zmizely a mně začínalo docházet, do čeho jsem se to pustil. Zbrusu nový autor, sotva vydaný a pokouším se uspořádat antologii? A ještě shánět příspěvky od těch nejlepších! Tímto prohlédnutím jsem vystřízlivěl rychleji než po kbelíku ledové vody a hotelovém účtu za pět dní.

Ale koule se už valila a měl jsem slíbené povídky od Gordyho a Johna. Takže stejně dobře jsem mohl sledovat, jak až daleko věci zajdou.

PÁTEK: Ze zálohy jsem přepadl Joea Haldemana, když obědval. Myslel si, že je to úžasný nápad, ale neměl čas. Kromě toho zdůraznil, že nikdy nepsal hrdinskou fantasy. Oponoval jsem tím, že jsem mu připomněl jeho pobyt ve Vietnamu zásluhou U.S. Army. Naléhal jsem, že tam určitě potkal jednoho nebo dva hrdiny, kteří by se s minimálními úpravami hodili do prostředí meče a magie. Oči se mu rozzářily. Měl svého hrdinu.

SOBOTA: Konečně jsem přišel na to, co trápilo Lynn, a ujistil ji, že má na soupisce Světa zlodějů místo. Byl jsem naprosto přesvědčen, že než antologie vyjde, bude „zavedená“. A i kdyby nebyla, věděl jsem, že solidní příběh stvořit dokáže. Ne, nemám křišťálovou kouli. Lynn a já žijeme v Ann Arboru a píšeme v jedné pracovně. Takže jsem četl rukopis Daughter of the Bright Moon, jak ho psala, a věděl jsem, jak píše, dřív než nakladatelé. (Moje proroctví se ukázalo být správné. Její rukopis koupilo nakladatelství Ace/Sunridge a zrovna běží velká reklamní kampaň. Až budete mít v ruce tuto antologii, měla by kniha být na pultech.)

NEDĚLE: Zázrak nad zázraky. Nad koňakem na večírku nakladatelství Ace, kde jinak chcípl pes, vyjádřil Jim Baen o antologii vážný zájem… jestli se mi podaří zbývající místa na soupisce zaplnit autory stejné kvality, jako jsou ti, kteří se k tomu již zavázali. Když jsem z večírku odcházel, potkal jsem v hale Jima Odberta a trošku se chvástal. Uzemnil mě dotazem na mapu města. Ani jsem na to nepomyslel! Ale měl pravdu! Pro zachování souvislosti to bylo naprosto nezbytné. Rychle jsem uvažoval a na místě ji u něj objednal. Pak jsem se odebral do ústraní a trápil se předtuchami, že tento projekt toho bude vyžadovat mnohem víc, než jsem si představoval.

V Ann Arboru se pouštím do úkolu zaplnit zbývající místa na seznamu autorů antologie. Mou kouzelnou hůlkou pro tento hrdinský čin je telefon. Jako mnohaletý fan jsem udržoval kontakt s mnoha prominentními autory, z nichž mnozí neví, že teď sám píšu. Soudím,

že po telefonu jejich paměť osvěžím snadněji, než kdybych se o to samé pokoušel dopisem.

Problém teď je… kdo? Vážení autoři… to je naprostá nutnost. Autoři, kteří mě znají natolik, že nezavěsí, když jim zavolám. Autoři, kteří mě neznají natolik, že nezavěsí, když jim zavolám.

Andy! Andy Offutt. Naše cesty se několikrát setkaly na conech a věděl jsem, že chováme společný obdiv k Čingischánovi. Andy nemá čas, ale je tím nápadem ohromně nadšený a má svého hrdinu. Ano, tohle všechno jednou větou. Tedy, trochu jsem ji zestručnil. Pokud jste někdy s Andym telefonovali, pak chápete.

Další bude Poul Anderson. S Poulem se známe podle jména přes Gordyho a přes organizaci obdivovatelů středověku známou jako the Society for Creative Anachronism, Inc. Sir Béla z Východní Marky a Yang Odporňous. Pacholek jeden, jo, známe se. Navzdory tomu Poul souhlasí, že pro mě napíše povídku… pokud bude mít čas… vlastně, hrdinu už nosí v hlavě.

Seznam roste. Nyní s vírou, že působivá sbírka autorů, kteří se zavázali dodat povídku, vyváží mou relativní neznámost, pouštím se do těch pár, kteří se na mě nemusí pamatovat.

Roger Zelazny byl čestným hostem na conu v Little Rock v Arkansasu, kde jsem byl čestným fanem. Pamatuje se a naslouchá mým náborovým řečem.

Před dvěma lety, když jsme procházeli na Wester–Conu v Los Angeles halou, jsem krátce hovořil s Marion Zimmer Bradley o práci s mečem v Hunter of the Red Moon. Pamatuje se na mě a naslouchá mým náborovým řečem.

S Philipem Josém Farmerem jsme se viděli dvakrát: jednou v Milwaukee a jednou v Minneapolis. Pokaždé jsme byli každý na druhém konci stolu a mezi námi se mačkal tucet lidí. Potvrzuje, že se pamatuje, a potom patnáct minut v tichosti poslouchá mou tirádu. Když konečně končím, říká okay a zavěšuje. Později přicházím na to, že je to jeho způsob, jak projevit nadšení. Kdyby ho to nenadchlo, řekl by ne a zavěsil by.

A je tu Minicon. Jim Odbert mi předává sadu map. Pak on, Gordy, Joe, Lynn a já trávíme půlku noci diskuzí o dějinách města a světadílu, na kterém se nachází. Vymýšlí se a je odsouhlasen soubor

pravidel: (1) Každý přispěvatel či přispěvatelka mi zašle stručný popis hlavního hrdiny svého příběhu. (2) Tyto popisy se rozmnoží a zašlou ostatním přispěvatelům a přispěvatelkám. (3) Tyto hrdiny může ve své povídce použít každý autor, ale nesmí být zabiti nebo podstatně změněni.

Všechno to proháním psacím strojem a rozesílám všem přispěvatelům a přispěvatelkám. Napadá mě, že to není až tak těžké, jak jsem se obával. Mám jedinou starost, že pošta zpomalí komunikaci s Johnem Brunnerem v Anglii, takže se se svým příspěvkem opozdí. Až na tohle všechno běželo bezvadně.

Pak vypukla legrace…

Andy, Poul a John mi poslali poznámky různého stupně mírnosti opravující gramatiku a slovní zásobu mého letáku. Bez mého potvrzení jsou ochotní považovat můj pravopis za vydařený žert. Tak tohle jsou lidé, jejichž práce mám sestavit, upravit a vydat. Jasněěě!

Poul mi posílá kopii své eseje „On Thud and Blunder“[1], aby zajistil realismus prostředí, zejména ekonomickou strukturu města. Chce také vědět o justičním systému v Asylu.

Andy chce vědět o uctívaných božstvech, nejlépe s podrobnostmi o národnosti a ekonomické třídě jejich vyznavačů. Naštěstí připojuje seznam navrhovaných bohů, který s radostí rozmnožuji a rozesílám ostatním přispěvatelům a přispěvatelkám. Svůj desetistránkový dopis opatřuje hlavičkou „Ku kolosu: Asprinův projekt“. Napadá mě, že tomu sám jako sestavovatel antologií rozumí, takže to může být spíš pravda než humor.

Aby mi to trochu usnadnili, začínají někteří autoři hrát s charakteristikami svých hrdinů poker: „Neukážu ti mého, dokud ty mi neukážeš tvého.“ Zdržují dodávání charakteristik, dokud nevidí, s čím přicházejí ostatní autoři. Jeden z nich je Gordy. Pamatujete se na něj? To je ten, co mě do toho uvrtal. To je ten, který „měl svého hrdinu“ už předtím, než se mluvilo o antologii! Nádhera!

John Brunner dodává svou povídku – celý jeden rok před stanoveným termínem. Tolik tedy to transatlantické zdržení.

[1] bez znalosti obsahu lze volně přeložit např. „O dunění a trapasu“ – pozn. překl.

Nedostal jsem ještě všechny popisy hrdinů. Co důležitějšího, nedostal jsem ještě zálohu! Jeho agent začíná jemně naléhat na zaplacení.

Roger přehodnotil své časové závazky a od projektu odstoupil. Nu dobrá. Nemůžete je mít všechny.

Poul chce vědět o stavebních slozích Asyla.

Andy a Poul chtějí znát strukturu a jazykový původ jmen.

Volají z Ace. Jim Baen chce rukopis celé tři měsíce před dohodnutým termínem. Upozorňuji, že je to nemožné – s novým termínem bych měl mezi dostáním povídek od autorů a odesláním celého rukopisu do New Yorku pouhé dva týdny. Pokud budou s nějakou povídkou problémy nebo se nějaký příspěvek opozdí, naprosto to naboural celý termín. Upozorňují mě, že pokud dodržím nový termín, udělají z toho hlavní knihu měsíce. Moje hrabivá stránka řve, ale držím se svých zbraní a opakuji, že je nemožné toto zaručit. Nabízejí mi smlouvu na druhou antologii „Světa zlodějů“ a navrhují, že jestli se pár povídek opozdí, mohu je dát do příští knihy. Pod náporem nakladatele i své chamtivé povahy obracím oči vzhůru, ztěžka polykám a souhlasím.

Přispěvatelům a přispěvatelkám je rychle doručeno nové sdělení se zdvořilou připomínkou blížícího se termínu. Připojena je i charakteristika Gordyho Jamieho Rudovlasého, kterou konečně pod mírným nátlakem doručil (ta ruka se mu nakonec zahojí).

Volá Andy a chce vědět princovo jméno. Ani jsem na to nepomyslel, ale jsem ochoten vyjednávat. Zavěšuji o hodinu později. Napadá mě, že jsem ještě nenapsal svou povídku.

Gordy mi oznamuje, že nebude mít svou povídku hotovou včas pro první knihu. Nádhera! Bez Gordyho a Rogera v prvním svazku to začíná vypadat poněkud krátké.

Došla Andyho povídka. Stejně tak i Joeova a Poulova.

V Andyho povídce je rozhovor s Joeovým hrdinou Bezpalcem. Joe nechal ve své povídce Bezpalce zabít. Maličký problém v návaznosti.

V Poulově povídce si vyrazil Cappen Verra s Gordyho Jamiem Rudovlasým na dobrodružství. Gordyho povídka o Jamiem Rudovlasem v prvním díle nebude! Velký problém v návaznosti! Nu,

dobrá. Hodně toho Gordymu dlužím, že mě přemluvil do sestavování téhle hrůzy.

Dívám se na povídky, které už jsou v šupleti, a usuzuji, že první verze mojí povídky potřebuje drasticky přepsat.

Doráží pár řádek od Phila Farmera. Před měsícem mi poslal dopis, který zjevně nedorazil, ve kterém mi oznamoval, že od projektu odstupuje. (Opravdu nedorazil!) Uvědomil si, že odstoupení takhle pozdě by mě dostalo do potíží, takže si upravil plán psaní, aby mně mohl „něco“ poslat. Samozřejmě, že to bude trochu později. Jsem vděčný, ale začínám panikařit.

Lynn dokončuje svou povídku a začíná být škodolibá. Vyhrožuju, že jí rozbiju hlavu svým Selectricem. Opět volají z Ace. Chtějí nějakou informaci na obálku. Také chtějí počet slov. Vysvětluji situaci, jak nejklidněji umím. Uprostřed mého vysvětlování telefon taje.

Moje úžasná telefonní společnost mi telefon v rekordním čase opravuje (rychle se stávám jejich oblíbeným zákazníkem) a já honem volám Marion, abych se jí zeptal na hrubý odhad počtu slov její nedodané povídky. Sděluje mi, že mi poslala dopis, který ještě nemohl dorazit. (Opravdu nedorazil.) Sděluje mi, že bude muset od projektu odstoupit, protože je v časovém presu s jinými autorskými závazky. Sděluje mi, abych přestal drmolit a něco řekl. Uklidňuji se a vysvětluji jí, že bych opravdu měl rád od ní povídku. Vysvětluji, že opravdu potřebuji její povídku. Zmiňuji se, že její hrdina je na obálce. Podotýká, že voda řinoucí se z telefonu jí hrozí zaplavit pokoj a souhlasí, že se pokusí povídku do svého plánu vmáčknout… než za dva týdny odletí do Londýna.

S pevnou rukou, ale rozechvělou myslí, volám do Ace a chci Jima Baena. Vysvětluji situaci: mám v ruce šest povídek (ano, konečně jsem dokončil svou) a dvě další dorazí… trochu později… možná. Chce aspoň ještě jednu povídku a mou esej jaká je to legrace sestavovat takovou antologii. Aby uklidnil mou hysterii, navrhuje, abych sehnal záložní povídku, kdyby ty dvě, co jsou na cestě, nedorazily včas. Upozorňuji, že do termínu zbývají pouhé dva týdny. Připouští, že za tak omezený čas se mi nejspíš nepodaří dostat

povídku od nějakého autora „se jménem“. Nechá mě pracovat s někým „bez jména“, ale povídka ať je to dobrá!

Christine DeWees je milá šedovlasá babička, která jezdí na Harleyi a chce být spisovatelkou. Lynn a já jsme po nějakou dobu její snahy kritizovali a opakovaně ji povzbuzovali, aby něco nějakému nakladateli poslala. Až dosud našemu nátlaku odolávala a trvala na tom, že by byla v rozpacích ukázat svou práci profesionálnímu nakladateli. Rozhoduji se zabít dvě mouchy jednou ranou.

Svým maximálně odzbrojujícím tónem stylu „nic se nemůže stát“ předvádím Christine svou scénku a dávám jí balík materiálů o Světě zlodějů. Za tři hodiny zvoní telefon. Christine se líbí postava Myrtis, madam z Domu Afrodisiina, a je připravená napsat povídku, která se bude točit okolo ní. Zakoktal jsem se a zdvořile upozornil, že Myrtis je jedna z postav Marion, a že by mohla mít námitky, kdyby někdo jiný používal její hrdiny. Christine se zachichotala a sdělila mi, že to si už s Marion vyjasnila (neptejte se mě, jak získala její telefonní číslo!) a všechno je effervescentní. Za dva dny mi předává povídku a já se ještě nedostal k tomu, abych si ve slovníku našel slovo „effervescentní“.

Se sedmi povídkami v ruce prohlašuji Svět zlodějů za kompletní a pouštím se do psaní eseje o té „ohromné švandě“. Povídky od Marion a Phila můžou počkat do druhého dílu.

Pak doráží povídka od Marion.

Marionina povídka se tak hezky prolíná s tou od Christine, že se rozhoduji použít obě dvě v prvním dílu a žádnou jinou nevypustit. Knihu tvoří úvod, mapy, osm povídek a esej. Zabaleno a odesláno do New Yorku.

Díl prvý hotov! Tiskněte!

To, jak jsem si sestavování tohohle dítěte hrůzy představoval, bylo pouhým stínem celé té smrště, která to provázela. Když se ale podívám zpět, miloval jsem to. Miloval jsem každou minutu, všechno to se všemi těmi starostmi a panikami, astronomickými účty za telefon a ještě vyššími v barech. Nakonec zjišťuji, že se těším na další díl… a to mi dělá starost!

Robert Asprin

Svět zlodějů

Z anglického originálu Thieve's World
přeložil MUDr. Pavel Vohlídka
Obálka Gary Ruddell
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Eva Halierová
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 106. publikaci
Plzeň 1999, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 149,– Kč
ISBN 80–86030–70–9